

Giới thiệu Phúc Tấn Bị Bệnh

Truyện Phúc Tấn Bị Bệnh của tác giả Vu Linh thuộc thể loại ngôn tình. Đối với những cung nữ trong chốn thâm cung ngày xưa thì việc được người khác ôm thẳng bay vào hậu cung lên làm sủng phi.

Còn đối với nàng thì có ước nguyện to lớn là đến Ngự Thiện Phòng để học nấu ăn.

Nhưng nàng vì nhàm chán mà rất muốn kiếm chuyện làm.

Mỗi ngày, nàng không quản mệt nhọc đều dậy sớm hóa thân thành người "Hồng nhan bạc mệnh".

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Editor: Gà

“Tiểu cô nương, sao ngươi lại xui xẻo như vậy?”

Trong Tử Cẩm thành hoa lệ, Chu công công chừng quản trông coi, bố trí vị trí cho thái giám và cung nữ đang hípc đôi mắt ti hí, nhìn kỹ tiểu cô nương trước mắt đang đợi phân việc, đoán chừng nàng khoảng mười bảy tuổi, đáng vẻ xinh xắn, nhưng sắc mặt lại quá tái nhợt, dường như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, khó trách tại sao bị cung tuyền tú loại ra, không thể thành phi tần hậu cung, ngược lại bị bắt đi làm cung nữ bổ sung vào chỗ còn thiếu.

Chỉ thấy cô nương nở nụ cười yếu ớt, nâng lên một túi tiền khá nặng, điều này làm cho mắt chuột của Chu công công lập tức sáng lên, sau đó cười nhận lấy túi tiền, giọng điệu nói chuyện với nàng trở nên thân thiện hơn chút.

“Tiểu cô nương, có thích chỗ này không? Con người của ta đối với vị cô nương xinh đẹp như ngươi cũng đành chịu thôi, chỉ cần ngươi mở miệng, tuyệt đối như ngươi mong muốn, đừng khách khí.”

Xã hội này chính là như thế, có tiền mua tiên cũng được, không có tiền thì khỏi bàn nữa, cứ chờ bị bố trí đến nơi tối tăm mà hầu hạ, ngược lại tiểu cô nương này hiểu quy củ, biết bỏ ra một ít lợi lộc như vậy, cuộc sống về sau mới có thể khá hơn một chút.

Nàng hơi nghiêng đầu, suy tư một hồi, vẫn dùng giọng nói yếu ớt: “Ngự Thiện Phòng, đa tạ.”

“Ngự Thiện Phòng? Đường Tâm điện Ngự Thiện Phòng đúng không?” Chu công công gật đầu liên tục: “Thì ra tiểu cô nương ngươi cũng rất có dã tâm đó, ha ha, quả thật nhìn không ra...”

Đường Tâm điện Ngự Thiện Phòng ở bên cạnh Đường Tâm điện, là nơi đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho Vạn Tuế Gia, nếu như muốn từ một tiểu cung nữ phát lên trở thành phi tần, chọn nơi này quả thật vô cùng không tệ, rất có cơ hội ngày nào đó ‘Lơ đăng’ gặp gỡ Vạn Tuế Gia, xinh đẹp nên được Vạn Tuế Gia coi trọng, sau đó liền..... Ha ha.....

Đang lúc Chu công công cười gian muốn viết nơi bố trí cho tiểu cô nương vào sổ ghi chép thì cô nương kia đột nhiên giơ tay ngăn cản động tác của hắn, hắn nghi hoặc nhìn nàng, không hiểu ý của nàng: “Tiểu cô nương, sao vậy?”

Chỉ thấy nàng cười nhạt chuyển bút lông qua sổ ghi chép ghi tên của một nơi khác vào.

Chu công công buồn bực nhìn sổ ghi chép một chút, sau đó lại nhìn nàng, hỏi lại lần nữa: “Ngươi có chắc không?”

Nàng gật đầu, cực kỳ khẳng định.

“Nơi này và Đường Tâm điện kém mười vạn tám ngàn... Mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng khoảng cách thật sự kém rất xa, kéo xa ranh giới với Vạn Tuế Gia, ngươi không làm chứ?”

Nàng lắc đầu. Càng xa nàng càng vui vẻ, khoảng cách càng xa càng tốt, nếu như có thể, nàng hận không thể lập tức chấp cánh bay cách xa Tử Cẩm thành, như vậy càng dứt khoát.

“Tiểu cô nương, ngươi... có bị nóng đầu không, cho nên hồ đồ quá rồi?” Dầu gì cũng thu hồi lộ của người ta, hơn nữa còn tương đối khá.

Nàng lắc đầu lần nữa, ngược lại nụ cười có chút tức giận hơn so với lúc nãy, như đang thúc giục Chu công công —— cứ viết tiếp như thế là được rồi, quản nhiều như vậy làm gì?

“Người thật sự sẽ không hối hận?”

Nhìn nàng từ đầu đến cuối không có ý định thay đổi, Chu công công chỉ đành sờ mũi, vừa nói làm nhảm, vừa ở nơi nàng chỉ viết tên nàng xuống: “Chắc, thật là một cô nương kỳ quái.”

Bên ngoài Ngự Thiện Phòng —— Lam Đề.

Chương 1.1:

Thời tiết rất nóng, hần muốn ở một mình, chuyện gì cũng không muốn làm, cho nên liền làm tổ trên bóng cây râm mát, thừa dịp nghỉ ngơi chợp mắt một lát, không muốn kẻ nào tìm được hần.

Nhưng bên cạnh hần cũng có đồng đảng —— một con mèo màu nâu đang ve vẩy đuôi, nằm trên một cành khác, một người một mèo yên ổn lười biếng, không hề lộ vẻ cô đơn.

Nếu không phải vì hần không muốn trở về phủ Nội Vụ, vui trong hầm băng chắc chắn có thể khiến hần vô cùng mất mẻ, hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp để lòng mình yên tĩnh tự tại, ai..... Tại sao mùa hè này còn chưa đi vậy?

“Lam Đề muội tử? Đợi chút, người chờ ta với, đừng đi nữa!”

Hần đang muốn nhắm mắt dưỡng thần, ở hành lang không xa một nam tử hét chói tai, hần lười biếng liếc mắt một cái, chú ý đến trên hành lang cũng có một cô nương đang đi.

Nàng có gương mặt trái xoan xinh xắn, sợi tóc mềm mại sáng bóng, sắc môi đỏ thắm, quả là một mỹ nhân, chỉ tiếc sắc mặt tái nhợt, hơn nữa còn có cảm giác bệnh tật, nhất thời làm giảm đi vẻ xinh đẹp của nàng, thật đáng tiếc.

Nàng khẽ tựa vào cột, một tay bưng đồ ăn có chút nặng nề, một cái tay khác để trên ngực, thở hổn hển có chút khó sở, tựa như lúc nào cũng có thể ngất xỉu, thái giám Tiểu Đậu Tử vừa nhìn thấy, lập tức kinh hoảng xông về trước, đưa tay bưng khay giúp nàng.

“Thân thể muội lại không thoải mái sao? Hồng bát rồi, hay là ta giúp muội đưa đồ ăn này qua, muội dự định mang đến cung nào?”

“Đậu Tử ca, muội nên tự mình làm thôi.” Lam Đề miễn cưỡng cười nhạt, cố gắng đứng thẳng người, yếu đuối muốn cầm lại khay: “Mấy ngày nay nhờ có các vị ca ca giúp một tay, để muội nghỉ ngơi, nếu lại không làm việc, tỷ muội trong Ngự Thiện Phòng sẽ đàm tiếu, không tốt đâu.”

Thì ra là cung nữ Ngự Thiện Phòng, xem ra còn rất được thái giám thương yêu, hần khịt mũi cười lạnh. Những thái giám bình thường này không có niềm vui gì đặc biệt, chính là rất thích nhận một đồng cung nữ làm muội muội, Tây Thi bị bệnh này thật là cao tay.

“Nhưng thân thể muội không tốt cũng không phải muội muốn vậy mà, chúng ta nguyện ý giúp muội, quan tâm bọn họ làm gì? Dù sao muội không nói sẽ không ai biết đâu.”

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nhị nữa, muội mau đi tìm chỗ nghỉ ngơi đi, thân thể tốt hơn rồi thì trở về Ngự Thiện Phòng, biết chưa?”

Nhìn Tiểu Đậu Tử có lòng tốt, Lam Đề vô cùng khó xử, sau đó gật đầu về có lỗi: “Này Đậu Tử ca, làm phiền ca quá.”

“Không phiền không phiền, dù sao ta đã quen rồi, thức ăn này phải mang đến đâu đây?”

“Là bữa trưa của Ngũ a ca.”

“Được rồi, ta lập tức đưa đi, hôm nay mặt trời gay gắt, muội mau tìm bóng mát nghỉ ngơi đi, không được cậy mạnh, biết chưa?”

Lam Đề nở nụ cười ngọt ngào, khéo léo trả lời: “Muội biết rồi, cảm ơn Đậu Tử ca quan tâm.”

“Ha ha, được rồi được rồi, không cần cảm ơn ta, khiến ta xấu hổ quá.”

Tây Thi bị bệnh này đúng thật có chút thủ đoạn, dùng nụ cười tươi tắn dễ dàng biến thái giám thành chân chạy vặt, quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà, dù thái giám chỉ có thể xem như là nửa nam nhân cũng vậy thôi.

Khi Tiểu Đậu Tử vui vẻ rời đi, đến lúc không còn thấy bóng lưng của hần, Lam Đề vốn đang dựa vào cột, giống như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào đột nhiên đứng thẳng người, nào còn vẻ bệnh hoạn, gương mặt áy náy chấp tay trước ngực nhìn phương hướng Tiểu Đậu Tử rời đi, không nhìn được sám hối.

“Thật có lỗi, Đậu Tử ca, ta không muốn có ý lợi dụng huynh, nhưng thật sự ta không muốn đến chỗ Ngũ a ca đâu, chỉ đành nhờ huynh giúp một tay thôi.”

Trong cung Ngũ a ca có tiếng là phong lưu, chỉ cần thấy cung nữ xinh đẹp một chút, sẽ động tay động chân, vô cùng hạ lưu, nếu không phải nàng bị cung nữ khác hâm hại, còn lâu mới muốn đến chỗ đại sắc lang kia, tránh cho trình tiết của bản thân khó giữ được.

Đang lúc nàng khổ não, vừa khéo Tiểu Đậu Tử đi ngang qua, nàng chỉ đành giả vờ ‘Lại phát bệnh’ rồi, lấy được sự thông cảm, tránh xảy ra chuyện phiền toái.

Hai mắt nam tử vốn rảnh rỗi nằm trên cây xem kịch vui đột nhiên sáng lên, phát hiện tình huống thú vị này, sau đó thấy Lam Đề đi đến rừng cây phía sau Thất Lý Hương, thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt, thế nhưng đôi mắt sáng chói có thần hoàn toàn không có một chút bệnh hoạn, khác hẳn với biểu hiện vừa rồi trước mặt Tiểu Đậu Tử.

Ngồi xuống sau rừng cây, xác định sẽ không có người đi qua, nàng lập tức vui vẻ lấy ra hai khối bánh ngọt được bọc bằng vải, cẩn thận cầm một cái lên, nhẹ cắn một ngụm, sau đó lộ ra nụ cười vô cùng hạnh phúc.

“Ừ..... Tay nghề của đầu bếp Ngự Thiện Phòng quả nhiên không tồi, hoa quả này có cất qua đường phèn, hương vị ngọt nhưng không ngấy, quả thật ngon cực kỳ.”

Người hầu ở Ngự Thiện Phòng cũng có chỗ tốt, muốn ăn bánh ngọt nàng chỉ cần giả vờ điếm đạm đáng yêu cầu khẩn một chút, đầu bếp sẽ len lén cho nàng, nhưng nếu bọn hắn nói làm chuyện xấu cũng chỉ làm đáng vậy thôi, nhắm nháp mới thấy hương vị này có gì khác với điếm tâm hoàn mỹ đâu.

Sau khi cẩn thận thưởng thức hương vị, Lam Đề lấy ra một quyển sách nhỏ và mảnh bút than từ trong ngực, vội vàng viết phôi liệu của khối hoa quả vừa thưởng thức xuống, sợ để lâu sẽ quên mất.

Đang lúc nam tử vô cùng hứng thú quan sát nàng thì con mèo đang ngủ một bên đột nhiên mở hai mắt ra, động tác nhanh chóng nhảy xuống, chạy thẳng đến chỗ Lam Đề, cũng may phản ứng nàng nhạy bén lập tức phát hiện có chỗ không đúng, một khắc trước khi nó nhào tới lập tức giơ cao khăn vải lên, kêu lên sợ hãi: “A..... Mèo nhỏ từ đâu tới vậy, đừng qua đây!”

“Meo meo!”

Con mèo liêu mạng nhảy lên, gấp ghề đồ trên tay nàng, Lam Đề không thể làm gì khác hơn vội vàng đứng dậy tránh đông tránh tây, xem ra cực kỳ có sức sống, nàng nhanh chóng thu hồi sách, có chết cũng không cho nó bắt được điếm tâm, nhưng làm như vậy sẽ không thoát được con mèo này, nàng không nhận được nỗi dọa rít gào.

“Cái con mèo tham ăn này, ngươi mà không cút mau ta sẽ tức giận đó!”

“Meo meo ——“

“Ai nha!”

Mèo hung hăng bỏ nhào về phía trước, trong nháy mắt cào mấy vết trên tay Lam Đề, hại nàng bị đau kêu một tiếng, điếm tâm trong tay cũng rớt xuống đất, con mèo thừa dịp ngậm trong miệng tha đi mất, bỏ trốn mất dạng, nhanh chóng bò lại lên cây bắt đầu thưởng thức thức ăn mỹ vị.

“Trời à.....” Đây là người hiền bị mèo khi dễ sao? Lam Đề lập tức thở phì phò vọt tới dưới gốc cây, nhìn lên cây gầm thét: “Mau trả thức ăn lại cho ta..... A?”

Trên cây có người? Nàng kinh ngạc nhìn nam tử xa lạ chứa nét cười đang núp trên cây, trong lòng cả kinh, trọng tâm không ổn định đột nhiên ngã ngồi ở đó, đầu đến ứa nước mắt, vậy mà nam tử kia vô cùng không có lương tâm, không chỉ cười, còn cố ý chế nhạo nàng.

“Tình trạng của ngươi khôi phục thật nhanh quá, đã có thể linh hoạt như vậy rồi, không hề có đáng về yếu ớt bệnh tật.”

“Cái gì?”

Lời nói vừa rồi hẳn đều nghe được ư? Nội tâm Lam Đề kêu to hồng hét, nghĩ thầm chẳng lẽ bản thân đã lộ chân tướng trước mặt người này há? Không được không được, nói gì nàng nhất định cũng phải che giấu cho được!

Đang lúc nàng nghĩ nên giúp bản thân giải vây như thế nào, xa xa trên hành lang xuất hiện hai đại thần vội vàng vàng, nhìn chung quanh như đang tìm ai, nam tử trên cây vừa phát hiện bọn họ, lập tức thu hồi nụ cười, thân thủ linh hoạt nhảy xuống, ‘Xốc’ Lam Đề nhảy lên cây, điều này làm nàng bị dọa sợ muốn kêu lên, lại bị hấn che miệng không chút nào thương hương tiếc ngọc, không phát ra được một chút âm thanh nào.

“An tĩnh một chút, ngươi mà dám lộn xộn, kêu ra tiếng, để người khác phát hiện ra chúng ta, ta lập tức bỏ ngươi trên cây, sau đó cho ngươi ngã xuống thêm lần nữa.”

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, vốn định dùng sức đâm ngực hắn vài cái, sau một khắc một khuôn mặt anh tuấn đột nhiên đập vào hai mắt, nàng không nhận được ngay ngắn, nhìn đến ngu luân, ngay cả động tác cũng dừng lại.

Nhìn hắn khoảng hai mươi ba tuổi, mặc dù trẻ tuổi, nhưng toàn thân lại tản ra anh khí, gương mặt luôn tươi cười như gió xuân ấm áp khiến người ta có cảm giác thoải mái, chỉ cần là nữ nhân, cũng sẽ bị khí chất của hắn mê hoặc.

Dĩ nhiên Lam Đề cũng khó ngăn được sức quyến rũ của hắn, nhưng ngay sau đó nhớ tới vừa rồi hắn vẫn núp trên cây xem kịch vui, đột nhiên tỉnh táo không ít.

Tên này là một con cáo già, tuyệt đối không được để hắn lừa!

Phát hiện hai đại thần càng đến gần càng gần, chẳng những nàng không ngừng gầy dựa, ngược lại cố ý làm quá lên, muốn những người đó chú ý, nhưng vừa phát hiện ý đồ của nàng, ngay lập tức nam tử đè nàng trên cây, thân thể cao lớn áp chế nàng, hầu như giữa hai người không có khe hở, cảm giác áp bách mạnh mẽ nhanh chóng dọa được nàng, nàng cũng không dám vọng động nữa, chỉ sợ hấn sẽ có tiến thêm một bước.

Nam tử hơi cúi đầu, giọng nói trầm thấp hùng hậu quanh quẩn bên tai nàng, như muốn đầu độc nàng: “Không sai, nếu như ngươi muốn sống trở về, cứ nghe lời ta, ngoan ngoãn đừng gây ra bất kỳ âm thanh gì, hiểu không?”

Nhìn mặt hấn càng ngày càng gần, Lam Đề đã sợ đến mức không biết nên phản ứng thế nào, hơi thở của hấn chậm rãi phả trên mặt nàng, làm tim nàng đập rộn lên, cả người cũng trở nên nhạy cảm.

Thật tốt, nàng tránh đại sắc lang Ngũ a ca, lại gặp một nam nhân khác xấu bụng đáng ghét, quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng!

“Kỳ quái, bối lạc gia rốt cuộc chạy đi đâu rồi?”

“Lần nào hấn cũng dùng chiêu này, ta tìm hấn đến mức sắp phát điên rồi!”

Nam tử vừa theo dõi Lam Đề, vừa chú ý tới hai đại thần oán trách rồi đi, cho đến khi bọn họ biến mất ở khúc cua nơi hành lang, hấn mới buông lỏng kiểm chế, nhưng cũng tạo cơ hội cho nàng hung ác đẩy hấn một cái.

“Mau buông ta ra! Ngươi là cái tên không biết xấu hổ trèo lên..... A——”

Tình thế cấp bách, Lam Đề hoàn toàn không nhớ bây giờ mình đang ngồi ở trên cây, mặc dù thuận lợi đẩy nam tử ra, trọng tâm bản thân cũng không ổn định ngã lui về phía sau, thật may động tác đối phương nhanh nhẹn ôm eo nàng, ôm nàng trở lại.

“Cẩn thận một chút, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trở thành Tây Thi bị bệnh?”

“Vị gia này, xin tự trọng!” Muốn đẩy hấn ra, rồi lại sợ mình sẽ bị té xuống, chỉ có thể bắt lấy ống tay áo hấn cắn tức nói: “Trong hoàng cung ngươi cùng cung nữ như ta lồi lõm kéo kéo như vậy, nếu bị những người khác nhìn thấy, sợ sẽ khiến ngươi mất hết mặt mũi.”

Nụ cười trên mặt nam tử không thay đổi, nhưng nội tâm bắt đầu hoài nghi lại lịch của nàng: “Nói thật, ta cũng không ngại lắm.”

Mặc dù thân thể nàng mảnh khảnh, nhưng vẫn chưa tới mức gầy như que củi, hơn nữa, trên người nàng cũng không có bất kỳ mùi thuốc nào, ngược lại có mùi thơm thoang thoảng, khiến người ta ngửi được vô cùng thoải mái, người như vậy thì có thể bị bệnh gì chứ, hấn thật sự không tin được.

“Nhưng mà ta đề ý!” Ánh mắt quan sát kia khiến nàng kinh hãi, hấn không thể lập tức rời khỏi tay hấn: “Mau thả ta xuống, bằng không lần này ta thật sự kêu lớn hơn cho xem!”

“Ngươi đã kiên trì như vậy, được rồi, ta làm theo lời ngươi vậy.”

“Thật..... A ——”

Lam Đề còn chưa kịp vui vẻ, nam tử liền đẩy nàng một cái, nàng hoàn toàn không có phòng bị té xuống, đang lúc nàng nghĩ tuyệt đối bản thân sẽ ngã thê thảm thì tay được một lực đạo kéo, chậm rãi rơi xuống, thuận lợi rơi xuống đất, hù dọa toàn thân nàng chảy mồ hôi lạnh.

“Thật..... Trời ạ.....”

Nàng cố gắng vỗ ngực, hai chân có chút vô lực, giống như vừa mới chết qua một lần, nam tử trên cây cười khê một tiếng: “Ngươi tên Lam Đề đúng không, ta nhớ kỹ ngươi rồi.”

“Ngươi.....” Cầm tức ngẩng đầu lên, vừa lúc chống lại ánh mắt sắc bén của hấn, chỉ thấy hấn vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng ánh mắt nhìn nàng chậm rãi thoáng qua vẻ sáng loáng khác thường, khiến lòng nàng nhói một cái, thiếu chút nữa thở không nổi.

Biết bản thân tuyệt đối không đấu lại hấn, cũng không thể giả vờ yếu ớt được nữa, Lam Đề vắt chân bò chạy, có thể trốn xa bao nhiêu thì trốn, dù sao Từ Cẩm thành lớn như vậy, chỉ cần nàng cẩn thận một chút, không tin không tránh được hấn!

Nhìn bóng lưng nàng trốn chạy, nam tử cũng không có bất kỳ động tác gì, hấn phát hiện tay vừa rồi che miệng nàng dính chút bột màu trắng, trong khoảng khắc đột nhiên hiểu ra điều gì, trong đầu bắt đầu kế hoạch phải như thế nào mới bắt nàng lộ ra nguyên hình.

Ở hoàng cung lâu như vậy, khiến hấn gặp được một chuyện thú vị, chỉ có thể trách nàng xui xẻo, người nào không gặp, cố tình gặp ngay hấn, cho nên, nàng chỉ có thể nhận mệnh.

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

“Kỳ quái, cái tên kia rốt cuộc có thân phận gì, tại sao có thể tự do đi lại bên trong Từ Cẩm thành chứ?”

Tâm tình phiền muộn, ánh mắt chán nản, trong ngoài Ngự Thiện Phòng đều ảm ỉ, Lam Đề vừa không yên lòng vừa nghi thần nghi quỷ, chỉ sợ nam tử xa lạ đó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, tìm nàng gây phiền toái.

Nàng biết hần nghi ngờ nàng rồi, nhìn hần không giống kiểu người sẽ chịu dễ yên, cho nên mấy ngày nay càng không có động tĩnh, nàng càng kinh tâm táng đảm, quả thực như đứng trên đồng lửa.

“Ai nha, thật phiền mà!”

Ảo não liên tục nói làm nhảm, nhưng vẫn không cách nào làm giảm lo âu của nàng, vì nàng cảm thấy, hình như có chuyện gì sắp xảy ra rồi, hơn nữa người đến không có ý tốt.

“..... Này, các người có nghe nói không, lại có người bị bên trên theo dõi.”

“Thật hả? Lần này là ai gặp xui xẻo vậy? Nói nghe chút đi.....”

Bọn thái giám trong Ngự Thiện Phòng vừa nghe được bát quái, càng ngày càng náo nhiệt, nhưng Lam Đề hoàn toàn không để ý, mặc kệ mọi chuyện.

“Còn không phải là kính sợ phòng Chu công công thích ăn hối lộ nhất đó sao, không biết làm sao, bên trên chủ động tìm hần ‘hàn huyền một chút’, lần này hay rồi, không biết ‘tán gẫu’ ra được cái gì đây?”

“Chu công công? Ha ha, vậy hần chuẩn bị phun ra hết của thu được thôi.”

“Người đang cười trên nỗi đau của người khác à.”

“Vui sướng khi người gặp họa thôi, nhớ ngày đó ta tiến cung cũng cho hần không ít ngân lượng, rốt cuộc đến lượt hần gặp báo ứng.”

Mọi người đều biết, tiền triều bại vong vì hoạn quan tham ô loạn chính, cho nên Hoàng đế bốn triều đặc biệt coi trọng vấn đề thanh liêm, tất cả quan viên phần lớn không dám thu hối, cho dù có cũng âm thầm lén lút, chỉ sợ bên trên biết được, Chu công công rành rành ra đó, cũng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

“Nói đúng đó, rốt cuộc báo ứng đã tới, rơi vào tay ‘bộ đôi gian xảo’, Chu công công mà không bị mất một lớp da ta lập tức theo họ hần!”

“Bánh trôi rán?” Lam Đề tình cờ đi qua đột nhiên dừng lại, nhìn bọn họ nháy mắt mấy cái: “Ăn ngon không?”

Thái giám đang vây một chỗ đồng thời cười ra tiếng. “Ha ha ha! Lam Đề muội tử, trong đầu ngươi chỉ biết ăn thôi à!”

Nàng ngoại trừ thường xuyên yếu ớt bệnh tật, điều duy nhất có thể làm nàng lên tinh thần đều có quan hệ với việc ăn, khó trách nghe được tất cả đều là ăn.

“Đúng rồi, cái chúng ta nói là gian trá, giảo hoạt, chẳng lẽ ngươi vào cung một đoạn thời gian rồi, còn không biết bộ đôi gian giảo là chi ai sao?”

Nàng có chút xấu hổ gãi đầu. Đương nhiên không biết, bằng không cũng sẽ không bị những thái giám này cười đến như vậy: “Điều này rất quan trọng sao?”

“Dĩ nhiên quan trọng, bộ đôi gian giảo là chi bên trên của chúng ta, đại thần tổng lý phủ Nội Vụ Đôn Hoa bối lạc và Nghi Khâm Quận Vương.”

Phủ Nội Vụ trông coi tất cả ăn, mặc, ở, đi của Từ Cẩm thành và thu chi trong sinh hoạt, giống như là Đại Tổng Quản hoàng thất, vì kết cấu vô cùng khổng lồ, cho nên đại thần phủ Nội Vụ có vài người, mới có thể ứng phó với tất cả sự vụ, không chỉ Ngự Thiện Phòng, ngay cả thái giám và cung nữ trong cung đều do phủ Nội Vụ chưởng quản.

Mà tất cả đại thần ở phủ Nội Vụ, đều cỡ tuổi của Đôn Hoa và Nghi Khâm, đương nhiên giao tình khá tốt, hơn nữa hai người bọn họ làm việc lúc nên khôn khéo thì khôn khéo, nên tàn nhẫn thì tàn nhẫn, tuyệt đối không buông tha bất kỳ ai, vì vậy trong cung bí mật đặt cho bọn họ là bộ đôi gian giảo.

Vừa nghe bọn thái giám giải thích xong, Lam Đề gật đầu một cái, không có cảm giác gì. Đây là đại nhân vật cao cao tại thượng, nàng chỉ là một tiểu cung nữ nên sẽ không có khả năng đụng phải, cho nên nghe xong liền quên, không để ý lắm.

“Lam Đề, ngươi lại ở chỗ nào bị bệnh rồi hả? A, thì ra ở đây.” Cả người đầu bếp Ngự Thiện Phòng đầy mồ hôi đi tới trước mặt nàng, như rất gấp: “Muốn bệnh cũng phải đưa đồ đi mới được phép bệnh, hiện tại không có cửa đâu.”

Hần nói chuyện không đầu không đuôi, nàng hoàn toàn nghe không hiểu: “Đầu bếp, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Này!” Đầu bếp đặt khay đã chuẩn bị đầy đủ vào tay nàng, khay này nặng trĩu, hại Lam Đề thiếu chút nữa cảm không vững: “Đưa nồi đất và canh hạt sen ngân nhĩ ướp lạnh này đến phủ Nội Vụ, đi mau cho ta, đừng hòng lười biếng.”

“Hả?”

Bây giờ muốn nàng đi phủ Nội Vụ sao? Còn có..... Là ai trời nóng như vậy còn ăn bằng nồi? Người đó quả thực có bệnh!

Lập tức nàng thoáng nhìn, ánh mắt cầu cứu Tiểu Đậu Tử, nhưng Tiểu Đậu Tử còn chưa kịp mở miệng, đầu bếp lập tức cướp lời trước: “Lần này đừng hòng tìm Tiểu Đậu Tử giúp ngươi, ngươi có bị bệnh thế nào cũng phải bỏ qua cho ta.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, vì một trong hai người ‘bộ đôi gian xảo’ các ngươi vừa mới nói đến đó chỉ định muốn gặp ngươi!”

“Cái gì” Lam Đề kinh ngạc lùi vài bước, bước chân lảo đảo như hoa tàn trong gió. Sao nàng có dự cảm xấu, hình như nàng..... Sắp xong đời rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Gà

Lam Đề, con gái của quan thất phẩm Lam Tĩnh, năm nay mười bảy tuổi, làm cung nữ ngoài Ngự Thiện Phòng.....

Một chỗ khác trong hoa viên phủ Nội Vụ, Đôn Hoa một trong những người chủ trì vẫn ung dung ngồi trong lương đình, lật lại danh sách thái giám cung nữ mấy năm gần đây, hần lập tức phát hiện người hần muốn tìm.

Ở trong cung nhiều năm như vậy, hần đã gặp nhiều cung nữ không buông tha bất kỳ cơ hội nào trăm phương ngàn kế muốn tiến cung làm phi tần, trước tiên hỏi lộ quan viên để trở thành người hầu gần Hoàng đế, nhưng nữ nhân này lại kỳ quái, nghe nói tự nguyện vào bên ngoài Ngự Thiện Phòng, giống như giấu giếm bí mật gì, vô cùng khả nghi.

Hơn nữa hành vi nàng cố ý giả bộ bệnh cũng làm hần đặc biệt chú ý, hoàn toàn đoán không ra rốt cuộc nàng đang làm cái quỷ gì, càng khiến hần hiếu kỳ, hần hiểu rõ không nên bị nàng làm u mê.

“Đôn Hoa, lần đầu tiên ta thấy ngươi hoảng hốt như vậy, chỉ vì một cung nữ nhỏ nhỏ ư?”

Đúng lúc này, Nghi khâm cũng đi vào lương đình, thấy hảo hữu khó có được vẻ nghiêm túc như thế này cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, vì Đôn Hoa làm việc gì cũng tùy hứng, lười quản những chuyện hần không hứng thú, hần không nên hoang mang như vậy, một cung nữ nhỏ nhỏ có sức quyến rũ như thế nào chứ, mới có thể khiến cho Đôn Hoa chú ý?

Đôn Hoa cũng không để ý, đáp lại theo lời y: “Bình thường luôn vội vàng, thỉnh thoảng cũng phải tìm một chút niềm vui chứ, như thế mỗi ngày sẽ không trôi qua quá tẻ nhạt, không phải sao?”

“Cuộc sống của ngươi sẽ tẻ nhạt? Ha ha! Ta không cảm thấy như vậy.”

Sau đó, một bóng dáng mảnh khảnh trùng hợp xuất hiện trước đình nghi mát, lần này nhân vật chính cuối cùng đã tới, Nghi khâm cũng không quấy rầy hứng thú của hần, lập tức lui khỏi đình nghi mát: “Đừng quá mức, nên có chừng có mực.”

“Đương nhiên, ta tự có chừng mực.”

Đôn Hoa nhìn dáng vẻ cẩn thận bụng khay của Lam Đề, liền cảm thấy thú vị, sau khi nhìn đủ rồi, hần nói với nô bộc đang một mực yên lặng không lên tiếng: “Tam Hi, nhìn thấy nữ tử bụng khay nặng như vậy, còn không mau đến giúp một tay?”

Tam Hi cũng xấp xỉ tuổi Lam Đề nhìn không được trọn mắt nhìn chủ tử mình một cái, nàng sắp đến đình nghi mát rồi mới nói những lời này, quả thật giả vờ tốt bụng: “Vâng, bồi lực gia.”

Tam Hi đến trước mặt Lam Đề: “Cô nương, để ta giúp cô.”

“Vị tiểu ca này, đa tạ.”

Trên tay rốt cuộc không có gánh nặng, thật vất vả Lam Đề mới có thể thở lớn một cái, có trời mới biết từ bên ngoài Ngự Thiện Phòng đi tới phủ Nội Vụ, chính là từ phía đông Tử Cấm thành đi tới phía tây, lượn quanh một vòng lớn rất xa.

Sau khi thở gấp, cuối cùng nàng cũng có cơ hội ngẩng đầu lên xem là thần thánh phương nào hành hạ nàng như vậy, không ngờ vừa nhìn thấy người trong đình, nàng lập tức kinh ngạc thở hắt ra, quả thật không thể tin được!

Người đó là nam tử thần bí trên cây đã trêu đùa nàng! Không ngờ, hần lại là người đứng đầu phủ Nội Vụ, điều này sao có thể?

Nhớ đến Tam Hi vừa kêu hần là bồi lực gia, lập tức nàng kịp thời phản ứng, thì ra hần là Đôn Hoa bồi lực, vội vàng hoảng sợ cúi người hành lễ: “Bồi lực gia, nô tỳ đến chậm, xin bồi lực gia tha lỗi.”

“Lam Đề cô nương, xem ra ngươi đã biết thân phận của ta rồi, làm phiền ngươi bưng đồ nặng như vậy đến đây, không biết thân thể ngươi có chịu được không? Vãn nên nhanh chân vào trong đình nghỉ ngơi đi.”

Lam Đề âm thầm chảy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy hần đang chồn chúc tết gà, tuyệt đối không có gì tốt!” Nô tỳ không dám!”

“Là ta cho phép, tại sao lại không dám?”

“Điều này không hợp, nô tỳ là.....”

“Ngươi không muốn ngồi, không lẽ muốn ta tự mình đứng dậy mời sao?”

Bị câu nói này uy hiếp dọa nạt sợ nên lập tức đi vào trong đình ngồi xuống, đoan đoan chính chính, không dám lộn xộn, nàng vừa mới nghe sự tích huy hoàng của bộ đôi gian xảo, biết chỉ cần không cẩn thận khiến bọn hần không vui, mình sẽ gặp đại nạn, nàng chưa muốn chết sớm như vậy.

Nàng cố gắng nhớ lại khi nãy bọn thái giám kia hình dung Đôn Hoa như thế nào, ô ô, nói hần thích nhất ngoài mặt không động thanh sắc, nhưng lại bí mật bày mưu, giống như chuyện gì cũng không làm, thật ra đã âm thầm làm xong mọi thứ rồi, chỉ ngồi chờ xem kết cục bi thảm của ngươi mà thôi!

Sau đó Đôn Hoa cảm chén chè ướp lạnh hạt sen ngân nhĩ, nhàn nhã cười: “Lam Đề cô nương, lần trước vì tránh một số người, hại ngươi bị uất ức, ta thật băn khoăn, cho nên muốn kêu ngươi tới đây, bồi thường cho ngươi.”

Nếu thực sự có thành ý như vậy, sao hần không tự mình đến bên ngoài Ngự Thiện Phòng?” Thật ra cũng không có gì, bồi lộc gia không cần để ý.” Nàng run rẩy trả lời, nhưng trong lòng đã sớm điên cuồng mắng ra tiếng.

Đúng rồi đúng rồi, bọn họ còn nói, hần thích nhất nhìn dáng vẻ kinh hoàng luống cuống của con mồi trong tay, sẽ không vội ban chết cho đối phương, vì như thế sẽ không còn gì vui cả!

“Như vậy sao được? Không bồi thường sẽ khiến ta áy náy lắm.” Quả nhiên, trong lòng Đôn Hoa mừng rỡ nhìn dáng vẻ run sợ của nàng, vô cùng thỏa mãn: “Cũng vì như thế, ta đặc biệt xin đầu bếp Ngự Thiện Phòng nấu một nồi canh dưỡng sinh giúp ngươi bồi bổ thân thể, hi vọng ngươi nể mặt ta, đừng nên phụ tâm ý của ta.”

“Hả?”

Canh..... canh dưỡng sinh? Cái nồi nóng đến chết người này là cho nàng sao? Nàng đã kêu gọi ai rồi!

Lam Đề cứng người, thật lâu không hề cử động, vẻ mặt cũng vô cùng khó coi, Đôn Hoa sớm ngờ tới nàng sẽ không ngoan ngoãn hợp tác, trực tiếp phản phó: “Tam Hi, Lam Đề cô nương xem như là khách của chúng ta.”

“Vâng, bồi lộc gia.”

Tam Hi nhắc cái nồi lên, thấy thứ bên trong liền dừng một chút, sau đó mặt không đổi sắc chuyển qua trước mặt Lam Đề, đưa chiếc đũa, nội tâm nhin không được than thở: “Cô nương, hãy cố lên.”

Sững sờ nhìn màu canh trong nồi, hoa tiêu, hạt tiêu, dầu ớt, nàng nhìn thôi mà đã cảm thấy miệng tê rần, sao còn có thể ăn được chứ?” Cái này..... Là canh dưỡng sinh sao?” Khóe miệng khẽ giật, nàng cười còn khó coi hơn khóc.

“Đương nhiên.”

Tên khốn kiếp trợn mắt nói dối này! Lại có thể dùng phương pháp này chinh người!

Hạ quyết tâm, bất chấp tất cả cầm chiếc đũa bắt đầu ăn, nàng quyết định đấu với Đôn Hoa, hần càng muốn chinh nàng, nàng lại càng không cho hần được như ý, ăn hết cho hần xem.

Nhưng..... Cái ‘Canh dưỡng sinh’ này thật sự vừa tê vừa cay, nàng mới ăn chưa được vài ngụm mà toàn thân đã bắt đầu nóng lên, quả thực là đại khổ hình.

“Lam Đề cô nương, ngươi cứ từ từ, đừng ăn vội vã như vậy, ta có rất nhiều thời gian chơi với ngươi.”

Không thèm! Con cáo già ghê tởm, đồ nam nhân nhỏ mọn!

Đôn Hoa cười khẽ nhấp một ngụm chè hạt sen ngân nhĩ, lập tức hơi nhũn lỏng mảy: “Tam Hi, chè này hết lạnh rồi, vào hầm băng lấy chút băng đi.”

“Vâng, bồi lộc gia.”

Tam Hi nhanh chóng lấy ra một chậu băng nhỏ từ trong tủ, để trên bàn để Đôn Hoa sử dụng, điều này làm cho đôi môi đã cay đến tê dại của Lam Đề càng thêm nóng.

Hần tựa như không thấy ánh mắt oán hận của nàng, tự nói: “Đúng rồi, không biết ngươi đã từng nghe qua một câu chuyện cũ chưa, chuyện tình của mỹ nam tử Hà Yến thời Tam quốc?”

Bây giờ nàng còn có thể quan tâm đến mỹ nam tử sao, nàng đang cố gắng tập trung xử lý món canh phiền toái trước mắt này thôi!

“Nghe nói da tay của hần vô cùng trắng nõn, Ngụy Minh Đế hoài nghi hần bôi phấn lên mặt, cho nên mời hần ăn mì vào thời điểm trời nóng bức nhất trong năm, ngươi cảm thấy..... Hần có dụng ý gì?”

Nóng quá nóng quá, nàng cảm thấy bản thân sắp nóng đến chết rồi, hành hạ này rốt cuộc lúc nào mới có thể kết thúc vậy?

Đúng lúc Lam Đề muốn dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, đột nhiên ánh mắt Đôn Hoa tối lại, nói một câu: “Ngươi và Hà Yến đều làm hành động như vậy, ngươi biết không?”

“Cái gì?”

Tay nàng đột nhiên cứng đờ, chậm rãi ý thức bản thân vô tình rơi vào bẫy, lập tức sợ đến mức không dám vọng động chút nào, nhưng lúc này Đôn Hoa lại đưa tay qua, kéo tay áo nàng xuống, chỉ thấy trên tay áo dính không ít phấn trắng, phấn trắng phủ trên đôi má bay mất lộ ra làn da hồng nhạt vô cùng mịn màng, sắc màu đỏ thắm không thể có ở một người bị bệnh.

“Cho nên tóm lại, làn da Hà Yến thật sự là trời sinh trắng nõn, còn ngươi lại cố ý làm sắc mặt tái nhợt giả bệnh, nói đi, rốt cuộc ngươi đang có ý đồ gì?”

Cho nên, vừa rồi hần chơi nhiều hoa chiêu như vậy, đợi giờ khắc này nàng tự lòi đuôi sao? Tên này thật đáng sợ, thật sự vô cùng âm hiểm!

Đã không còn cách nào che giấu, Lam Đề cũng không thêm giả vờ nữa, trực tiếp hỏi ngược lại: “Ngươi muốn như thế nào?”

“À, vẫn không muốn nói thật à? Không cần gấp gáp, ta còn nhiều thời gian chơi với ngươi.” Đôn Hoa mắt đi về thành thoi, thu hồi nụ cười, lập tức hiện ra một cô ả bức như ả như hiện.” Nghe nói trước kia ngươi ‘bệnh không nhẹ’, cho nên rất nhiều chuyện người khác gánh giúp ngươi, bắt đầu từ bây giờ ta muốn ngươi từ từ bỏ sung lượng công việc đó, ngươi không phản đối chứ?”

“Ngươi muốn ta bỏ sung thế nào?”

“Đương nhiên là công việc của Ngự Thiện Phòng, sau đó..... Ta muốn ngươi mỗi ngày đều phải tìm được ‘tiểu Hồ gia’, đút nó ăn cơm, nếu nó gầy đi, đến lúc đó ta liền hỏi tội ngươi.”

“Tiểu Hồ gia?”

“Chính là con mèo hôm đó ngươi nhìn thấy, lúc nó vui vẻ thì sẽ ở cùng ta, lúc nghịch ngợm sẽ chơi đùa khắp nơi trong Tử Cẩm thành, ngay cả ta cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu, cho nên về sau phiền ngươi chịu khó một chút.”

Lam Đề không dám tin nhỏ giọng hô: “Ngươi..... Ngươi ép người quá đáng!”

“Nếu không, sao có thể gọi là trừng phạt ngươi?”

Nhìn nàng tức giận tới cực điểm, hần không thể cào mấy vết trên mặt hần, Đôn Hoa cảm thấy sung sướng không thôi, ai kêu nàng để hần nắm được nhược điểm, hần cũng không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy.

Hần nhếch miệng, ý giễu cợt rõ ràng: “Muốn múa rìu qua mắt bôi lạc gia sao, ngươi..... Còn kém xa lắm!”

Cho tới giờ khắc này, rốt cuộc Lam Đề đã tự thử nghiệm sự đáng sợ của bộ đôi gian xảo, nhưng bây giờ nàng không có thời gian cảm thán, trong đầu chỉ có một ý tưởng ——

Nàng phải về ghim hình nhân, nguyên rửa hần đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Gà

Ăn trưa là thời gian bận rộn, mọi người trong Ngự Thiện Phòng đều vội vàng, nhưng giờ khắc này hình như Lam Đề có chút nhếch nhác, tóc hơi xốc xếch, ngay cả xiêm áo cũng dính không ít bùn đất, giống như vừa mới trải qua một cuộc đại chiến.

Chỉ thấy nàng ôm chặt tiểu Hồ gia đang liều chết giãy dụa trong lòng, còn liên tiếp phát ra tiếng gầm nhẹ, rất không hài lòng việc bị nàng cố sống cố chết bắt được nó, không cho nó đi chơi xung quanh.

Nàng đưa tay vén tóc rơi xuống gò má ra sau tai, lộ ra mấy vết cào trên cổ trắng nõn, không để ý sự nhếch nhác của mình, nàng vẫn ôm chặt tiểu Hồ gia, tránh cho nó nhân cơ hội chạy trốn, khiến nàng lại phải chạy khắp Hoàng cung để tìm nó.

Vội vàng cầm vài con cá nướng trong Ngự Thiện Phòng, nàng liền mang theo tiểu Hồ gia đi tới sân nhỏ phía sau Ngự Thiện Phòng, để cái mâm dưới đất, tiểu Hồ gia lập tức chạy về phía trước, vui vẻ ăn thức ăn nó thích, cũng chỉ có lúc ăn nó mới an phận một chút.

Cho tới giờ khắc này, Lam Đề mới có thể thở phào một cái, ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi, không hề để ý bộ dáng bây giờ của mình thê thảm bao nhiêu.

“Ai.....”

Chạy đuổi theo tiểu Hồ gia như vậy rốt cuộc mất bao nhiêu thời gian rồi? Những ngày tháng khổ sở của nàng đến khi nào thì mới có thể kết thúc chứ? Bây giờ nàng không dám nghĩ về những vấn đề này chút nào, nhưng chuyện này cũng không thể hiện nàng sẽ ngoan ngoãn nhận thua, cứ mặc cho tên kia định đoạt được.

Sờ bụng mình, sau khi ăn một ít ‘canh dưỡng sinh’, nàng bị đau bụng tổng cộng ba ngày, trên mặt hoàn toàn suy yếu không cần phải giả vờ, đặc biệt tự nhiên, vì lần này nàng thật mệt đến sắp không còn hơi sức rồi.

“Đáng ghét, chỉ cần có cơ hội, ta không thể không đáp lễ ngươi.....”

Tiểu Hồ gia ăn một lần hết cá nướng, nhẹ meo meo một tiếng sau liền nhảy lên tường lại chạy ra bên ngoài, Lam Đề mệt mỏi nên chuyện gì cũng không muốn làm, liền đứng dậy đi vòng qua phòng đương án (phòng cất tài liệu), lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn liền kiểm một góc quen thuộc, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Đây là sách dạy nấu ăn ghi chép thức ăn mà Ngự Thiện Phòng từng làm qua hàng năm, rất phong phú, nàng vừa nhìn thấy lập tức hứng thú, liền lấy sách nhỏ giấu trong lòng ra ghi chép lại, đợi khi nào rảnh rồi lấy ra nghiên cứu một phen.

Đây chính là mục đích nàng ở Ngự Thiện Phòng, nàng ‘mơ ước’ sách dạy nấu ăn trong gian phòng này, hận không thể lật hết tất cả lên một lần.

“A, món ăn này không tệ, nguyên vật liệu không khó lấy được, trình tự cũng không phức tạp, mau chép lại thôi.....”

Vui vẻ lấy sách nhỏ ra, không ngờ đột nhiên sau lưng xuất hiện một bóng ma, sau đó sách nhỏ của nàng lập tức bị người phía sau cướp mất, bị dọa nên nàng vội vàng quay người lại kêu lên: “Mau trả lại cho ta..... Cái gì?”

Vì sao hấn lại đến?

“Chắc chắc, thi ra ngươi ở đây lười biếng, chủ sự phòng đương án đang làm cái quỷ gì vậy, ngay cả một địa phương nhỏ nhỏ cũng không trông nom được, cho người ta tùy ý ra vào?” Đôn Hoa tiện tay lật xem sổ ghi chép trên tay, bất chợt thấy mắt trầm xuống, lạnh giọng chất vấn: “Ngươi lên sao chép sách dạy nấu ăn của Ngự Thiện Phòng sao?”

Hắn vốn muốn tới đây xem nàng rốt cuộc có tiếp tục giả bệnh lười biếng không, lại phát hiện nàng đi vào phòng đương án không biết muốn làm gì, tò mò nên mới theo vào, không ngờ lại bị hấn bắt được nàng đang lên sao chép sách dạy nấu ăn, hơn nữa hình như chuyện này đã xảy ra một khoảng thời gian rồi.

Lam Đề không ngờ nhục điểm của bản thân lại rơi vào tay hắn, rõ ràng khí thể yếu đi rất nhiều, chột dạ trả lời: “Ta chỉ.... muốn chép lại tham khảo một chút thôi, cũng không làm chuyện gì xấu.”

“Ta phải tin ngươi thế nào? Đầu tiên là ý đồ không rõ giả vờ bệnh, sau đó lại nhân cơ hội lên sao chép sách dạy nấu ăn, kế tiếp sẽ làm gì nữa?”

Nàng vội vàng giải thích: “Thật không có! Mục đích của ta ở Ngự Thiện Phòng cũng chỉ vì muốn nhìn những thứ sách dạy nấu ăn này một chút thôi, vì ta rất hứng thú với việc chế biến ra thức ăn ngon, muốn nghiên cứu một chút, nếu như ngươi không tin, trong sổ ghi chép ta đã cải thiện phương pháp cũ trong sách dạy nấu ăn theo cách của ta, ngươi nhìn thử xem!”

Đôn Hoa nửa tin nửa ngờ lật vài trang, quả nhiên phát hiện nàng đã sửa đổi một chút, điều này càng làm hắn thêm nghi hoặc, không hiểu nàng tốn công tốn sức như vậy rốt cuộc muốn làm gì, một tiểu cung nữ bình thường như nàng, cũng không thể trở thành đầu bếp trong Ngự Thiện Phòng, không phải sao?

“Được, ta tạm thời tin ngươi có hứng thú với nấu ăn, cho nên mới làm ra chuyện như vậy, chuyện bệnh kia ngươi giải thích thế nào?”

“Chuyện này.....”

“Nếu không nói đừng trách ta không khách khí.”

Biết hắn đã không còn bao nhiêu kiên nhẫn với nàng, Lam Đề vô cùng do dự khế cắn môi dưới, sau đó lựa chọn thẳng thắn: “Đây là vì..... Ta đang trốn người.”

Lông mày hắn chau lên, ngược lại chưa từng nghĩ câu trả lời của nàng sẽ như thế: “Tránh ai?”

“Tránh Hoàng cung này..... Trừ thái giám ra..... Tránh tất cả nam nhân.”

“Bao gồm cả ta?”

“Đương nhiên, trừ phi ngươi không phải là nam nhân chân chính.”

Hắn cảm thấy hoang đường bật cười ra tiếng: “Tại sao?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Nàng lúng túng hơi cúi đầu: “Bởi vì ta chỉ muốn thuận lợi xuất cung, gả cho người bình thường đẳng hoàng, nhất phu nhất thê, an ổn sống qua ngày.”

Cha nàng mặc dù chỉ là tiểu quan rất nhỏ, nhưng cũng học gia đình giàu nạp thiếp, không khí trong nhà huyền ảo ngọt ngào, ở trong tối chánh thê và thiếp thất lục đục đầu đầu, cũng chỉ vì cùng cố địa vị của mình, điều này làm cho nàng vô cùng ghét, hạ quyết tâm sẽ không trở thành nữ nhân chung chồng với các thê thiếp khác.

Cho nên phụ thân đưa nàng vào cung tuyển tú, nàng giả vờ bệnh tránh khỏi việc trở thành một trong số những phi tần của Hoàng đế, làm người hầu ở Ngự Thiện Phòng cũng tận lực tránh đưa thiện (com) cho các Hoàng tử, chỉ muốn bình an đợi đến hai mươi lăm tuổi xuất cung, tìm kiếm đối tượng lý tưởng mà bản thân mong đợi.

Nam nhân, càng có của, càng có thân phận thì càng tác quái, cho nên nam nhân trong Hoàng cung đều không phải là đối tượng nàng muốn, đương nhiên có thể không muốn đụng đầu thì không đụng đầu, tránh khỏi có việc phát sinh ngoài ý muốn.

“Ta nghĩ, chờ sau khi xuất cung, ta muốn cùng phu quân tương lai mở một quán ăn sống qua ngày, cho nên hiện tại thừa dịp tham khảo sách dạy nấu ăn trong Ngự Thiện Phòng, hơn nữa còn nghiên cứu chế tạo món ăn mới, như vậy tuyệt đối có thể buôn bán thịnh vượng, không cần lo lắng nửa đời sau không có gì dựa vào.”

Trời sinh nàng có khẩu giác và vị giác đặc biệt nhạy cảm, bất kỳ thức ăn gì chỉ cần nàng ngửi một lần hoặc nếm một hớp, là có thể đoán bên trong rốt cuộc có những thứ gì, cho nên nàng đặc biệt có hứng thú với nấu ăn, ngay cả đầu bếp Ngự Thiện Phòng cũng thường tán dương nàng, nói nếu nàng không phải là nữ nhi, khẳng định đã sớm trở thành đầu bếp nổi danh rồi.

Nói đến tính toán cho tương lai, trong mắt Lam Đề tràn đầy ước ao. Nàng không quan tâm phu quân nàng sẽ là một nhân vật vĩ đại như thế nào, giả như hắn chỉ là phạm phu tục tử, nhưng chỉ cần có thể vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng, chỉ thương nàng, nàng cũng cảm thấy vô cùng hài lòng, hạnh phúc không thời.

Nàng thẳng thắn khiến Đôn Hoa kinh ngạc, không ngờ tâm tư của nàng đơn thuần như vậy, một chút dã tâm cũng không có, nhưng hắn cũng không tin tưởng nàng, ngược lại bắt đầu hoài nghi đây chẳng lẽ nàng dùng thủ đoạn che mắt, cố ý lấy lui làm tiến, muốn qua mặt hắn?

Đã như vậy, nàng càng không muốn có bất kỳ dính líu nào với nam nhân trong cung, hắn sẽ càng không để nàng như ý nguyện, sẽ ném nàng vào trong ‘Đầm rồng hang hổ’, xem nàng rốt cuộc thật sự có bị hấp dẫn hay không.

Sau khi nội tâm quyết định chủ ý, hắn ngay lập tức thu sách nhỏ vào túi trong tay áo: “Ta tịch thu cái này.”

Lam Đề kinh ngạc nhìn hành động của hắn: “Tại sao? Đây là tâm huyết của ta mà!”

“Cảm thấy bất bình? Vậy thì nghĩ biện pháp để ta cam tâm tình nguyện trả cho ngươi, như thế nào?”

“Để ngươi cam tâm tình nguyện trả cho ta?” Nàng không cảm thấy hắn có lòng tốt như vậy, nhất định có điều gì kỳ quái: “Làm sao ta biết nên như thế nào mới có thể như ý của ngươi?”

“Đã như vậy, vậy cứ như vậy đi.” Hắn nở nụ cười, từ từ dụ nàng rơi vào bẫy: “Chỉ cần ngươi có thể làm ra một món ăn khiến ta khen ngợi không dứt, ta liền trả sách lại cho ngươi, nếu tài nấu nướng của ngươi không thể thuyết phục ta, để ngươi tiếp tục nghiên cứu sách dạy nấu ăn chỉ lãng phí thời gian thời, bởi vì ngươi hoàn toàn không có thiên phú, như thế nào?”

“Nhưng ta chỉ là một cung nữ nhỏ, hoàn toàn không có tư cách đụng vào nhà bếp để làm thức ăn, làm sao có thể.....”

“Không sao cả, chỉ cần ta phân phó một tiếng, ngươi muốn sử dụng Ngự Thiện Phòng như thế nào, cũng không có ai dám ngăn cản.”

“Chuyện này.....”

Lam Đề hoang mang nhìn Đôn Hoa, không hiểu hắn làm như thế rốt cuộc có dụng ý gì, đơn giản là muốn đùa giỡn với nàng thôi sao? Còn là.....

“Còn suy nghĩ nữa hả? Vậy xem như, ta còn là.....”

“Đừng đừng đừng, ta đồng ý với ngươi!” Nàng vội vàng đồng ý, chỉ sợ hắn đổi ý, nàng sẽ không thể lấy lại sách dạy nấu ăn: “Ngươi nhất định phải giữ lời hứa, tuyệt đối không được lừa gạt ta!”

“Ngươi có thể đi hỏi thăm một chút, lời ta đã hứa có bao giờ nuốt lời không?”

“Vậy thì tốt, ngươi chờ xem, ta tuyệt đối khiến ngươi tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện trả lại cho ta!”

Rốt cuộc mắc câu! Đôn Hoa cười đến thích chí, chờ nhìn nàng loay hoay choáng váng đầu óc: “Rất tốt, ta mãi mãi mong chờ.”

Cũng vì như thế, Lam Đề ừ ừ cạc cạc biến thành thiện cung nữ dành riêng cho Đôn Hoa, chỉ cần là thức ăn của hắc ở Hoàng cung, toàn bộ đều do nàng đích thân xử lý, hoàn toàn không qua tay người khác.

“Chắc chắn, đây chính là ‘lạm dụng đặc quyền’ trong truyền thuyết sao?”

Trong phủ Nội Vụ, các quan viên tới tới lui lui, rất bận rộn, chỉ thấy Nghi Khâm rảnh rỗi cố ý chế nhạo hảo hữu, hắc thật không ngờ, chỉ vì một tiểu cung nữ, cư nhiên khiến Đôn Hoa không tiếc sử dụng đặc quyền, để nàng có thể tùy ý sử dụng Ngự Thiện Phòng gì đó, không sợ người khác chỉ trích.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng không ai dám chỉ trích bọn họ, ngay cả Hoàng đế cũng phải kính ‘Đại Tổng Quản’ bọn họ ba phần, khó trách Đôn Hoa không thêm để ý.

Đôn Hoa không chỉ không quan tâm, còn có chút cười hả hê: “Ngươi hâm mộ chứ gì, cũng có thể đến Ngự Thiện Phòng chọn một thiện cung nữ đặc biệt giúp ngươi, không ai nói câu thứ hai.”

Lam Đề vì muốn lấy lại sách dạy nấu ăn đã khổ sở viết ra, quả nhiên đủ liều, mỗi ngày đều vắt hết óc đưa tới những món ăn khác nhau, khiến hắc có chút kinh ngạc, không thể không nói nàng quả nhiên có thiên phú, mặc dù món ăn vẫn không thể hơn ngự trù Ngự Thiện Phòng, nhưng cũng cao hơn đầu bếp tiêu chuẩn bình thường, nếu để nàng tiếp tục tôi luyện như vậy, một thời gian sau, nói thức ăn nàng làm ra không kém ngự trù, hắc tuyệt đối không nghi ngờ.

“Ngươi nghĩ ai cũng nhầm chán như ngươi?” Nghi Khâm bật cười: “Ngược lại là ngươi, cố ý đùa vị kia cung nữ kia, rốt cuộc có ý gì?”

“Không có ý tốt. Ta thừa nhận, thật sự ta cố ý đùa với nàng.”

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng biết trên người nàng cất giấu bí ẩn, liền khiến hắc hứng thú với nàng, hắc thật muốn nhìn xem, nàng có thể gây thơ tới trình độ nào, có lẽ nên nói..... Còn có thể gây thơ bao lâu?

Trong Hoàng cung phức tạp, người có đơn thuần, cuối cùng sẽ bắt đầu lỗi đời, trở nên có tâm cơ, bây giờ nàng không muốn leo lên quyền quý, cũng không bày tỏ vĩnh viễn sẽ không thay đổi ý tưởng, hắc đã nhìn thấy rất nhiều việc như vậy, cho nên hoàn toàn không tin nàng sẽ không thay đổi.

Nghi Khâm có chút nghi ngờ nhìn hắc, như nhìn ra cái gì, đột nhiên nâng lên nụ cười xem kịch vui, chắc chắn: “Đôn Hoa, ngươi xong đời.”

Nụ cười Đôn Hoa hoàn toàn không tắt, ngược lại mắng hắc: “Ngươi chưa xong đời trước, đừng nghĩ ta sẽ xong đời sớm hơn ngươi.”

“Bối lạc gia!” Lúc này Tam Hi đi nhanh vào trong phủ: “Lam Đề cô nương đã đến.”

“Đó, đã đến giờ cơm rồi hả?” Nghi Khâm cười xoay người rời đi: “Đôn Hoa, đừng nên không tin ta, ngươi tuyệt đối xong đời sớm hơn ta một bước.”

Tam Hi khó hiểu hơi nhíu lông mày: “Bối lạc gia, xong đời cái gì?”

“Đừng để ý đến người miệng chó chẳng mọc được ngà voi, nàng đâu?”

“Nàng vẫn kiên trì không tiến vào phủ, cho nên vẫn chờ ở chỗ cũ trong lương đình.”

“Nàng còn xấu hổ như vậy, a..... Vậy hãy để nàng tiếp tục chờ thôi.”

“Nhưng..... Nếu để nàng tiếp tục chờ bên ngoài như vậy, vậy, vậy sẽ không xảy ra tình huống kia chứ?”

Phủ Nội Vụ cái gì cũng không nhiều, chỉ có nam nhân là nhiều nhất, trừ công văn thái giám ở ngoài, những người khác đều là quan lại cao cấp, ở đây đột nhiên xuất hiện một nữ nhân yếu điệu, đương nhiên sẽ bị mọi người chú ý, xem như thân phận cô nương kia chỉ là một cung nữ, mọi người cũng không để ý, dù sao chỉ cần đáng vẻ xinh xắn là đủ rồi.

Lam Đề đến vài lần đầu, tuy mọi người tò mò, nhưng chỉ ngắm nhìn từ xa, không có bất kỳ động tác gì, vài ngày sau, nam nhân có chút khá lớn mật liền bắt đầu mượn dịp đến gần nàng, cùng nàng trò chuyện, thậm chí lấy lòng nàng, nàng quả thật bị dọa không biết làm sao.

Gần đây có tình huống thái quá một chút, buổi trưa vừa đến, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, nguyên một đại đội liền vây quanh nàng, cho nàng vào không được mà lui cũng không xong, mà Đôn Hoa chỉ lãnh lãnh ở một bên xem kịch vui, tùy những thuộc hạ vì công việc buồn chán mà hồ nháo này.

“Không phải rất tốt sao? Để nàng biết thêm chút quan viên, nói không chừng nàng nhìn trúng ai, có thể bám chặt hắc, coi như không thể phát lên làm Phụng Hoàng, hoàng oanh cũng tốt hơn so với hiện tại, không phải sao?”

Đây chính là ý đồ của hắc, nàng càng muốn tránh xa nam nhân, hắc lại càng không để cho nàng như nguyện, chính là muốn bức ra mặt xấu xí của nàng, giống như những nữ nhân khác trong cung.

Tam Hi biết chủ tử muốn chinh nàng, nhưng mỗi lần hắc nhìn đáng vẻ đáng thương của Lam Đề khóc không ra nước mắt, tựa như tiểu bạch thỏ bị một

đám dãi lang chảy nước miếng vây quanh, thật cảm thấy vô cùng không đành lòng!” Bối lạc gia, nhưng dù sao Lam Đề cô nương cũng là nữ nhi, ngài ném nằng vào trong một đám sãi lang hổ báo đó, thật sự là.....”

Editor: Gà

“Bối..... Bối lạc gia!”

“Cái gì?”

Đột nhiên, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện ở phủ Nội Vụ, một giây kế tiếp, cánh tay Đôn Hoa liền bị nhéo mạnh, hân kinh ngạc nhìn tiểu cô nương nhếch nhác đang thờ hồn hên, trừng hân bằng ánh mắt ai oán, sau đó yếu ớt nói: “Bối lạc gia, Lam Đề chờ bên ngoài rất lâu, tại sao ngài còn không ra?”

Nữ nhân này có bệnh thần kinh à, cư nhiên..... Làm nũng với hân? “Người giờ trò quý gì thế?”

“Do ngài đang giờ trò quý gì đó, đồ ăn Lam Đề chuẩn bị cho Bối lạc gia cũng nguội lâu rồi, nếu ngài cô phụ tâm ý Lam Đề, Lam Đề sẽ rất đau lòng.”

Nàng tựa như không có sức lực dựa vào cạnh vai hân, sau lưng lập tức đưa tới một đồng tiếng hút khí của nam tử, có vài người bóp cổ tay than thở, có vài người vẫn còn không cam lòng khê nguyên rửa ra tiếng, điều này làm cho Đôn Hoa ý thức được rốt cuộc Lam Đề đang làm gì, không ngờ nàng dám —— coi hân như bia đỡ đạn!

Nữ nhân khá lắm, đủ can đảm! Đôn Hoa cũng không đẩy nàng ra, chỉ là thấp giọng nói: “Thì ra người không có hứng thú với những nam nhân khác trong phủ Nội Vụ, ngược lại có hứng thú với ta, đúng không?”

Lam Đề tiếp tục giả vờ biểu tình ai oán, nhưng giọng trả lời không giống như vậy: “Do người ép ta.”

Ngày đầu tiên nàng giúp hân đưa đồ ăn liền phát hiện hân đang giờ trò, hân buộc nàng không thể không phản kích, đối mặt với một bầy nam nhân ở đây đều mơ ước nàng kiêm cả xấu bụng, nàng chỉ còn cách dựa vào hân, bọn họ mới có thể biết khó mà lui, lại không dám đánh chủ ý lên nàng.

“Ta ép người? Ha ha ha, nói cũng phải, ai kêu ta để người đợi quá lâu bên ngoài, hại tiểu mỹ nhân người tức giận.”

Bỗng nhiên Đôn Hoa cười ra tiếng, sau đó ở trước mặt mọi người ôm ngang Lam Đề, nàng bị sợ đến kinh ngạc kêu thành tiếng, không ngờ kế tiếp hân còn không chút kiêng kỵ liếc mắt đưa tình với nàng, tựa như quan hệ của hai người đã sớm không tầm thường rồi, “Đừng giận, ta lập tức đến dùng bữa, tuyệt đối sẽ không lãng phí tâm ý của người, được không?”

Tam Hỉ trực tiếp sùng sờ một bên, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà các nam tử khác vẫn ôm chặt hy vọng còn sót lại vừa nhìn thấy Đôn Hoa ‘Tỏ thái độ’, rốt cuộc khóc không ra nước mắt hoàn toàn chết tâm với Lam Đề.

Lam Đề vô cùng kinh ngạc, nàng hoàn toàn không ngờ tới, hân lại có thể biết..... Thật sự khiến mọi người hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ!

“Người...người rốt cuộc có ý tứ gì?”

“Ta chỉ cũng chỉ làm như người mong muốn thôi.”

“Như ta mong muốn ư?”

“Không phải người đề ý ta, muốn bỏ lên người ta?” Hân ác liệt nâng lên nụ cười nhạt: “Vây mau phóng ngựa đến đây đi, có thể quyền rũ ta được đến đâu, phải xem tạo hóa của người, người nên cố gắng thật nhiều đó.”

Nàng dám chơi như vậy, nếu hân không đáp lễ nàng thật cẩn thận, hân không gọi là Đôn Hoa rồi.

Lam Đề không dám tin thở ra một hơi. Hân dám cố tình xuyên tạc ý của nàng, biến nàng trở thành nữ nhân ham quyền quý, nàng có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa được sự trong sạch của mình!

“Nghĩ hay quá nhỉ, nghĩ khá lắm!”

“Chắc chắn, tiểu mỹ nhân đừng nóng giận, bây giờ chúng ta lập tức đi ra ngoài cố gắng bồi dưỡng tình cảm, tuyệt đối sẽ không lạnh nhạt người đâu, ha ha.....”

“Làm gì có chuyện đó, không phải mà ——”

Chỉ tiếc, tất cả mọi người đều nghĩ kháng nghị của Lam Đề thành làm nũng, ‘Quan hệ đặc thù’ của hai người lập tức nhanh chóng truyền ra khắp nơi trong phủ, sau đó lan tràn khắp hoàng cung, tiếp nữa đã trở nên không thể ngăn cản rồi.....

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

“Không ngờ Lam Đề là chân nhân bất lộ tướng, lại leo lên người Đôn Hoa bối lạc, chúng ta thật quá khinh thường nàng.”

Ở trong Ngự Thiện Phòng, một đám cung nữ tùm lại nói xấu, tóm lại một câu, họ nói chuyện cực chua, hoàn toàn chính là —— ghen tỵ!

Họ không hiểu, nữ nhân luôn bệnh yếu ớt như Lam Đề như vậy, sao đáng giá khiến người chú ý chứ? Đầu tiên là bọn thái giám trong Ngự Thiện Phòng đặc biệt chăm sóc nàng, kể tiếp thậm chí Đôn Hoa cũng bị nàng mê hoặc, điều này khiến họ tích oán đã lâu, rốt cuộc không nhịn được tức giận bộc phát.

“Ta nghĩ không bao lâu nữa, Lam Đề sẽ thoát ly khỏi hàng ngũ cung nữ thôi.” Một cung nữ trong đó cười lạnh thành tiếng: “Chỉ là gia thế nàng không tốt, xem như thật sự được Đôn Hoa bồi lạc thu, ta xem cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp, vị trí chánh thê kia sẽ đến phiên nàng sao?”

“Ít nhất nàng còn có thể làm thiếp, dù sao cũng hơn cung nữ, huống chi phi tử hậu cung ai không phải là thiếp chứ, xưng phi tử để cho dễ nghe thôi.”

“Nói đúng đó, vận khí nàng thật tốt.....”

Trùng hợp lúc này Lam Đề đi vào trong Ngự Thiện Phòng, nghe được họ đang thảo luận về mình, nàng thật sự không thể nghe tiếp được nữa, tiếp tục làm chuyện của mình, không muốn để ý nhiều, để tránh bị nhầm lẫn.

Hiện tại nàng biết bản thân nói nhiều sai nhiều, dứt khoát không nên nói, làm việc khiêm tốn một chút, mới có thể khiến bản thân tốt hơn.

“Lam Đề, ngươi nên đi về nghỉ ngơi đi, đừng làm bản thân quá mức mệt nhọc, lại mắc bệnh.” Một vị cung nữ đỏ mắt cố ý nói: “Tương lai ngươi là người đại phú đại quý, sao chúng ta dám để ngươi tiếp tục khổ cực ở Ngự Thiện Phòng đây? Nếu để Đôn Hoa bồi lạc nghĩ chúng ta khi dễ ngươi, thì oan uổng lắm đấy.”

“Nói đúng nha, thân thể ngươi không khỏe, không cần làm bản thân mệt nhọc, tránh cho đầu bếp lại nhận được mệnh lệnh giúp ngươi nấu canh dưỡng sinh.....”

Mặc dù liều chết buộc bản thân không cần để ý, nhưng Lam Đề vẫn không nhịn được đáp lời: “Ta và Đôn Hoa bồi lạc thật sự không có gì, các ngươi đừng tiếp tục hiểu lầm nữa.”

“Ngươi không cần giả bộ, nếu thật không có gì, sao lời đồn đãi trong cung có thể truyền ra thành như bây giờ? Đúng là không có lửa làm sao có khói, chuyện gì cũng có nguyên do.”

“Nói sự thật thôi chứ sao.....”

“Nhưng hửn ——”

Một cung nữ khác mở miệng cắt đứt lời nàng: “Ta cũng không tin ngươi không có bất kỳ ý tứ gì với Đôn Hoa bồi lạc, nhìn ngươi giúp hửn chuẩn bị đồ ăn là biết, đáng vẻ tí mĩ cẩn thận, giống hệt vẻ đang giúp người trong lòng chuẩn bị.”

“Cái gì? Ta không hề.....”

Những cung nữ này cũng không muốn nghe nàng giải thích, ngươi một câu ta một câu bắt đầu chế nhạo, nàng nói không lại họ, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn xoay người rời đi, để tai được yên tĩnh một lát.

“Không giải thích được, thật không giải thích được.” Sau khi cách Ngự Thiện Phòng một khoảng, Lam Đề mới dừng lại, phiền muộn than thở. Nàng thật không hiểu, tại sao không ai chịu tin tưởng giữa nàng và Đôn Hoa trong sạch chứ?

“Meo meo——”

Làn váy bị lôi kéo, nàng cúi đầu, mới phát hiện tiểu Hổ gia không biết từ lúc nào xuất hiện cạnh chân nàng, nàng lập tức ngồi xổm người xuống, sờ đầu nó: “Tiểu Hổ gia, đói bụng rồi sao? Ngươi chờ một lát, ta đi lấy đồ cho.”

Không bao lâu, Lam Đề lập tức bung một bàn cá nướng ra ngoài, dẫn tiểu Hổ gia đến bóng mát dưới tàng cây ăn cơm, xem nó ăn cá, hoàn toàn không có bất kỳ phiền não gì, đứng bên cạnh nó Lam Đề không nhịn được lại than nhẹ ra tiếng, hăm mộ nó không buồn không lo.

Sau một khoảng thời gian dứt nó, chỉ cần nó đói bụng, sẽ chủ động đến tìm nàng, để nàng tiết kiệm được không ít phiền toái, trên người vết mèo cào cũng mất không ít, cuối cùng không cần mỗi ngày đều vì đuổi theo mèo mà khiến bản thân nhếch nhác không thôi.

“Tiểu Hổ gia ngươi nói xem, chủ tử của ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hửn thật sự chỉ muốn trêu chọc ta làm thú vui, hay là.....”

Nói thật, đối mặt với chất vấn của những cung nữ kia, nàng không thể tìm ra lời phản bác, vì ngay cả chính nàng cũng rất hoang mang, rốt cuộc Đôn Hoa xem nàng là gì.

Không thể lý giải được việc làm của hửn, khiến người ta không biết được trong lòng hửn đang suy nghĩ gì, ngay cả trong cung truyền ra lời đồn đãi như vậy hửn cũng không để ý, mặc cho càng ngày càng nhiều người hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ, khiến nàng cảm thấy vô cùng phức tạp.

“Ai da.....”

“Cô nương, sao nàng lại ở đây than thở, hình như rất khổ não.”

“Hả?”

Một giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên sau lưng nàng, Lam Đề lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc đứng lên: “Xin hỏi người là.....”

Nam tử trước mặt nàng quý khí mười phần, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường, chỉ thấy hắn cười ôn hòa: “Ta là Kỷ Tuần.”

“Bát..... Bát a ca?” Nàng vội vàng khom người: “Bát a ca cát tường.”

“Không cần đa lễ, đừng khẩn trương như vậy, hay là đáng đáp ta dọa người?”

“Không, làm gì có chuyện đó, xin Bát a ca đừng hiểu lầm!”

Thật sự kỳ quái, thân phận người như hắn sao lại xuất hiện ở nơi này? Nàng nghĩ như thế nào cũng không ra, không thể làm gì khác hơn là vội vàng mượn cớ chạy khỏi đây: “Chuyện này..... Cái này, nô tỳ có chuyện phải trở về, không quấy rầy Bát a ca.”

Lam Đề vội vàng rời đi, hoàn toàn không quay đầu nhìn Kỷ Tuần một cái, tựa như đang trốn phiền toái gì đó, điều này khiến Kỷ Tuần nhũn mày có chút kinh ngạc, không ngờ hắn bị ghét bỏ đến mức này.

“Đó chính là nữ nhân mà Đôn Hoa coi trọng sao? Hừ, chẳng qua chỉ như vậy.”

“Biểu ca!” Sau khi Lam Đề rời đi không lâu, một nữ tử trẻ khác mặc y phục màu hồng đào tươi tắn đến bên cạnh Kỷ Tuần, ghen tức mười phần hỏi: “Huynh hãy thành thật trả lời, dung mạo nàng có đẹp không?”

“So với muội, nàng hoàn toàn không có điểm nào thu hút.” Kỷ Tuần dịu dàng mỉm cười với nàng ta: “Hoàn Dung, muội không phải cần phải lo lắng nàng sẽ đoạt đi ánh sáng của muội, nàng hoàn toàn không có tư cách đó.”

Trong mắt hắn, không nữ nhân nào có thể so với Hoàn Dung xinh đẹp, trong lòng hắn nàng ta là một nhân vật đặc biệt, hơn nữa không ai có thể thay thế được.

“Đã như vậy, tại sao Đôn Hoa ca thích nàng?” Hoàn Dung hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt Kỷ Tuần nhìn nàng ta chứa chan tình ý, trong lòng chỉ nhớ đến nam nhân nàng ta thầm mến đã lâu: “Nếu như huynh nói, nàng không có chút đáng chú ý nào, Đôn Hoa ca sẽ không chú ý tới nàng mới đúng, không phải sao?”

Vừa nhắc đến Đôn Hoa, ánh mắt Kỷ Tuần thoáng ảm đạm, không cảm xúc: “Hắn làm việc luôn không có nguyên tắc, thích làm cái gì thì làm cái đó, đến cùng cũng không có ai dám xác định chuyện này là thật hay không.”

“Cho nên, muội tuyệt đối không thể khinh thường được, khiến nữ nhân đó ngay cả cơ hội cướp đi Đôn Hoa ca cũng không có.” Hình như đã tìm hiểu tình địch rõ ràng, nàng cũng không cần ở lại đây. “Biểu ca, muội đi trước đây, mấy ngày nữa lại tiến cung thăm huynh và dì.”

“Đợi đã, Hoàn.....”

Hoàn Dung hoàn toàn không có ý định nghe hắn muốn nói điều gì, đã sớm đi xa, khiến nét mặt Kỷ Tuần không khỏi ảm đạm, nội tâm ngũ vị tạp trần.

“Đôn Hoa..... Rốt cuộc hắn tốt ở điểm nào, thật là một nữ nhân gốc.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tán Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Editor: Gà

“Bối, lạc, gia, người nhất định phải lãng phí thời gian của ta như vậy mới được sao? Ta còn rất nhiều chuyện phải làm, không phải chỉ có mỗi việc hầu hạ người đâu.”

Trong lương đình cạnh vườn hoa của phủ Nội Vụ, Lam Đề vẫn như trước chưa hề cho Đôn Hoa sắc mặt tốt, dù sao nàng như thế nào hắn đều biết, lười già vờ trước mặt hắn, vì hoàn toàn không cần thiết.

“Nếu lần sau người chê ta chậm chạp, có thể trực tiếp xông vào phủ Nội Vụ giống lần trước, ta cũng không ngại.”

“Nhưng nô tỳ để ý.” Tức giận nhìn chằm chằm khuôn mặt vẫn tươi cười nhàn nhã của hắn, hắn biết rõ nguyên nhân nàng không muốn vào trong vụ phủ, còn cố ý khích nàng, nếu thật sự như hắn mong muốn, nàng chính là đại ngu ngốc!

Đôn Hoa phát hiện tiểu cung nữ này càng ngày càng to gan rồi, chẳng những hấn không buồn, ngược lại cảm thấy kích nằng như vậy mới thú vị: “Một tiểu cung nữ nhỏ nhỏ, lại tỏ vẻ muốn lớn hơn đại thần vụ phủ như ta, nếu có ngày ngươi tạo phản, ta cũng sẽ không ngạc nhiên.”

“Hừ.”

Lời này không hù dọa được nằng, trong khoảng thời gian này nằng cũng thăm dò tính cách hấn một chút, phát hiện phần lớn hấn đối đầu, uy hiếp nằng chủ yếu để trừ tức, muốn thấy nằng kính sợ, nằng không bao giờ mắc mưu hấn nữa đâu.

Vậy mà Tam Hỉ lại sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, y rất hiểu chủ tử của mình, người không để uy hiếp của hấn vào mắt, hiện tại không biết đã ‘biến mất’ như thế nào rồi, rất thâm thâm “Lam Đề cô nương, ngươi cũng đừng như vậy.....”

“Tam Hỉ, không cần gấp gáp, nghe theo nằng đi.”

Thật hay giả vậy? Chẳng lẽ hấn nói những lời này để nằng buông lỏng phòng bị trước, sau đó một khắc liền đại khai sát giới sao?

“Đôn Hoa ca —— a..... Thì ra huynh ở đây!”

Đúng lúc này, Hoàn Dung đột nhiên xông vào trong vườn, vui vẻ chạy về phía Đôn Hoa, nắm lấy ống tay áo hấn như chỗ không người, then thùng: “Đôn Hoa ca, đã bao lâu huynh không tới phủ của bọn muội rồi, gần đây rất bận sao?”

Vừa nhìn thấy nằng ta xuất hiện, đầu tiên Đôn Hoa nhủ mảy rất nhẹ, không dấu vết cười tránh thoát tay của nằng ta: “Hoàn Dung? Sao muội lại vào cung?”

“Muội đến tìm di trò chuyện, thuận đường tới thăm huynh luôn.”

Di nằng ta là Tĩnh phi, nằng ta vừa bãi phòng di xong lập tức đến tìm người trong lòng.

Hoàn Dung vẫn ân cần đến gần Đôn Hoa, liên tiếp tìm đề tài cùng hấn trò chuyện, nhưng thấy hấn đáp câu có câu không, rốt cuộc khiến Lam Đề phát hiện hấn không kiên nhẫn, lập tức hạ hê đứng một bên cười lạnh, chỉ cảm thấy đáng đời hấn!

Thì ra hấn cũng có lúc không thể làm được gì, chắc hấn bối cảnh của vị cách cách này tuyệt đối không kém, mới có thể khiến hấn rõ ràng không có hứng thú gì với nằng ta, nhưng vẫn phải nhẫn nại nằng ta, tránh cho thất lễ.

“A, vị cách cách này khiến ta thờ phào nha.....”

Tuy âm thanh Lam Đề rất nhỏ, nhưng vẫn khiến Hoàn Dung lơ đãng liếc qua chỗ nằng đứng một cái, vừa phát hiện sự tồn tại của nằng, liền cười rất đổi ngọt ngào đi tới trước mặt nằng, làm bộ thân thiết: “Ngươi là cung nữ ở đâu? Tên gì?”

“Cách cách, nô tỳ là cung nữ Ngự Thiện Phòng, tên là Lam Đề.”

“Ngươi chính là Lam Đề?” Đôi mắt chứa ý cười của Hoàn Dung lập tức thoáng qua vẻ chán ghét, cố nén tức giận hỏi: “Nghe nói mỗi ngày ngươi đều chuẩn bị thiện cho Đôn Hoa ca, thật không?” Nằng ta khinh thường thăm hừ, trực tiếp cho rằng nằng cố ý đến gần Đôn Hoa, có ý đồ bất lương.

Mặc dù Lam Đề cảm thấy hình như ánh mắt của nằng ta có chút kỳ quái, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đúng vậy.”

“Tài nấu nướng của ngươi rất tốt sao?”

“Là bồi lộc gia không ngại thôi.”

“Thật ư? Yêu cầu ăn uống của Đôn Hoa ca cũng không thấp, ta muốn xem thử tài nấu nướng của ngươi một chút.”

Hoàn Dung lập tức cầm đôi đũa trên bàn lên, tùy ý gắp một món ăn bỏ vào miệng, nhất thời kinh ngạc không thôi. Nằng ta vốn tưởng rằng Lam Đề không có bản lĩnh gì, không ngờ thật sự có tài lễ, khó trách người vô cùng kén chọn như Đôn Hoa lại chấp nhận.

Nhưng nằng ta sẽ không ngốc mà thừa nhận chuyện này, chỉ ăn hết một ngụm, nằng ta lập tức buông đũa, vẻ mặt ghét bỏ nói với Đôn Hoa: “Đôn Hoa ca, nếu huynh chán thức ăn ngon trong cung rồi, mới tìm một tiểu cung nữ để đổi khẩu vị, chỉ bằng để muội giúp huynh chuẩn bị bữa trưa, tay nghề của đầu bếp trong vương phủ bọn muội không hề kém với Ngự Thiện Phòng, dĩ nhiên cũng tuyệt đối hơn hấn tiểu cung nữ này.”

“Sao ta có thể làm phiền đầu bếp nhà muội?” Đôn Hoa không hề suy nghĩ lập tức nhả nhận từ chối, không muốn dính một chút quan hệ nào với nằng ta: “Huống chi quen ăn thịt cá rồi, thỉnh thoảng ăn cháo trắng rau dưa cũng không tồi, đây không phải cũng rất tốt sao?”

Lam Đề không nhịn được nổi đóa chu miệng lên, hấn nói thức ăn nằng tỉ mỉ chuẩn bị là cháo trắng rau dưa, đây cũng quá xem thường người khác mà!

“Đôn Hoa ca, huynh không cần phải uất ức bản thân như thế, muội sẽ đau lòng lắm.”

Hoàn Dung như lơ đãng vung tay lên, một chén canh gà lập tức bay đến chỗ Lam Đề, nhất thời canh nóng tung tóe đầy bàn, còn đổ lên bàn tay trắng nõn của Lam Đề, khiến nằng lập tức kêu lên sợ hãi, lui về phía sau vài bước, đau đến chảy nước mắt!

“Ai da! Đau quá!”

“Lam Đề?”

“Lam Đề cô nương?”

Vừa nhìn thấy nàng bị phỏng, Đôn Hoa lập tức đổi sắc mặt, có một cỗ kích động muốn đứng lên đến bên cạnh nàng, không ngờ Tam Hi đã nhanh hơn một bước, lập tức móc khăn ra vội vàng lau giúp nàng, chỉ sợ nàng bỏng không nhẹ.

“Ngươi không sao chứ? Nhanh, mau lau tay đi!”

Vừa nhìn thấy tình địch đau đến cau mày, trong lòng Hoàn Dung cực kì sung sướng, lại cố ý giả vờ vô cùng xấu hổ, liên tục nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, ta không biết sẽ lật đổ chén canh, tay ngươi bị bỏng rồi, không sao chứ?”

Lam Đề miễn cưỡng nở nụ cười, mặc dù cảm thấy nàng ta cố ý, nhưng vẫn chỉ có thể trả lời: “Không sao, dù sao khi nấu ăn nô tỳ cũng hay bị.....”

“Tam Hi!”

“Dạ?” Đột nhiên Tam Hi bị âm thanh lạnh nhạt của chủ tử hù dọa: “Bối lạc gia?”

Chỉ thấy nụ cười của Đôn Hoa đã hoàn toàn biến mất, lạnh lùng ra lệnh: “Hoàn Dung cách cách gây họa, không thể tiếp tục ở trong cung, ngươi lập tức đưa nàng ta trở về vương phủ.”

“Đôn Hoa ca?” Hoàn Dung kinh ngạc tròn to hai mắt: “Huynh đang đuổi muội đi sao? Chỉ vì một tiểu cung nữ không đáng kể?”

“Dù sao mục đích muội vào cung đã xong, không phải sao?” Hắn chỉ không muốn khiến nàng ta mất mặt, không ngờ nàng ta được voi đòi tiên, lần này hẳn sẽ không dung túng nữa. “Tam Hi, ngươi đứng ở đó làm gì, còn không lập tức đưa Hoàn Dung cách cách trở về?”

“Dạ!” Tam Hi không chần chờ nữa, lễ độ khom người nói với Hoàn Dung: “Cách cách, mời theo nô tài rời khỏi đây.”

“Đôn Hoa ca, huynh.....” Hoàn Dung tức giận dậm chân, một lúc lâu sau mới không cam lòng đi nhanh ra bên ngoài.

Đợi sau khi nàng ta rời đi, Đôn Hoa lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Lam Đề, kéo bàn tay bị bỏng của nàng, nhíu mày.

Chỉ thấy chỗ bỏng vô cùng lớn, mới đỏ mà đã sưng đỏ, sắc mặt hắn khó coi lập tức kéo nàng ra ngoài: “Ngươi lập tức đi theo ta.”

“Muốn đi đâu?”

“Chẳng lẽ lúc này ta sẽ hại ngươi?”

Hắn không cho Lam Đề cơ hội cự tuyệt, vững vàng cầm tay nàng không thả, nàng hoàn toàn không rõ hắn lại làm sao rồi, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo sát bước chân hắn, lại không dám hỏi thêm câu nào.

*** Phụng Minh hiện độc gia chế luyện *****

“Tiểu cô nương, ngươi làm sao vậy? Ai nha, tay bị phỏng rồi, mau theo ta tới đây.”

Đi đến Thái Y Viện, Lam Đề ngáy ngốc để mặc Đỗ thái y dẫn nàng đến ghế ngồi xuống, động tác thuần thục giúp nàng xử lý vết bỏng sưng đỏ trên tay.

Thân phận cung nữ như thế này, sao có tư cách làm phiền thái y giúp nàng xử lý vết thương? Nhưng Đôn Hoa lại không chút do dự dẫn nàng đến Thái Y Viện, còn mời Đỗ thái y đứng đầu ra mặt, hoàn toàn không để ý làm như vậy có thích hợp hay không.

“Rất đau sao? Ngươi cố nhịn một lát.”

“Ừ.”

Đôn Hoa nghiêm mặt ở một bên không lên tiếng nhìn Lam Đề, thấy rõ mặc dù nàng đau vô cùng, nhưng vẫn cố nén gắng gượng cười, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cảm kích, nhưng hắn không phải giận nàng, mà là Hoàn Dung kiêu căng quá mức kia!

Nàng ta dám chơi hoa chiêu chinh người trước mặt hắn, điều này làm hắn vô cùng mất hứng, nếu không phải hai nhà bọn họ là thế giao, hắn đã sớm không khách khí với nàng ta rồi, sẽ chỉ kêu Tam Hi lập tức đưa nàng ta đi như vậy ư?

Một điều nữa, hắn hoàn toàn không thể trở mặt nhìn Lam Đề bị thương trước mặt hắn, điều này khiến lòng hắn có loại cảm giác kỳ quái không thoải mái, giống như là..... Mỗi câu hắn thả lâu như vậy, không dám tùy ý đụng chạm, đột nhiên bị những người khác lơ đãng phá vỡ như thế, khiến hắn tức giận tới cực điểm!

Nàng đau, hắn rõ ràng cũng sẽ cảm thấy đau đớn, không cách nào ngồi nhìn mặc kệ nàng, nên mới phải bất chấp tất cả lôi nàng tới Thái Y Viện, hẳn tuyệt đối không cho phép nàng bị người khác khi dễ!

Bôi thuốc ở chỗ bị bỏng xong, Đỗ thái y hòa ái cười: “Không sao, thật may vết bỏng không nghiêm trọng, sẽ không lưu lại dấu vết gì, tiểu cô nương người không cần lo lắng.”

“Cám ơn thái y.”

Đôn Hoa lập tức nghiêm mặt đến gần: “Đỗ thái y, người chắc chắn nàng bỏng không nghiêm trọng chứ?”

“Lời thái y lão nói người không tin, thì trong hoàng cung này còn có thể tin ai nữa?” Đỗ thái y cười khẽ một tiếng, nhưng lần đầu tiên ông thấy Đôn Hoa có dáng vẻ kia, cảm thấy thú vị cực kỳ: “Đừng lo lắng, nàng thật không có việc gì, lão có thể lui xuống được chưa?”

Nhìn nụ cười này của ông rõ ràng đang nhạo báng, đầu tiên Đôn Hoa hơi nhíu mày một cái, sau đó nói: “Đúng rồi, ta còn muốn xin Đỗ thái y một thứ nữa thôi.”

“Ồ?”

Sau khi nói tên vật đó, Đỗ thái y lập tức cười rồi đi, âm thanh kia thật sự rất chói tai. Sau khi liên tục xác định Lam Đề thật không có việc gì, sắc mặt Đôn Hoa mới dịu lại, nhưng vẫn không nhìn được mảng nàng: “Người hầu trong cung, điểm quan trọng nhất chính là cơ trí, cơ trí người chạy đi đâu hết rồi?”

Lần này chỉ là vết thương nhẹ, nếu lại có lần khác, không nhất định sẽ là Hoàn Dung, có lẽ chủ tử khác trong cung, nàng vẫn sẽ ngây ngốc bị người ta đội canh nóng sao?

Lam Đề chỉ cảm thấy uất ức, bị thương là nàng, bị mắng cũng là nàng, rốt cuộc nàng trên ai gheo ai? “Làm sao ta biết Hoàn Dung cách cách lại đột nhiên ra một chiêu như vậy, rõ ràng do ta gặp xui xẻo bị người ta giận chó đánh mèo.”

Nàng lên án khiến Đôn Hoa có chút chột dạ, nếu không phải do hắn không đá Hoàn Dung xum xoe kia qua một bên, Lam Đề cũng sẽ không bị liên lụy, xem ra hắn thật sự là đầu sỏ rồi.

Thật không thoải mái, lần đầu tiên hắn xuất hiện cảm giác tự trách, điều này làm hắn khê kinh hãi, nhớ lại lời Nghi Khâm nửa hài hước, nửa tiên đoán nói một câu ——

Đôn Hoa, người xong đời.

Chẳng lẽ hắn..... đùa bọn nàng đồng thời, ngược lại không cẩn thận biến khéo thành vụng, bắt đầu có cảm giác với nàng?

“Bối lạc gia.” Đang lúc Đôn Hoa vẫn hoang mang không thôi thì thái giám do Đỗ thái y phân phó đã đến cung kính dâng lên một bình thuốc nhỏ, cắt đứt suy tư của hắn: “Đỗ thái y muốn nô tài giao cho Bối lạc gia vật này.”

Tạm thời vứt bỏ nghi hoặc trong đầu, sau khi Đôn Hoa nhận lấy bình thuốc, lập tức đưa nó cho Lam Đề trước mặt: “Cầm đi, bôi thuốc này lên vết sẹo, vết sẹo sẽ biến mất rất nhanh.”

“Vết sẹo?” Nàng không hiểu nhìn hắn. Vết sẹo gì?

“Trên người người có vết sẹo cào.”

“Cái gì?” Nàng vội vã che giấu cổ và cánh tay: “Người phát hiện ra?”

Thật ra từ khi Đôn Hoa bắt đầu phát hiện trên người nàng có vết sẹo cào, vốn cũng không để ý, nhưng vết cào trên người nàng không giảm mà lại tăng, rốt cuộc hắn cảm thấy có một chút..... không thoải mái, không thích thấy nàng bị thương chồng chất như vậy.

Vốn tưởng rằng nàng càng thâm, hắn sẽ càng cảm thấy thú vị, nhưng hình như hắn đánh giá sai tình thế rồi, đối với người ngây thơ đơn thuần lại có chút quật cường như nàng, hắn cảm thấy có chút..... thương tiếc.

“Hừ, đáng vẻ như người, không muốn ta phát hiện cũng khó.” Hắn lần nữa đưa bình thuốc đến gần: “Người còn không mau nhận lấy?”

Có thể để thái y tự mình xử lý vết bỏng, Lam Đề đã cảm thấy vô cùng thụ sủng nhược kinh, sao lại dám lấy thêm thuốc của Thái Y Viện chứ? “Nhưng..... như vậy sẽ thật không biết xấu hổ.....”

“Không có gì phải ngại, ta muốn người lấy người cứ lấy.”

Nhưng Lam Đề vẫn do dự một hồi lâu, sau mới chậm rãi nhận lấy: “Đa tạ.”

“Không cần cảm tạ, lần sau nếu để ta thấy cả người người đều là vết thương, cũng đừng trách ta bày sắc mặt kém.”

“Được.”

Yên lặng cầm bình thuốc, nghe giọng điệu hắn uy hiếp không thay đổi, giờ phút này Lam Đề cũng không hề cảm thấy tức giận, ngược lại có cảm giác kỳ

quái, giống như có chút..... âm lòng.

Mặc dù không nói rõ, nhưng hắn đang quan tâm nàng sao? Bằng không cần gì tự mình đưa nàng đến Thái Y Viện, đưa cho nàng thuốc bôi lên vết sẹo, hắn nên không có lương tâm cười nàng ngu xuẩn, sau đó phui mông chạy lấy người, không phải sao?

Hắn là thiên chi kiêu tử, tuổi còn trẻ đã nắm đại quyền, nên từ trước đến giờ xử sự đều vì sở thích, hoàn toàn không quan tâm người khác cảm thấy ra sao; người chọc giận khiến hắn không vui, hắn cũng không lập tức biểu hiện trên mặt, sau đó sẽ bí mật động thủ, làm người ta không bắt được thóp của hắn, cực kì giáo hoạt âm hiểm, mọi người mới có thể hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi như vậy.

Nhưng lần này, hắn lại vì nàng, trực tiếp bày mặt lạnh với Hoàn Dung cách cách, cường ngạnh buộc nàng ta trở về, còn có chút hấp tấp gọi Đỗ thái y giúp nàng xử lý vết thương, hoàn toàn mất hết thái độ nhàn nhã như trước luôn khiến người ta cảm thấy ghê tởm, không hề giống phong cách hành sự của hắn.

Nhưng cử động mất khống chế này, mới khiến nàng cảm thấy hắn cũng như người bình thường, hắn trước đây thật làm người ta mặt mờ không rõ, có cảm giác xa cách, không giống hắn bây giờ, có chút khác thường, lại khiến người ta cảm thấy..... thân thiết.

Trong lúc vô tình, nụ cười nhạt ở khóe miệng nàng hiện lên, để lộ ra cảm thụ chân thật nhất sâu trong nội tâm của nàng, muốn lừa người cũng không lừa được.

Có lẽ..... Hắn thật sự không ghê tởm như vậy, vẫn có một mặt khiến người khác cảm thấy ấm áp, khiến nàng thay đổi cách nhìn về hắn, nụ cười càng sâu hơn....

Editor: Gà

Sau đó, thái độ của Đôn Hoa đối với Lam Đề có chút thay đổi, nhưng rốt cuộc thay đổi ra sao, nàng cũng không nói rõ được, chẳng qua cảm thấy hình như hắn tương đối ít ác ý trêu chọc nàng, ngược lại thường như có điều suy nghĩ nhìn nàng, khiến tâm nàng nhảy loạn.

Nàng không hiểu hắn đang phát thần kinh gì, cũng không hiểu bản thân hắn truong gì nữa, hi vọng hắn cứ trêu nàng như trước, như vậy nàng còn biết bản thân nên phản ứng như thế nào, chứ không phải tay chân luống cuống mắt to trừng mắt nhỏ với hắn, làm hai người càng lúng túng.

“Hô, rốt cuộc cũng thành công!”

Lần đầu ném thử điểm tâm vừa lấy ra khỏi lồng hấp, Lam Đề vui vẻ tràn đầy nụ cười, ăn thử trước, xác định mùi vị đúng như nàng nghĩ, lập tức đập nắp lồng, tâm tâm niệm niệm chỉ muốn cho người kia ném thử đầu tiên.

Rời khỏi Ngự Thiện Phòng, nàng thận trọng cầm cái mâm đi theo phương hướng không thể quen thuộc hơn được, kết quả mới đi được nửa đường, sau lưng lập tức có người gọi nàng: “Lam Đề.”

“Dạ?” Nàng hoang mang quay đầu lại: “Bát..... Bát a ca?” Tại sao hắn lại chạy đến đây vậy?

“Thật ra nhìn thấy ta ngươi không cần khẩn trương như vậy.” Kỷ Tuần không khỏi bật cười, từ từ đi đến trước mặt nàng: “Ta sẽ không ăn thịt ngươi, ngươi lo lắng cái gì?”

Không biết vì sao, gần đây Kỷ Tuần luôn tìm cơ hội chủ động đến gần nàng, khiến nàng cảm thấy hết sức kinh ngạc, hắn cư xử dịu dàng với nàng, khiến nàng cảm thấy hình như hắn..... có cảm tình với nàng?

Dù sao người ta cũng là hoàng tử, nên nàng không dám lơ đãng, vẫn cung kính trả lời: “Bát a ca, nô tỳ sợ người khác nhìn thấy sẽ nói xấu, như vậy đối với Bát a ca không tốt.”

Nếu lại khiến những nữ nhân bên trong Ngự Thiện Phòng kia biết Kỷ Tuần chủ động đến gần nàng, khẳng định tội của nàng lại bổ sung thêm một cái nữa, họ nhất định sẽ nói nàng quyến rũ Đôn Hoa xong còn chưa đủ, lần này trực tiếp leo lên hoàng tử, đã tâm càng lúc càng lớn.

Sau đó Kỷ Tuần gật đầu một cái: “Điều này cũng đúng.”

Lam Đề lập tức hưng phấn nói tiếp: “Đúng không đúng không, cho nên nói.....”

“Cho nên nói ta cần phải cẩn thận một chút, không để người khác phát hiện, chuyện gì cũng sẽ không có.”

“.....”

Nhìn vẻ mặt khổ não bất đắc dĩ của nàng, Kỷ Tuần cảm thấy tò mò: “Ngươi rất không hi vọng dính líu quan hệ gì với ta đúng không? Tại sao?”

“Đương nhiên không hy vọng bị người ta hiểu lầm.”

“Bị người nào? Đôn Hoa sao?”

“Ách.....”

Câu nói lơ đãng của Kỷ Tuần lập tức chạm phải bí mật nhỏ trong lòng nàng, thật sự nàng hi vọng những người khác không hiểu lắm quan hệ của hai người bọn họ, càng không muốn khiến Đôn Hoa hiểu lầm.

Nhìn vẻ mặt nàng có chút xấu hổ, như bị nói trúng tâm sự, đáy mắt Kỷ Tuần âm thầm, nội tâm nổi lên tính toán.

“Bát a ca, nô tỳ..... Nô tỳ..... Thật ra thì.....”

“Ai nha, không ngờ Bát a ca cũng xuất hiện ở đây, thật hiếm có.”

Đang lúc Lam Đề không biết nên làm sao ứng phó, bỗng nhiên Đôn Hoa xuất hiện, gương mặt hân hoan mang theo nụ cười, chậm rãi bước tới trước mặt bọn họ: “Bát a ca, ta xuất hiện tùy tiện như vậy, sẽ không quấy rầy người và Lam Đề cô nương nói chuyện chứ?”

Kỷ Tuần không giận, âm thầm giấu tính toán trong lòng, cười đáp lại: “Ta không thể không nói, sự xuất hiện của người thật khiến ta rất muốn bóp cổ tay.”

“À? Vậy ta thật có lỗi.”

Lam Đề theo bản năng lui về phía sau Đôn Hoa, tựa như đang cầu hắn che chở, dáng người cao lớn của Đôn Hoa trực tiếp ngăn trước mặt Lam Đề, ý đồ phá ngang hết sức rõ ràng: “Cô nương này lại xấu hổ, Bát a ca đừng trách.”

“Xem ra ta thật hù dọa nàng.” Lúc này không thể cứng đối cứng đấu với hắn, chỉ có thể lựa chọn tạm thời rút lui. “Thật đáng tiếc, ta còn có chuyện phải làm, không thể không rời khỏi, Đôn Hoa, người sẽ không nhân cơ hội khi dễ nàng chứ?”

“Sao có thể, khi dễ nữ nhân không phải là chuyện ta thích làm.”

Mới là lạ! Lam Đề không nhận được âm thầm mắng trộm ở trong lòng.

“Vậy thì tốt, ta liền đi trước một bước.”

“Bát a ca đi thông thả.”

Sau khi Kỷ Tuần đi xa, Đôn Hoa mới quay đầu lại, hoài nghi nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân sau lưng: “Sao người lại chọc đến hắn?”

Gần đây hắn nghe được một lời đồn, nói Kỷ Tuần liên tiếp đến gần Lam Đề, giống như có ý với nàng, hắn vốn không tin, nhưng mới vừa rồi tận mắt thấy một màn kia, lời đồn đãi không hề chỉ là lời đồn đãi nữa, đã biến thành một sự thực hắn không thể phủ nhận được.

Vừa nhìn thấy Kỷ Tuần mỉm cười với nàng, hắn vô cùng không thoải mái, giống như đồ của mình sắp bị cướp đi, cho nên mới cố ý ra phá ngang, không để Kỷ Tuần có thêm cơ hội gần gũi nàng.

Một khác kia, rốt cuộc hắn mới chịu thừa nhận, hắn không thích Lam Đề bị những người khác chú ý, nàng chỉ nên thuộc về riêng hắn, bất luận hi nộ ái ố hay một cái nhăn mày, một nụ cười của nàng, hắn đều muốn độc chiếm, không muốn chia sẻ với bất kỳ ai!

Lam Đề lập tức giải thích, chỉ sợ hắn hiểu lầm: “Ta không có, tự hắn xuất hiện không giải thích được.”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật, chẳng lẽ người không rõ tính tình của ta sao?”

Nhìn nàng giận đến nổi không tự chủ chu miệng lên, dáng vẻ buồn cười, không ngờ lại đáng yêu như vậy, điều này khiến Đôn Hoa vốn bất mãn lập tức hòa hoãn không ít: “Người không nói ta lại quên, trừ thái giám ‘không phải nam nhân chân chính’, ta cũng nằm trong danh sách trốn tránh của người.”

“Đúng đó, cho nên Đôn Hoa bối lực ‘không thích khi dễ nữ nhân’ có phải nên tha cho nô tỳ hay không, đừng đùa giỡn với nô tỳ nữa?”

“Ta thấy người thích ứng vô cùng tốt, đùa giỡn ở đâu chứ?”

“Người.....”

Không để ý tới kháng nghị của nàng, hắn kéo tay nàng, hại nàng không nhận được lên tiếng kinh hô: “Người làm gì đấy?”

“Tay của người đã lành chưa? Nếu không tại sao lại bùng đồ chạy khắp nơi, ta không phải đã ra lệnh không cho người làm những chuyện này sao?”

Nhìn vết sưng đỏ trên mu bàn tay trắng nõn của nàng đã biến mất, rốt cuộc nội tâm Đôn Hoa mới buông lỏng, sau đó hai mắt dời đến cổ nàng, tìm xem có xuất hiện vết sẹo nào mới hay không, ánh mắt chuyên chú không khỏi làm Lam Đề có chút hoảng hốt, vội vàng thu hồi tay mình, xấu hổ cúi đầu.

“Bối lực gia, mời quy củ một chút.”

Mềm mại trên tay vừa mất, Đôn Hoa có một loại cảm giác tiu nghỉu như mất mát, trong lúc vô tình nàng đã có ảnh hưởng vô cùng lớn đến hắn, nhưng hắn hoàn toàn không có biện pháp khống chế.

“A, đúng rồi.” Lam Đề mở nắp lồng ra, lộ ra món điểm tâm vẫn còn ấm bên trong: “Đây là Mai Hạm Cao ta mới nghĩ ra, trong vị ngọt mang theo vị chua nhàn nhạt, ăn sẽ không ngán, ngươi có muốn nếm thử một chút không?”

Nhìn điểm tâm trước mặt, còn có ánh mắt mong đợi của nàng, tiếng lòng Đôn Hoa chợt động: “Ta là người đầu tiên ư?”

“Đúng vậy.”

Hắn cười, lại hỏi: “Tại sao ngươi nghĩ đến ta đầu tiên?”

“Hả?” Nàng sửng sốt, chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này trước đây, nên nhất thời không trả lời được: “Ta không biết, chỉ là..... Người đầu tiên hiện lên trong đầu ta chính là ngươi, cho nên khi làm xong điểm tâm, liền muốn đến phủ Nội Vụ tìm ngươi.....”

Nét mặt của nàng có chút không hiểu, hình như vô cùng không hiểu suy nghĩ bản năng đó của nàng biểu thị cho điều gì, nàng rất hồn nhiên, không hề che giấu phản ứng chân thật của bản thân, nàng toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến hắn, không có người thứ hai, nhận thức như vậy khiến lòng Đôn Hoa tràn ngập vui sướng.

Trong trò chơi này, hắn thua, nàng vẫn hồn nhiên, không hề trở nên lời đòi, nịnh bợ, như một trang giấy trắng, không cần giờ thủ đoạn gì, chỉ dùng tấm lòng chân thành, nhưng khiến hắn bất giác đắm chìm, thất bại hoàn toàn.

Theo lời Nghi Khâm, hắn xong đời, nhưng hắn cam tâm tình nguyện thua trong tay nàng, nhưng hắn cũng muốn nàng yêu hắn, cũng bị hắn mê hoặc, như vậy mới công bằng!

Xác định tâm ý của mình xong, Đôn Hoa lập tức nâng lên nụ cười có ý đồ, cô ý nói: “Ta một đường đi tới đây, trên tay không biết đựng những thứ gì rồi, sợ không sạch sẽ, ngươi dứt ta ăn đi.”

“Cái gì? Ta...ta dứt ngươi ăn.”

“Thế nào, vậy ngươi..... Không dám?”

“Ai nói ta không dám!”

Phép khích tướng có hiệu quả, Lam Đề lập tức cầm một phần Mai Hạm Cao nhỏ, đưa đến miệng hắn, không ngờ hắn có dụng ý khác, ngược lại cầm tay của nàng, hôn lên lòng bàn tay mềm mại của nàng, khiến nàng hoàn toàn sợ choáng váng, cả người cứng đờ, ngay cả Mai Hạm Cao trên tay cũng rơi mất.

Giờ phút này trong đầu nàng hoàn toàn trống không, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, đến khi Đôn Hoa thưởng thức xong vẻ đẹp của nàng, buông tay nàng ra, nàng mới tỉnh hồn mặt đỏ lên, lập tức xoay người chạy trốn, vừa chạy vừa tức vừa vội nói: “Cái tên đáng giận này, không được tới gần ta!”

Hắn lại dám cợt nhả nàng như vậy, thật đáng chết, quá lớn mật rồi! Tay của nàng..... Tay của nàng, tên nam nhân không biết xấu hổ!

Nhìn nàng chạy trốn, Đôn Hoa cười khẽ một tiếng, tâm tình thật tốt nở nụ cười, ánh mắt nhìn nàng nhiều hơn một chút không tự chủ được mê luyến, tầm mắt đuổi sát bóng dáng của nàng không buông, đến lúc nàng hoàn toàn biến mất trước mặt hắn mới thôi.

Trên môi còn lưu lại cảm giác mềm mại nơi lòng bàn tay nàng, khiến hắn cứ nhớ lại không ngừng, quyết tâm muốn nàng càng thêm sâu hơn: “Ta sẽ không để nàng chạy mất, Lam Đề.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Editor: Gà

Sau cái hôn ngoài ý muốn của Đôn Hoa, Lam Đề liền có ý ả nấp hắn, bởi vì nụ hôn đó, quả thực khiến lòng của nàng loạn thành một đoàn, hoàn toàn không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Mấy mẩn mấy ngày nữa Hoàng đế sẽ đi Tị Thử sơn trang nghỉ ngơi săn thú, Đôn Hoa cũng sẽ đi theo, đến lúc đó hai người bọn họ một người ở Hoàng cung, một người ở hành quán bên ngoài, muốn gặp mặt cũng khó, vừa đúng nàng có thể thừa dịp này xem lại suy nghĩ của mình, cố gắng khôi phục bình tĩnh, không để bị hắn ảnh hưởng nữa.

Nhưng không ngờ, phủ Nội Vụ công bố danh sách phải đi theo đến sơn trang thì cung nữ Lam Đề bên ngoài Ngự Thiện Phòng cũng nằm trong số những

người ở Ngự Thiện Phòng của Dưỡng Tâm điện, định sẵn phải xuất cung, không cần phải nói nàng biết Đôn Hoa cố ý làm như vậy, rõ ràng ngay cả xuất cung cũng không muốn buông tha nàng!

“Thật là nam nhân ghê tởm, đùa bỡn đặc quyền cũng không nên tỏ ra như vậy, hại ta.....”

Đi tới son trang, sau khi an trí tốt tất cả, Lam Đề lập tức bị phái ra bên ngoài làm việc, khi nàng từ Ngự Thiện Phòng đi ra, đi qua hành lang phụ cận, liền gặp được Đôn Hoa và Tam Hi xuất hiện tại hành lang đối diện, nàng kinh ngạc dừng một chút, sau đó liền tức giận nhanh chóng đi qua người hấn, cố ý không để ý hấn.

“Lam Đề.” Nàng muốn giả vờ không nhìn thấy, Đôn Hoa không thể làm gì khác hơn là lên tiếng trước: “Vừa ra khỏi Tử Cẩm thành, ngươi lập tức quên hết quy củ rồi sao?”

Nàng dừng bước quay người lại, như hấn mong muốn, vô cùng cố ý khom mình hành lễ: “Đôn Hoa bối lực, nếu không còn chuyện gì nữa, xin cho nô tỳ rời đi, nô tỳ còn có chuyện quan trọng phải lập tức đi làm.”

“Chuyện quan trọng gì?”

“Ra khỏi trang để mua các loại nguyên liệu cần thiết cho Ngự Thiện Phòng.”

Ở Tị Thử son trang không giống trong Tử Cẩm Thành, không có nơi trực tiếp cung cấp rau xanh mỗi ngày cho Ngự Thiện Phòng, nên cần người ra ngoài thu mua, ngay lập tức roi trên người nô tỳ đang bị Ngự Thiện Phòng chèn ép là Lam Đề, để nàng ra khỏi trang chạy khắp nơi chịu tội.

“Chỉ có một mình ngươi?”

“Dĩ nhiên, một mình ta là đủ rồi.”

“Rất tốt, dù sao ta cảm thấy đợi ở trong trang không thú vị, liền cùng ngươi ra chợ đi dạo một chút, thuận tiện hóng mát luôn.” Lúc nào nàng cũng cố ý ản núp hấn, hấn lập tức không cho nàng có cơ hội tiếp tục trốn tránh.

“Cái gì?!” Hấn muốn đi ra ngoài..... với nàng sao?

“Ngươi còn ngây người gì nữa?” Đôn Hoa đi trước một bước, quay đầu lại cười dò xét nữ tử đang hoàn toàn sững người: “Không phải không có thời gian sao? Cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, nhất định ngươi lại bị mắng cho xem.”

Đúng nha, cứ trì hoãn nữa người gặp xui xẻo vẫn là nàng, Lam Đề không biết làm thế nào chỉ có thể tức giận đuổi theo sau, ba người cùng đi ra khỏi Tị Thử son trang.

Một khu chợ náo nhiệt cách son trang không xa lắm, người đến người đi, tiếng người bán hàng rong rao không dứt, vừa đến chợ, Lam Đề lập tức xuyên qua đám người bán hàng rong, hoàn toàn xem Đôn Hoa không tồn tại, chỉ cần thấy được nguyên liệu tốt, lập tức mua toàn bộ, trực tiếp xin người bán hàng rong đưa đến Tị Thử son trang, ra tay mau ngoan chính xác, khiến Đôn Hoa và Tam Hi đi theo không nhìn được tặc lưỡi, mở rộng tầm mắt.

Vòng một hồi, sau khi chuẩn bị hết các loại nguyên liệu Ngự Thiện Phòng cần, rốt cuộc Lam Đề mới thở phào một hơi, chỉ hy vọng sau khi trở về những người đó đừng làm khó nàng nữa, để nàng có thể thoải mái hơn một chút.

“Mua xong rồi?” Cực khổ lắm mới chờ nàng làm xong việc, Đôn Hoa đổi khách thành chủ: “Vậy chúng ta đến nơi nào đó đi dạo một vòng đi, tối nay trở về.”

“Cái gì? Ta nói bối lực gia à, ngươi rất rảnh rồi, không có nghĩa là ta cũng rảnh như vậy đâu, trừ chuyện bên ngoài này ra, ta còn phải trở về vội làm cái khác nữa.....”

“Chỉ là đi dạo một lúc thôi mà, sẽ không làm trễ nãi quá nhiều việc của ngươi, ngươi nói nhảm quá nhiều, đừng trách ta cố ý kéo không để ngươi đi.”

“.....” Quả nhiên là nam nhân hành động tùy ý, tùy hứng đến cùng cực!

“Như đã nói, chợ này vẫn còn rất nhiều người nha.” Nội tâm Đôn Hoa vừa động, cố ý tìm một lý do đường hoàng, vươn tay về phía nàng: “Vì sợ ngươi bị tách ra, nên ta sẽ nắm tay ngươi một lát.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc nhìn hấn chằm chằm, xấu hổ hơi lui một bước, không nhìn được trách cứ: “Bối lực gia, mời quy củ một chút.”

Hình như hấn càng ngày càng tùy hứng làm bậy, nếu lại nghe theo hấn, thật không biết hấn sẽ tiếp tục vô pháp vô thiên tới mức nào.

“Ta chỉ vì tốt cho ngươi, không có ý tứ gì khác.”

“Nhưng..... Làm như vậy không thích hợp.....”

“Lại lắm lời, cẩn thận ta sẽ khiến ngươi ngậm miệng đó.”

Đôn Hoa trực tiếp nắm tay nàng, dẫn nàng từ từ đi về phía trước. Trong Hoàng cung hấn có rất ít cơ hội dắt nàng như vậy, ở bên ngoài, không có ai biết

hai người họ, sẽ không có lời ra tiếng vào, hẳn chỉ là một nam nhân bình thường, mà nàng cũng chỉ là nữ nhân bình thường, sẽ không ai nhìn bọn họ lâu hơn một chút, tự do và nhẹ nhõm như vậy thật đáng quý.

Thật thoải mái, không cần để ý đến bất kỳ quy củ gì khiến Lam Đề chỉ biết ngây ngốc bị hấn dất đi, nhìn tay hai người giao nhau, nàng không khỏi xấu hổ cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn nam nhân phía trước, vốn nhịp tim nhẹ nhàng đột nhiên bị lỡ một nhịp, càng nhảy càng nhanh, càng nhảy càng hỗn loạn, nếu không phải giờ phút này trên mặt nàng vẫn còn bôi phấn, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ của nàng tuyệt đối sẽ khiến nàng không đất dung thân, chỉ muốn vội vàng tìm một cái lỗ trốn xuống.

Nàng không hiểu, tại sao hẳn đang muốn đùa bỡn nàng sau lại tỏ ra dịu dàng nhu tình với nàng, nàng không biết có nên giận hẳn hay không, buồn bực hẳn, trong lòng cũng sinh ra mâu thuẫn, đối với hẳn vừa tức, lại..... luyến tiếc nếu sẽ không được gặp lại hẳn.

Thì ra nàng đã quen với sự hiện hữu của hẳn, quen hẳn thường phá hỏng chuyện của nàng, xem chuyện giữa hai người thỉnh thoảng xảy ra đôi chọi gay gắt là việc đương nhiên, nàng biết hẳn sẽ không thật sự tổn thương nàng, nhưng rốt cuộc nguyên nhân vì sao, nàng lại không dám nghĩ đến.

Khi nàng vẫn còn đang suy tư về quan hệ mập mờ không rõ giữa hai người thì bên khách điểm xuất hiện âm thanh ồn ào tranh chấp, Lam Đề quay đầu nhìn lên, chỉ thấy ông chủ khách điểm nhẫn tâm đuổi một ông lão tóc muối tiêu ra khỏi cửa, còn nhắc chân đạp lão đến mấy lần.

“Muốn ăn không hà, không có cửa đâu, xem ta dạy dỗ nguoi như thế nào!”

“Đội đã, đừng như vậy!”

“Lam Đề?”

Lam Đề lập tức thoát khỏi tay Đôn Hoa, ngăn trước mặt ông chủ, không để hẳn ta làm thương tổn ông lão đã ngã nhào trên đất: “Không thể từ từ nói chuyện được ư, tại sao cứ động tay động chân?”

“Là hẳn tự tìm, không có tiền còn dám vào khách điểm ăn quýt, ta đánh hẳn xem như tiện nghi cho hẳn rồi, không trực tiếp đưa hẳn đến quan phủ, hẳn nên vui vẻ mới đúng!”

“Ta nói túi tiền của ta bị trộm rồi!” Ông lão bất bình phản bác: “Lúc ta vào khách điểm túi tiền vẫn còn trên người, kết quả sau khi ăn xong đã không thấy tăm hơi, trong khách điểm của người có người tay chân không sạch sẽ!”

“Cái gì? Nguoi còn dám vu cáo khách nhân của ta, nếu như ta không đập chết nguoi, ta liền.....”

“Đừng, đừng làm vậy!” Lam Đề vội vàng ngăn ông chủ khách điểm lại: “Cùng lắm thì ta giúp lão trả tiền là được, như vậy nguoi cũng không phản đối chứ?”

“Nguoi giúp hẳn trả tiền? Được, vậy lập tức lấy bạc ra đây!”

Lam Đề móc bạc ra, giúp ông lão trả hết tiền cơm, ông chủ khách điểm mới tức giận đi vào trong, không gây khó khăn nữa, sau đó nàng ngồi xổm người xuống quan sát thương thế của ông lão: “Lão bá bá, người không sao chứ, có nặng lắm không vậy?”

“Tiểu cô nương, cô thật tốt bụng.” Ông lão không nhịn được than nhẹ ra tiếng: “Nếu không gặp được cô, ta nghĩ cái mạng già này của ta sẽ kết thúc ở đây, không về nhà được.”

“Lão bá bá, người đừng nói xúi quẩy như vậy, đã không sao rồi.”

Đôn Hoa không thể làm gì nhìn Lam Đề chủ động tham gia vào ân oán xa lạ trong đó, thật không biết nên nói nàng nhiệt tình hay là xen vào việc của người khác, tất cả mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt nhìn, tận lực không muốn gây thêm phiền toái cho mình, nhưng nàng rất đơn thuần, không hiểu lòng người hiểm ác, ngày nào đó bị gạt cũng không biết.

Đờ ông lão đứng dậy ngay ngắn, sau khi nói chuyện với nhau vài câu, sau đó Lam Đề đi tới trước mặt Đôn Hoa, sắc mặt có chút lúng túng: “Bối lạc gia, ta có thể..... làm phiền nguoi một chuyện không?”

“Ề hèm.” Hẳn nhủ mày, nghĩ thầm bé ngọc này thật sự bị gạt rồi: “Chuyện gì, nói nghe một chút.”

“Vị lão bá kia bị mất túi tiền, hoàn toàn không có biện pháp về nhà, nhưng trên người ta cũng không còn bao nhiêu ngân lượng, hoàn toàn không đủ giúp đỡ lão, cho nên.....”

“Cho nên nguoi muốn ta lấy ngân lượng ra giúp đỡ hẳn về nhà, như vậy đúng không?”

Sau đó nàng gật đầu một cái, rất mong đợi cười: “Ta biết bối lạc gia có tiền như vậy, tuyệt đối sẽ không quan tâm một chút bạc như vậy đâu, phải không?”

Tiểu cô nương này, có ý đào một cái hố để hẳn nhảy xuống, nếu hẳn không đồng ý, không phải có vẻ cực kỳ hẹp hòi sao?

Trợn mắt liếc nhìn ông lão sau lưng nàng một cái, chỉ thấy đối phương có chút chột dạ cười, tám phần là nhìn Lam Đề dễ dụ, có ý lừa nàng, nhưng hẳn không muốn khiến ý định đơn của nàng bị bóng ma ám ảnh, vì hẳn yêu đáng về ngày thơ của nàng, không muốn đôi mắt kia bị nhiễm màu sắc lời đời.

“Tam Hi.”

“Bối lạc gia, có gì phân phó?”

“Ngươi hỏi lão bá kia một chút, hần muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, không cần hỏi lại ta.”

“Hả?” Này này này, sao lại thế này, thật sự bối lạc gia muốn coi tiền như rác?

Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của y, Đôn Hoa tiếp tục nắm tay Lam Đề, dẫn nàng đi trước một bước: “Ngươi nợ ta một lần, nhớ đó.”

“À? Vậy, cùng lắm thì khi trở về Từ Cẩm thành ta sẽ lấy lương bổng ra trả lại cho ngươi, như vậy được chưa?”

“Mới vừa rồi không phải ngươi đã nói, ta có tiền như vậy, còn lâu mới quan tâm một chút bạc này.”

“Vậy..... Vậy rốt cuộc ngươi muốn ta trả gì cho ngươi?”

Chỉ thấy hần nâng lên nụ cười có ý đồ không rõ, không trả lời nghi vấn của nàng, cố ý khiến nàng tò mò, tham lam nhìn vẻ hoang mang của nàng, đáng về vô cùng dịu dàng khả ái đơn thuần.

Hần sẽ không yêu cầu nàng làm gì cả, khiến nàng vĩnh viễn thiếu nợ hần, trong lòng vĩnh viễn nhớ chuyện này, không thoát khỏi hần được!

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

Nếu tới Tị Thử son trang, tuyệt đối không thể thiếu một chút hoạt động giải trí, mà sân thú ở Mộc Lan Vi Trường chính là một trong số đó, nếu quan viên đi theo chuẩn bị tốt việc thi thố tài năng ở hoạt động sân thú, khiến Hoàng đế có ấn tượng tốt, đối với sĩ đồ của bản thân tuyệt đối chỉ có lợi không hại.

Đôn Hoa nhanh chóng cưỡi ngựa chạy băng băng bên trong bãi săn, đột nhiên một mũi tên bay qua bên cạnh, thẳng tắp bắn vào cây khô phía trước, hần cảnh giác quay đầu lại, chỉ thấy Kỷ Tuần đứng cách đó không xa, cung trên tay chứng tỏ hần ta mới vừa bắn mũi tên kia.

“Thật có lỗi, nhất thời tuột tay, ngươi không bị thương chứ?”

Hần ta cố ý đến tìm phiền toái? Giục ngựa đi tới trước mặt Kỷ Tuần, trên mặt Đôn Hoa vẫn duy trì nụ cười trước sau như một: “Hình như bản lĩnh của Bát a ca trở nên kém thì phải, bằng không sao lại tuột tay chứ, thiếu chút nữa khiến ta gặp họa.”

“Bản lĩnh của ta không hề kém đi, ngược lại gần đây ngươi chỉ lo đùa bốn tiểu cô nương, chẳng lẽ vậy nên mới lơ là luyện võ, đến bây giờ một nửa con mồi cũng không bắt được sao?”

Ánh mắt Đôn Hoa buồn bã, giọng nói lập tức bắt đầu biến chuyển: “Không phải ngươi cũng vậy ư? Hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân.”

Bình thường hần và Kỷ Tuần không đặc biệt lui tới, chưa nói tới có bất kỳ ân oán nào, nhưng gần đây giữa hai người ma sát khá nhiều, hình như vì chuyện của..... Lam Đề!

Nhưng Lam Đề là con mồi của hần, hần sẽ không lui bước vì hoàng tử cũng có hứng thú giống hần.

Đúng lúc này, đột nhiên một con lộc nhỏ từ trong bụi cây chạy ra, nhanh chóng chui vào rừng, trong chớp mắt bỏ chạy thật xa, Đôn Hoa nắm chặt dây cương giục ngựa đuổi theo trước một bước: “Nếu thật sự không phục, chúng ta sẽ so tài thử xem, xem ai bắt được con lộc kia trước!”

“Ngươi thật sự nghĩ rằng ta sẽ thua ngươi sao? Vậy đến đây!”

Hai con ngựa chạy như điên giữa rừng một trước một sau, ai cũng không muốn bị đánh bại bởi người kia, ý vị cạnh tranh mười phần. Vốn Kỷ Tuần rơi ở phía sau một chút từ từ đuổi theo, nhưng hần ta cố ý dùng thân ngựa đụng ngựa của Đôn Hoa, muốn hần trượt chân té ngựa, may mắn Đôn Hoa cực kì nhạy bén, vội vàng tránh ra, nên không mắc bẫy của hần ta.

“Ngươi có ý gì?” Mắt Đôn Hoa lạnh lùng trừng hần ta: “Thì ra Bát a ca thích chơi ngầm, khiến ta mở rộng tầm mắt rồi.”

“Ta âm hiểm sao qua được ngươi?” Kỷ Tuần cũng cười lạnh thành tiếng: “Trong cung ai mà không biết, nếu không cẩn thận chọc phải ngươi, sẽ không có ngày lành, ngươi mới là tên âm hiểm nhất.”

“Cho nên ngươi nghĩ ta không dám đụng đến ngươi sao? Bát a ca, đừng quá xem thường ta, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

“Ta nghĩ người chịu thiệt thòi lớn chính là ngươi đó!”

Một lần nữa Kỷ Tuần lại hung ác thúc giục ngựa của mình vọt đến chỗ Đôn Hoa, nhưng lần này Đôn Hoa không tránh né, ngược lại bỏ nhào vào hần ta, hai người cùng té xuống đồng lá khô bên cánh rừng, bắt đầu tay không đọ sức.

“Đáng chết!” Không ngờ hần sẽ chơi một chiêu như vậy, Kỷ Tuần tức giận mắng to: “Ngươi cho rằng có thể thắng ta ư? Nghĩ hay lắm!”

Ngược lại Đôn Hoa cười đến cuồng vọng: “Không thử một chút làm sao biết kết quả được? Nói trước cho ngươi biết, ta sẽ xuống tay không lưu tình!”

“Đáng ghét, ngươi đừng xem thường người khác!”

“Dừng tay! Rốt cuộc hai người các ngươi đang làm gì?”

Hai người nhìn nhau không vừa mắt mới đánh được một nửa, lúc này Hoàng đế cười ngửa xuất hiện cùng đại thái quan viên, ngai từ trên cao nhìn chăm chăm xuống hai người đang đánh nhau kịch liệt trên đất, không nhìn được tức giận nắc ra tiếng: “Trẫm muốn các ngươi sẵn thú, không phải đánh nhau, đáng vẽ các ngươi như vậy còn ra thể thống gì?”

Vừa nhìn thấy Hoàng đế xuất hiện, hai nam nhân đang nổi nóng cũng chỉ có thể tạm thời thu tay lại, vội vàng đứng lên, không dám lơ đãng.

“Vạn Tuế Gia.”

“Hoàng a mã.”

Một là nhi tử của mình, một là trợ thủ đắc lực của mình, Hoàng đế khổ não thở dài, không biết nên làm gì mới phải. “Hai người các ngươi lập tức theo Trẫm trở về!”

“Vâng.”

Vừa về tới Tị Thử sơn trang, Đôn Hoa và Kỷ Tuần lập tức bị gọi vào trong Thiên điện, chỉ thấy Hoàng đế cau mày ngồi ở thượng vị, mà Đỗ thái y đã sớm chờ một bên giúp bọn họ xử lý vết thương, mặc dù vết thương trên người bọn họ không đáng kể, nhưng nếu trì hoãn quá lâu vẫn không tốt.

Trong điện an tĩnh hồi lâu, rốt cuộc nghe được Hoàng đế mở lời: “Thành thực khai báo, rốt cuộc vì sao các ngươi đánh nhau như thế?”

Bọn họ cung kính đứng ở phía dưới, không ai đáp lời, tựa như đều quyết định phải ngậm miệng.

“Không nói? Các ngươi không nói, đại khái trẫm cũng đoán ra nguyên nhân là gì rồi.” Hoàng đế lập tức ra lệnh cho thái giám bên cạnh: “Đi Ngự Thiện Phòng kêu cung nữ kia đến.”

“Vâng, Vạn Tuế Gia.”

Mặc dù một ngày kiếm cả núi bạc, xử lý toàn chuyện đại sự, nhưng lời ra tiếng vào trong Hoàng cung vẫn sẽ bị thái giám truyền tới tai Hoàng đế, nên ngài cũng biết hình như Đôn Hoa rất có hứng thú đối với một tiểu cung nữ, mà gần đây lại thêm một người lời đồn đãi, nói hình như Bát hoàng tử cũng có cảm tình với cung nữ đó, vì vậy cũng không khó khăn suy đoán nguyên nhân hai người bọn họ đánh nhau.

Không lâu sau, Lam Đề hoàn toàn không hiểu chuyện gì liền bị thái giám dẫn tới Thiên điện.

“Vạn Tuế Gia Cát Tường!”

“Ngươi tên gì?”

“Hồi Vạn Tuế Gia, nô tỳ tên Lam Đề.”

Editor: Gà

“Lam Đề, ngươi có biết hai người bên cạnh ngươi không?”

Lam Đề hoang mang nhìn hai nam nhân: “Là Bát a ca và Đôn Hoa bối lạc.”

“Biết là tốt rồi, bọn họ mới vừa đánh nhau trong Mộc Lan Vi Trường, ngươi có biết vì sao không?”

“Ách?” Hai người bọn họ đánh nhau liên quan gì tới nàng? “Nô tỳ đoán không ra.”

“Ngươi đoán không ra, nhưng trẫm đoán ra, có lẽ bọn họ đang tranh giành người yêu đó, ngươi nghĩ sao?”

Không thể nào.....

Hoàng đế âm thầm nhìn kỹ dung mạo của Lam Đề, cảm thấy mặc dù nàng đẹp, nhưng sắc mặt tái nhợt, có chứa khí tức của người bệnh, thôi kệ, mỗi người mỗi sở thích, ngài cũng không tiện phê bình gì, ngược lại Đôn Hoa có hứng thú với nàng, cũng khiến ngài hứng thú. “Lam Đề, bọn họ một người là hoàng tử, một người là thần tử ta coi trọng, phạt ai cũng không được, nhưng bọn họ nổi lên tranh chấp, nguyên nhân đều vì ngươi, cho nên..... Chỉ có thể nhờ ngươi thôi.”

Lam Đề kinh ngạc sững sờ, cuống quýt mở miệng: “Cái gì? Vạn Tuế Gia.....”

Không ngờ Hoàng đế lại muốn Lam Đề chịu phạt thay, Đôn Hoa cũng lập tức lên tiếng ngăn cản: “Vạn Tuế Gia, chuyện này.....”

“Các người gấp cái gì, trăm vẫn chưa nói hết.” Ngăn bọn hấn lại, ngược lại Hoàng đế nói với Đỗ thái y: “Đỗ thái y, đưa hòm thuốc cho nàng.”

“Dạ, Vạn Tuế Gia.”

Việc này khiến Lam Đề càng thêm bối rối không hiểu ra sao, không hiểu rốt cuộc Hoàng đế muốn trừng phạt nàng thế nào, chỉ nghe Hoàng đế tiếp tục nói: “Lam Đề, trăm muốn người trừ công việc bên ngoài, còn phải phụ trách chăm sóc thương thế của hai người bọn họ, cho đến khi thương thế bọn họ tốt lên mới thôi, mặt khác, nếu trên người bọn họ lại xuất hiện bất kỳ vết thương nào, trăm liền hỏi tội người, hiểu chưa?”

“Hả?” Trừng phạt nàng bằng cách giúp bọn hấn thoa thuốc?

Nói là trừng phạt, thật ra chủ yếu Hoàng đế muốn xem kịch hay, cố ý để nàng chăm sóc hai người, một mặt để bọn họ đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa, nếu không Lam Đề sẽ gặp xui xẻo, một mặt cũng muốn xem giữa ba người bọn họ sẽ có chuyện thú vị gì.” Đã hiểu rồi thì người nên đi làm chuyện người phải làm đi.”

“Ách..... Dạ, nô tỳ đã hiểu, cảm tạ Vạn Tuế Gia xuống tay lưu tình!”

Vội vàng ôm hòm thuốc đứng lên, Lam Đề đi tới trước mặt hai người, sắc mặt đẹp mắt, nàng cân nhắc một hồi, nói với Kỳ Tuần: “Bát a ca, xin về phòng bôi thuốc trước thôi.”

Kỳ Tuần cố ý liếc Đôn Hoa một cái, hoàn toàn lộ ra vẻ mặt hài lòng: “Vậy chúng ta đi.”

Nhìn Lam Đề và Kỳ Tuần rời đi, sắc mặt Đôn Hoa của trở nên khó coi, nội tâm từ từ xuất hiện một nỗi sầu muộn.

Khó thấy được vẻ mặt thối này của hấn, ngược lại Hoàng đế cười đến vui vẻ: “Ha ha, Đôn Hoa, xem ra tiểu cô nương kia ảnh hưởng không nhỏ với người, giờ phút này trăm mở rộng tầm mắt rồi.”

“Vạn Tuế Gia, ngài cố ý đùa giỡn với vi thần?”

“Có phải đùa giỡn hay không, trong lòng người rõ ràng, không phải sao?”

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

Chủ tử của y hờn dỗi? Hồngбет hồngбет —— y sẽ không tự nhiên gặp họa chứ?

Tam Hi âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ vì kể từ khi trở về phòng gương mặt chủ tử liến lạnh lùng, khí thế đáng sợ dọa người, y đã nghe nói đến chuyện vừa xảy ra ở Thiên Điện, cho nên đại khái cũng đoán ra chủ tử của mình rốt cuộc đang buồn giận chuyện gì.

Cho nên cơ thể y run rẩy, đủ loại chờ đợi, nóng lòng nghĩ sao Lam Đề còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ trực tiếp ở chỗ Bát a ca không đi luôn sao, mặc kệ chủ tử nhà mình ư?

Nếu thật sự như vậy, vậy thì hồngбет, y còn muốn sống sót thật tốt để trở về nhà, không muốn tự dưng bị giận chó đánh mèo, rơi vào thảm cảnh chết nơi đất khách quê người đâu!

Y đang nóng nảy hần không thể tự mình đến chỗ Bát a ca bắt người thì rốt cuộc tiếng gõ cửa xuất hiện, vừa mở cửa phòng ra, lập tức thờ nhẹ một hơi: “Lam Đề cô nương, sao cô chậm chạp vậy, thiếu chút nữa khiến ta gặp chết rồi.”

“Người gấp gấp gì chứ, sao ta dám không đến?” Lam Đề nghiêm mặt đi vào phòng: “Bối lạc gia đâu?”

“Gia ở phòng trong, người trực tiếp vào tìm đi.”

Vừa vào phòng trong, Lam Đề lập tức nhìn thấy Đôn Hoa đang ngồi lật xem sách trên giường bên cửa sổ, nàng đi vào mà hấn cũng không có phản ứng gì, cố ý xem nàng như không khí.

Đi tới trước giường, nàng tức giận mồm lì: “Bối lạc gia, người cố ý không để nô tỳ giúp người bôi thuốc, hại nô tỳ lại bị Vạn Tuế Gia trách phạt lần nữa sao?”

“Dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ, người nên trở về chuyên tâm chăm sóc Bát a ca quan trọng hơn.”

“Người trách ta không để ý đến người mà đi với hấn?” Nghe ra ý của hấn, nàng chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười: “Người ta là long tử, còn người có phải không? Nếu ta chọn giúp người trước, có lẽ đã sớm bị một câu nói của Vạn Tuế Gia lôi ra ngoài chém, ta không có chán sống như vậy.”

Vừa rồi nàng giúp Kỳ Tuần bôi thuốc nhưng trong lòng chỉ muốn vội vàng xử lý cho hấn ta nhanh một chút, để nàng có thể qua đây nhanh hơn, không ngờ vừa đến liền thấy hấn bày sắc mặt này, làm như nàng đã gây ra chuyện gì có lỗi với hấn không bằng.

“Còn nữa, người... nên nổi giận là ta, tại sao người lại bày mặt thối với ta? Hai người các người đánh nhau, kết quả ta gặp họa, rốt cuộc ta trên ai chọc ai chứ?”

Nàng cũng không muốn làm hồng nhan họa thủy, cũng hoàn toàn không muốn khiến Hoàng đế chú ý, nhưng bọn hấn thật sự luôn giúp nàng tìm phiền

toái, nàng chỉ có thể nhận mệnh, thật không công bằng!

Thấy đáng về Lam Đề bất bình thờ phỉ phò, tâm tình Đôn Hoa vốn hiền muộn rớt cuộc có thể bình phục một chút, nhưng vẫn không nhận được xác nhận lại: “Thật sự ngươi không có bất kỳ ý tứ gì với hắn?”

“Nếu có, ta lập tức bị thiên lôi đánh xuống!”

‘Loảng xoảng ——’

“A ——” Đột nhiên phòng ngoài xuất hiện âm thanh vật nặng rơi xuống khiến Lam Đề bị dọa sợ lập tức nhào vào lòng Đôn Hoa, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên. Nhưng nàng thật sự không nói láo mà, tại sao ngay cả trời cao cũng muốn khi dễ nàng?

“Hồngбет..... Hồngбет.....”

Tam Hi một mực nghe lén ở phòng ngoài không cẩn thận làm đổ đồ, y vội vàng để nó trở lại nguyên trạng, chột dạ lập tức thối lui khỏi phòng, chỉ sợ bị chủ tử kêu lại.

“Ta không nói láo, ta thật sự không có nói láo mà!”

Nghe Lam Đề ở trong lòng hắn liệu chết nhảm mạnh, Đôn Hoa không nhận được cười ra tiếng, cảm thấy cử chỉ của nàng vô cùng thú vị.

Vừa nghe âm thanh giễu cợt của hắn, Lam Đề lập tức ngẩng đầu lên, bất bình hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

“Cười ngươi nếu lá gan nhỏ như vậy, về sau đừng thè thốt như thế, tránh cho tự mình hù dọa mình.”

“Ngươi..... A!”

Giờ phút này nàng mới phát hiện ra bản thân cư nhiên vui trong lòng Đôn Hoa, lập tức sợ hãi muốn lui ra, không ngờ hắn giữ chặt eo của nàng không để nàng đi, còn đặt nàng ngồi trên chân hắn.

“Bối lạc gia, rốt cuộc ngươi.....”

Đầu ngón tay thon dài có lực khẽ xoa môi mềm đỏ tươi của nàng, động tác này khiến Lam Đề bị sợ không dám nói bất kỳ một lời nào nữa, chỉ thấy hắn vốn đang đùa giỡn bỗng nhiên ánh mắt trở nên mê luyến hơn, thanh âm cũng trầm thấp khàn khàn: “Nàng có thể mạnh mẽ đẩy ta ra, tại sao không làm?”

Chỉ cần vừa nghĩ đến nàng đã ở cùng một phòng với Kỳ Tuần, hắn liền không thoải mái, cho dù Kỳ Tuần chưa làm gì nàng, nhưng hắn vẫn vô cùng bất mãn, bất mãn vật sở hữu của mình bị người khác mơ ước.

Sau khi mon trớn môi của nàng, đầu ngón tay của hắn từ vành tai nàng trượt xuống bên gáy, khiến nàng nhạy cảm khẽ run, vẻ mặt mê ly không hiểu, nâng lên ham muốn của hắn, không muốn buông nàng ra.

“Trả lời ta, nàng có để Kỳ Tuần chạm vào nàng giống như ta bây giờ không?”

Lam Đề theo trực giác lắc đầu, điều này khiến Đôn Hoa vui sướng, trong mắt xuất hiện nụ cười: “Đồng ý với ta, chỉ có ta mới có thể chạm vào nàng như vậy, nam nhân khác đều không được.”

“Ngươi dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc ta là người đầu tiên bắt được nàng.”

Như muốn tuyên thệ chủ quyền của bản thân, Đôn Hoa không hề báo trước hôn nàng, khiến Lam Đề giật mình, sau đó lập tức bị đẩy ngã ở trên giường, chịu đựng sức nặng của hắn, bị hắn bá đạo cuồng dã ép hôn đến thở không nổi.

Vì sao đột nhiên sự tình lại biến thành như vậy? Nàng không hiểu, chỉ biết đầu nàng càng ngày càng hỗn loạn, toàn thân hư mềm vô lực, tựa như sắp bất tỉnh.

Lúc nàng dường như sắp không thể thở được rốt cuộc Đôn Hoa mới buông nàng ra, nàng không nhận được liều mạng thở dốc, thế nhưng hắn vẫn không có ý bỏ qua cho nàng, kéo cổ áo nàng ra, hắn cắn một cái lên xương quai xanh bóng loáng của nàng.

“Đau, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy hả?” Nàng bị đau khẽ kêu lên.

“Lưu lại ấn ký chỉ thuộc về ta trên người nàng.”

Nhìn làn da trắng nõn của nàng có một điểm đỏ thẫm phập phồng theo hô hấp của nàng, như dẫn dụ hắn tạo thêm một ấn ký nữa trên người nàng, ánh mắt Đôn Hoa buồn bã, lại muốn cúi người xuống âu yếm nàng, không ngờ lúc này Tam Hi không muốn chết từ tế lên tiếng quát rầy.

“Khụ, bối lạc gia.”

Hắn ảo não dừng lại, giọng điệu vô cùng bất mãn: “Tam Hi, nếu không có chuyện quan trọng, ngươi chuẩn bị lãnh án tử đi.”

Tam Hi vẫn luôn đứng ở phòng ngoài, hoàn toàn cũng không dám đi vào nội thất, chỉ sợ thấy cái không nên thấy: “Bối lạc gia, nô tài cũng không muốn đầu, nhưng Vạn Tuế Gia phái người truyền lời, nói nếu bối lạc gia đã xử lý tốt vết thương rồi thì lập tức đến Thiên Điện, Vạn Tuế Gia có chuyện thương lượng.”

Lam Đề lấy lại tinh thần gương mặt xấu hổ đỏ bừng, vội vàng đẩy người nam nhân phía trước ra nhảy xuống giường, kéo cổ áo của bản thân lại, nâng hòm thuốc lên, thẹn thùng mắng chửi: “Vô lại, đau chết ngươi!”

Nếu nàng nói hắn vô lại, vậy hắn sẽ vô lại cho nàng thấy. “Nàng chấp nhận?” Nàng lên nụ cười mập mờ lại thiếu ăn đòn, Đôn Hoa tựa như con mèo ăn vụng.

“Ngươi.....”

Nói không lại hắn, Lam Đề không thể làm gì khác hơn là mang theo hoảng loạn trong lòng nhanh chóng trốn ra khỏi phòng của hắn.

Trên giường lưu lại dư hương của nàng, khiến Đôn Hoa lưu luyến, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

Hắn đã không còn thuần túy trêu chọc, đùa bỡn Lam Đề nữa, hồn nhiên của nàng đã sớm in sâu trong tim của hắn, khiến hắn sẽ vì nàng mà ghen tuông, ghen tỵ, thậm chí không để ý hình tượng đánh nhau với người khác, chỉ để có thể có được nàng, không cho người khác có cơ hội cướp đi!

Hắn có thể đoán được sau khi Nghi Khâm biết chuyện này thì sẽ giễu cợt hắn như thế nào, nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần có thể lấy được tâm của nàng, người của nàng, tất cả của nàng, muốn hắn thừa nhận bản thân xong đời trước một bước, thì có làm sao?

“Có tiến bộ, hôn trộm được một cái, nhưng lần sau..... đừng mong ta sẽ dễ dàng buông tay như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Gà

Sau lần bị Đôn Hoa vô lại hôn trộm, ba hôn bảy vĩa của Lam Đề giống như đã bay mất, từ sáng đến tối về mặt luôn hốt hoảng, không yên lòng, đương nhiên làm việc liên tiếp phạm sai lầm, không thoát khỏi bị mắng.

Đang bụng thức ăn đến cho Đôn Hoa, tốc độ của Lam Đề có thể so sánh với rùa bò, nàng không muốn trong lúc mấu chốt này lại phải đưa thức ăn cho hắn, nhưng hắn lại lạm dụng quyền lực của mình, ra lệnh bắt nàng tự đưa qua, nàng mới bất chấp khó khăn lên sân.

Theo bản năng vượt cô, một ngày ẩn kỹ đồ thăm giấu dưới lớp y phục vẫn chưa mất, thì ngày đó lòng nàng không có cách nào bình tĩnh nổi, vì sẽ khiến nàng nhớ tới ngày đó hắn vuốt ve nàng, dây dưa hôn, hại lòng nàng vừa tỉnh táo lại bắt đầu nhảy loạn, hoàn toàn không biết phải nên làm gì.

Nếu như không có bất cứ chuyện gì ngăn cản, rốt cuộc nàng và hắn sẽ tiến triển đến mức nào? Nàng không dám nghĩ tới, chỉ sợ tìm nàng sẽ không giữ được, hoàn toàn đảo hướng về phía hắn, nhưng không thể không thừa nhận, cho dù bị khinh bạc như vậy, nhưng nàng vẫn không ghét hắn, không ghét chút nào, thậm chí còn mong đợi.....

“Lam Đề.”

“Cái gì?” Dừng bước, lúc này mới phát hiện ra Kỳ Tuần không biết đã đứng ở trước mặt nàng bao lâu rồi. “Bát a ca có chuyện gì sao?”

Kỳ Tuần như lo lắng nhìn nàng: “Ngươi gần đây làm sao thế, luôn không yên lòng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có..... Không có chuyện gì.” Nàng chột dạ cười, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại này: “Nếu Bát a ca không có chuyện gì khác, cho nô tỳ đi trước một bước, nô tỳ còn phải đưa thức ăn cho Đôn Hoa bối lạc, thật xin lỗi, cáo từ.”

Vốn định vòng qua hắn tiếp tục đi, không ngờ hắn đưa tay cướp khay trong tay nàng không để nàng đi.

“Bát a ca?”

“Đôn Hoa Đôn Hoa, chẳng lẽ trong lòng của ngươi trừ Đôn Hoa ra, người khác sẽ không chen vào được sao?” Kỳ Tuần cố ý oán trách: “Cái người đó âm hiểm như vậy, đáng giá để được các ngươi xoay quanh hắn như thế ư, ngay cả một mình cũng không có?”

“Ách? Chúng ta?” Còn có ai?

“Ngươi đừng bị hấn lừa, hấn chỉ đùa bỡn với ngươi thôi, không thật lòng với ngươi đâu, ngươi không cần ngây ngốc trầm luân như thế, nếu không cuối cùng người bị thương chắc chắn sẽ là ngươi.”

Lời nói này giống như một cái gai, đâm thật sâu vào tim Lam Đề, khiến nàng đau đớn không thôi.

Đương nhiên nàng rất hoang mang rối cuộc thái độ của Đôn Hoa đối với nàng là như thế nào, nhưng Kỷ Tuần lại trắng trợn nói ra kết quả tàn khốc như vậy, buộc nàng đối mặt, cách làm như thế thật tàn nhẫn với nàng, độ ác liệt không hề kém với Đôn Hoa!

Nàng buồn giận đoạt lại khay, không khách khí đáp lễ: “Bát a ca tốt hơn ở đâu chứ, không phải cũng cố ý trên nò tỳ sao, hai người các ngươi kẻ tám lạng nửa cân!”

“Lam Đề!”

Nàng đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại, hoàn toàn không phát hiện trên mặt hấn nâng lên nụ cười kỳ quái, nội tâm không hiểu nổi, không hiểu tại sao bản thân nhất định phải khiến người ta khi dễ như vậy mới được.

Một đường đi nhanh đến trước cửa phòng Đôn Hoa, Tam Hỉ cười mở cửa, ngay khi thấy mặt thối của nàng, nụ cười lập tức cứng đờ, lo lắng hỏi: “Lam Đề cô nương, sao thế?”

“Chuyện không liên quan ngươi, tốt nhất ngươi nên ít hỏi đi!”

“Dạ dạ dạ!” Hấn nhanh chóng né ra, không dám trêu chọc nàng: “Mời vào.”

Vừa vào phòng, Lam Đề thở phì phò ném khay lên bàn, điều này khiến Đôn Hoa kinh ngạc nhũn mảy, hấn chưa thấy dáng vẻ tức giận của nàng như vậy bao giờ: “Thế nào, ai chọc nàng tức giận?”

“Ngươi là một trong số đó!”

“Ta?” Hấn dừng một chút, đột nhiên nâng lên nụ cười mập mờ: “Vẫn tức giận chuyện hôm đó sao? Ta nói trước, ta sẽ không nhận lỗi với nàng về chuyện đó.”

Lam Đề vốn không nói việc kia, bị hấn nhắc tới lần nữa, nàng không nhịn được ngượng ngùng: “Ngươi..... Thật không mở bình thì ai biết trong bình có gì!”

“Không phải chuyện kia? Vậy rốt cuộc là chuyện nào?”

“Quên đi, xem như cái gì ta cũng chưa nói.” Tiếp tục công việc dang dở, bày món ăn xong, nàng lập tức lui sang một bên, hết như trước: “Bối lực gia, xin dùng bữa.”

Đôn Hoa nhìn thức ăn trên bàn, lập tức cười với nàng: “Nàng qua đây.”

“Làm gì?”

“Dù sao ta sẽ không ăn nàng đâu.”

Vậy cũng khó nói! Nhưng nàng vẫn nhận mệnh đến gần, Đôn Hoa đưa tay một cái, đặt nàng ngồi xuống bên cạnh hấn, cự ly của hai người gần quá mức khiến nàng cảm giác sắp có nguy cơ: “Bối lực gia, ngươi lại muốn làm gì?”

“Đừng khảnh trương, tay ta vốn có chút không thoải mái thôi.” Hấn cố ý vẫy tay, cố ý lên án: “Mặc dù vết thương trên tay ta nhẹ, nhưng bị người ác ý để qua một bên không để ý tới, ngay cả thuốc cũng không bôi, cho nên hiện tại còn hơi đau, nàng nói nên làm gì mới phải?”

“Đây là trách ta?” Nàng vừa tức vừa thẹn phản bác: “Nếu không phải vì ngươi như vậy với ta..... Cái đó, làm sao ta đã không để ý tới, lại nói đây đều do bản thân ngươi tự tìm!”

“Nhưng thật sự nàng làm không tốt công việc Vạn Tuế Gia phân phó, không phải sao?”

Cư nhiên lấy Vạn Tuế Gia ra hù nàng, thật đáng ghét!” Rốt cuộc ngươi muốn thế nào cứ việc nói thẳng đi!”

Tiểu cô nương dễ thương ngoan ngoãn nắc câu, hấn vui sướng nhìn nàng tự chui đầu vào lưới: “Xem nàng biểu hiện thành ý ra sao.”

Tức giận nhìn hấn chằm chằm được một lúc, sau đó tức giận bùng cháy thập cảm lên. Hấn cố ý nói tay bị thương, thật ra chính là muốn nàng dứt chứ gì? Dứt thì dứt, dù gì cũng không sao!

Lam Đề dùng thìa múc cháo thổi nhẹ một lúc, muốn cháo nguội một chút, không ngờ người được mùi vị kỳ quái không tự giác nhăn lại mày, cảm thấy nghi hoặc.

“Sao vậy?”

“Cháo này..... Hình như có thêm mùi vị kỳ quái.”

“Thật hay giả?” Đôn Hoa không khỏi bật cười: “Như vậy mà nàng cũng nghĩ được, ta bắt đầu hoài nghi có phải nàng đầu thai từ cầu không?”

“Ngươi đừng không tin, ta nói thật!”

Đương nhiên vị giác và khứu giác của người nấu ăn đặc biệt bén nhạy hơn so với người bình thường, nàng vô cùng tin tưởng chính mình.

Đôn Hoa cũng không quá mức đề ý: “Vậy nàng trả lời xem, rốt cuộc cháo này có thêm mùi gì kỳ quái?”

“Đây là đang thử ta sao?”

“Dĩ nhiên.”

Không cho người khác ý! Nàng lập tức nhẹ ném một hộp cháo, muốn từ trong đó phân biệt rốt cuộc là thêm vị gì, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc vẫn không nói ra được mùi kỳ quái này là gì, nhưng về mặt trở nên có chút quái dị.

“Thế nào, ném không ra được? Cái này do nàng nói mà.”

Lam Đề không đáp lại nhạo báng của hắn, sau một khắc đột nhiên, bất ngờ không kịp đề phòng phun ra một ngụm máu tươi, cả người vô lực ngã ra phía sau!

Đôn Hoa kinh ngạc tròn to đôi mắt, vội vàng đưa tay ôm lấy nàng, hai người cùng nhau té xuống đất. “Lam Đề?”

Nàng ngã vào lòng hắn, khổ sở tiếp tục học máu, Đôn Hoa lập tức trừng mắt về phía chén cháo trên bàn.

“Tam Hi!”

“Bối lạc gia?” Vừa nghe tiếng hô cấp bách của chủ tử, Tam Hi lập tức xuất hiện, sau đó sợ hết hồn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhanh, nhanh đi gọi Đỗ thái y tới đây!”

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay!”

Đôn Hoa ôm chặt lấy Lam Đề, không ngừng giúp nàng lau vết máu ở khóe miệng, lần đầu tiên có loại cảm giác bất lực hốt hoảng luống cuống, điều này làm lòng hắn cực kỳ kinh đảm, ảo não, sớm biết thế vừa rồi đã không cố ý đùa nàng, hại nàng phẫn nộ!

Phát hiện nữ nhân trong lòng từ từ mất đi ý thức, hắn bất chấp tất cả uy hiếp bên tai nàng: “Đồng ý với ta, nàng tuyệt đối không thể chạy mất, ta vẫn chưa có ý định bỏ qua cho nàng, biết không!” Hắn không muốn nàng có bất kỳ chuyện gì, hắn muốn nàng sống thật tốt, hắn tuyệt đối không cho phép nàng cứ rời đi như vậy!

Lam Đề dùng hết hơi sức cuối cùng trên người, yếu đuối mờ mắt nhìn hắn, hình như nàng thấy lo lắng, nóng nảy, sợ hãi trong mắt hắn, khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút vui vẻ, khó chịu vì trúng độc tựa như không còn rồi.

Nở nụ cười nhàn nhạt, nàng nhắm mắt lần nữa, như sắp ngủ một giấc dài không dậy nữa, điều này làm Đôn Hoa sợ hãi đến cùng cực, ôm chặt lấy nàng đang từ từ mất đi phản ứng cơ thể, đau triệt nội tâm rộng to.

“Lam Đề? Mau mở mắt, Lam Đề ——”

“Kỳ quái, đây là nơi nào?”

Phóng mắt nhìn sang, bốn phía đen nhánh chỉ có phía trước xuất hiện một điểm sáng vô cùng nhỏ, như đang dẫn nàng đi tới, nàng không biết mình nên đi nơi nào, chỉ có thể lựa chọn phương hướng có ánh sáng đó từ từ đi tới, hy vọng có thể tìm được đường ra.

“Lam Đề!”

Trong bóng tối, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau lưng, nàng nghi hoặc xoay người, chẳng biết lúc nào một ánh sáng nhỏ đã xuất hiện ở phía sau, hình như âm thanh kia truyền tới từ điểm sáng đó.

“Bối lạc gia, là ngươi sao?”

“Lam Đề, trở về đi!”

Hình như tiếng gọi vô cùng vội vàng, giống như sợ mất đi thứ gì quan trọng, nàng chần chừ nhìn hai điểm sáng bên trái bên phải, rốt cuộc không biết mình nên đi bên nào mới đúng.

“Lam Đề, nàng có nghe thấy không, ta không cho phép nàng đi, nhanh trở về đi!”

Giọng điệu thật bá đạo, nhưng nàng không tức giận chút nào, rất vui vì khi ở nơi không có gì cả nhưng có thể nghe được âm thanh của hắn, điều này làm nàng có cảm giác an tâm, cả người không tự giác đi về phía có âm thanh của hắn.

Càng đến gần điểm sáng, ánh sáng này càng mãnh liệt, rốt cuộc nàng không nhìn được nhắm hai mắt lại, cơ thể cũng trở nên nhẹ nhàng, không biết bay đi đâu, tiếp đó một cỗ lực lượng kỳ quái kéo nàng xuống dưới, tựa như đang nhét thứ gì vào bên trong, lúc này tứ chi bách hải cũng như mọi vô lực, ngay cả hô hấp cũng biến thành có chút khô cực.

Trong lúc mơ hồ đó, bên tai nàng truyền tới âm thanh hai người nam nhân đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau, như xa như gần, khiến nàng nghe không rõ lắm.

“Đôn Hoa, đối tượng của người nợ là người, hôm đó tất cả quan viên đều ăn cháo như nhau, chỉ có chén của người bị hạ độc.”

“Cho nên rất có thể là người của Ngự Thiện Phòng đang giờ trò quý? Bọn họ dám trắng trợn tẩy máy tay chân như vậy sao? Bản thân ta không nghĩ thế.”

“Ta cũng nghĩ vậy, nói đi cũng phải nói lại, người nhanh chóng suy nghĩ một chút gần đây kết thù kết oán với người nào đi, có lẽ từ danh sách những người không cam lòng có thể tra ra được gì đó, a.....”

“..... Người cười hả hê như vậy, đang vui sướng khi người gặp họa.”

Lam Đề thử một lúc lâu, thật vất vả rốt cuộc mở được hai mắt ra, chỉ thấy bên giường có một bóng lưng bảo bọc nàng, tấm lưng kia rất quen thuộc, quen thuộc đến nàng không thể nào nhận lầm.

“Bối..... Bối lạc gia.....”

Bóng lưng bên giường đầu tiên là kinh ngạc dừng một chút, tiếp đó lập tức quay người lại, không dám tin nhìn nàng, đưa tay lau gương mặt tái nhợt của nàng: “Lam Đề, nàng thật sự đã tỉnh rồi sao?”

“Rốt cuộc người đã tỉnh rồi hả?” Nghi Khâm ở sau lưng Đôn Hoa dò xét một cái, lập tức phân phó Tam Hi đang đợi lệnh bên ngoài: “Tam Hi, đi tìm Đỗ thái y, nói Lam Đề cô nương đã tỉnh.”

“Dạ!”

Ý thức của Lam Đề vẫn vô cùng chưa rõ ràng, hai mắt lúc mở lúc nhắm, hô hấp vô cùng yếu ớt, khiến Đôn Hoa hoàn toàn không có cách nào yên tâm, chỉ sợ đây là hồi quang phản chiếu, nàng vẫn sẽ bỏ hắn mà đi lần nữa.

Hắn thận trọng giúp nàng lau mồ hôi trên trán, một tay nắm chặt tay nàng, như muốn nàng gắt gao bất lý, không để nàng rời đi.

Lam Đề cảm thấy hắn đang sợ hãi, cố gắng nở nụ cười, yếu đuối hỏi: “Bối lạc gia..... Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Suốt ba ngày rồi.”

Ba ngày này, hầu như hắn không ngủ không nghỉ canh giữ ở cạnh giường nhỏ, biểu tình nặng nề khiến mọi người hoàn toàn không dám nói nhiều, chỉ sợ không cẩn thận nói sai một câu khiến hắn phát điên, hại mình chết không có chỗ chôn, ngay cả Đỗ thái y cũng thận trọng cân nhắc dùng từ, tận lực tìm cách nói rõ bệnh trạng của Lam Đề không để hắn phát hỏa.

“Ba ngày? Sao ta không cảm thấy gì..... Thì ra ta ngủ lâu như vậy.....”

“Nàng vừa mới tỉnh, nghỉ ngơi thật tốt, đừng nói quá nhiều.” Mới nói vài câu thôi, hắn lập tức phát hiện rõ ràng nàng không thở nổi, điều này khiến hắn vội vàng ngăn lại: “Có gì chờ nàng nghỉ ngơi đủ rồi lại nói, được không?”

Đỗ thái y vội vàng chạy tới, Đôn Hoa lập tức nhường vị trí bên giường ra để ông xem bệnh, kiểm tra Lam Đề xong, rốt cuộc ông thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói với Đôn Hoa: “Bối lạc gia, xem như Lam Đề cô nương đã thoát khỏi hiểm cảnh rồi, kế tiếp chỉ cần để nàng điều dưỡng thật tốt, không bao lâu, nàng có thể khôi phục khỏe mạnh.”

Thật may lượng độc Lam Đề ăn vào không nhiều lắm, mới có biện pháp miễn cưỡng nhặt về một cái mạng, nếu nàng ăn nhiều hơn một hộp cháo, dù tiên trên trời hạ phàm cũng không cứu được nàng.

Vừa nghe Đỗ thái y bảo đảm, nội tâm Đôn Hoa treo cao đã lâu cuối cùng có thể tạm thời để xuống, mỗi ngày mỗi đêm không cần phải run sợ trong lòng nữa: “Đỗ thái y, điều dưỡng thân thể nàng vẫn phải làm phiền người.”

“Nên làm, cần phải vậy.”

Đỗ thái y tránh ra một bên, Đôn Hoa lại ngồi cạnh giường nhỏ, vuốt gương mặt hơi gầy gò của tiểu nhân nhi trên giường, trước đây nàng giả vờ bệnh, nhưng bây giờ bị bệnh thật, điều này khiến hắn không thể không tội nghiệp, hơn nữa rất..... Đau lòng.

Vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi giờ phút này Lam Đề mở mắt ra, nhìn thấy tuy hấn thở phào nhẹ nhõm, nhưng đáng về hoàn toàn không cách nào yên tâm được, cười nhạo nói: “Ta hù dọa ngươi, phải không?”

“Nghĩ hay quá nhỉ, ta chỉ không hi vọng có người chết vì ta mà không rõ nguyên do, ta còn lâu mới muốn có gánh nặng này.” Hấn vẫn mạnh miệng.

“Thì ra ngươi cũng sẽ sợ áy náy?” Nàng cười nhắm mắt lại lần nữa, từ từ chìm vào mộng đẹp: “Không làm ngươi áy náy..... Hình như hơi đáng tiếc.....”

Đáng tiếc ở đâu? Rốt cuộc đầu nàng đang suy nghĩ gì, thật sự hi vọng mình thay người khác chết vô ích, oan uổng như vậy sao?

Nhìn hồ hấp của nàng dần dần nhẹ đi, yên tĩnh nghỉ ngơi, Đôn Hoa vui mừng nở nụ cười, tạm thời quyết định không so đo lời nói lung tung vừa rồi của nàng.

“Cũng vì là nàng nên mới áy náy, nếu là người khác, ta không biết hai chữ này viết như thế nào đâu.”

Rốt cuộc nàng có hiểu lòng hấn hay không? Cho dù không hiểu cũng không gấp, hấn sẽ để nàng từ từ hiểu, đợi sau khi cơ thể nàng từ từ phục hồi.....

Editor: Gà

“Lam Đề cô nương, ngươi do chúng ta cứu đó, thật may ngươi sống lại, bằng không..... Sẽ có nhiều mạng nhỏ chết thảm lắm.”

“Tam Hi ca, huynh quá khoa trương rồi, làm sao có thể?”

Nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tinh thần Lam Đề từ từ khá hơn, nếu Đôn Hoa không thể xuất hiện, Tam Hi cũng sẽ ở cạnh nàng, trừ chăm sóc nàng, còn giúp nàng giải buồn.

“Làm sao không thể? Lúc ngươi hôn mê bất tỉnh trước quỷ môn quan, ngươi không nhìn thấy thôi, mỗi lần Đỗ thái y đến chẩn bệnh cũng run run rẩy rẩy, trong nháy mắt tóc trắng trên đầu mọc ra rất nhiều, mới vài ngày liền già đi vài tuổi.”

“Thật hay già vậy?” Lam Đề vừa uống thuốc, vừa nhớ lại mấy lần gần đây nhìn thấy Đỗ thái y, ông đều cười, tựa như thăng lên làm đại quan, không thấy nom nớp lo sợ ở đâu mà?

“Đương nhiên là thật, ngươi đừng không tin, thân thể ngươi mau tốt lên đi, mỗi ngày chúng ta trôi qua mới tốt, nếu để Bối lạc gia điên lên như thế nữa, ai trong chúng ta cũng không chịu nổi.”

“Hấn phát điên không phải vì ta đâu.” Nàng cố ý phớt lờ quan hệ: “Hấn chỉ không muốn chịu phải tội không giải thích được thôi, còn lâu mới liên quan tới ta.”

“Thật không liên quan đến Lam Đề cô nương?” Tam Hi tặc tặc cười: “Ta chưa từng nhìn thấy Bối lạc gia không ngủ không nghỉ canh giữ bên giường của ai đâu, hầu như một tắc không rời, quan tâm thật sự mà.”

Một chút ửng hồng khả nghi lập tức hiện trên hai gò má Lam Đề, hại nàng không thốt nên lời. Nàng biết những chuyện này, cũng vô cùng cảm động, nhưng lại không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể yên lặng giả ngốc, giả vờ không hiểu, ngày qua ngày, vì hấn cũng chưa tỏ rõ điều gì, chỉ sợ mình hiểu sai ý, tự mình đa tình hậu quả sẽ bị hấn giễu cợt.

Rốt cuộc bản thân đối với hấn là cảm giác gì, nàng cũng rất hoang mang, bây giờ nội tâm nàng loạn thất bát tao, hoàn toàn không cách nào lý giải rõ ràng, xác định được quan hệ của hai người bọn họ.

Nàng đang lâm vào trầm tư, lúc này một giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền tới phòng trong: “Tam Hi, nếu ngươi lại nói nhảm, cẩn thận ta vả miệng ngươi lại.”

“Bối lạc gia, ngài đã tới rồi.” Tam Hi cười cười vội vàng lui sang một bên, tránh vị trí giường ra: “Nô tài đang giúp Bối lạc gia nói tốt, như vậy cũng bị phạt sao?”

“Ngươi không nói chuyện, không ai bảo ngươi câm đâu.”

Đi đến mép giường ngồi xuống, Đôn Hoa theo thường lệ xem xét khí sắc của tiểu nhân nhi trên giường, có chút kinh ngạc nhíu mày: “Mặt của nàng đỏ rồi? Tại sao vậy?”

“Cái gì?” Lam Đề chột dạ che hai gò má: “Ta...ta không có!”

“Có hơi sức tranh luận với ta?” Điều này khiến Đôn Hoa bật cười: “Không tệ, xem ra tình trạng của nàng khôi phục rất ổn định, Đỗ thái y thật có bản lĩnh.”

Hai gò má vốn gầy từ từ trở nên mướt mà, hai mắt trong suốt tinh thần cũng trở lại rồi, chỉ tiếc thân thể còn gầy yếu chút, tựa hồ gió mạnh vừa thổi qua cũng sẽ thổi bay, xem ra hấn phải phân phó Đỗ thái y, trừ dùng thuốc bên ngoài, còn phải giúp nàng thêm thức ăn tẩm bổ một chút, tốt nhất có thể nuôi thêm một chút thịt trên người nàng.

Lam Đề nghỉ hoặc nhìn hấn, không hiểu nụ cười kỳ quái trên mặt hấn rốt cuộc biểu thị điều gì, chỉ cảm thấy có chút chíp bông, tựa như mình là khối thịt

béo trên tấm thớt, chờ hấn đến ăn.

“Ngươi..... Vẫn nhìn ta làm gì?”

Hắn cố ý đùa nàng: “Đang suy nghĩ chờ sau khi nàng dưỡng tốt thân thể, nên xử trí nàng như thế nào.”

“Xử trí?” Nàng lập tức bất bình kháng nghị: “Rõ ràng là ta thay ngươi chịu tội, ngươi lấy mặt mũi gì xử trí ta? Ngươi nên báo đáp ta mới đúng!”

“Đó, bây giờ nàng muốn ta bù đắp nhân tình sao?”

“Đó là đương nhiên, nếu không ta vô duyên vô cớ ăn bữa tiệc đắng này sao?”

Có hơi sức gây gổ, có sức sống, rất tốt! “Vậy nàng cảm thấy ta nên báo đáp nàng như thế nào...nàng mới có thể hài lòng đây?”

“Gì?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn chăm chăm: “Ngươi nói thật à?”

“Dĩ nhiên.”

Để nói chuyện vậy sao? Ngược lại nàng có chút do dự: “Chuyện này..... Cái này..... Để ta suy nghĩ một chút.....”

“Ta đề nghị lấy thân báo đáp.” Gần đây Nghi Khâm ưa thích tham gia náo nhiệt không mời mà đến bước vào phòng trong, cố ý xem kịch vui: “Dù sao thiếu chút nữa người ta đã bỏ mạng, lấy thân báo đáp không quá đáng chứ?”

“Nghi Khâm?” Đôn Hoa tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Gần đây ngươi rất rảnh rỗi à, cứ chạy qua đây.”

“Nếu so rảnh rỗi, ta không sánh bằng ngươi.” Hắn không sợ bạn tốt xem thường, tiếp tục giễu cợt: “Nói thật, thật sự ta cảm thấy lấy thân báo đáp không tệ, ngươi có thể nghiêm túc suy nghĩ một chút.”

“Ngươi tùy tiện nói một chút, đương nhiên ta tùy tiện nghe một chút, đừng cho rằng ta sẽ ngốc đến mức thật sự tin.”

“Ta phải nhấn mạnh lần nữa, ta cực kỳ nghiêm túc đưa ra đề nghị này.” Nghi Khâm cố ý nhắc nhở: “Vậy ngươi nghĩ không ai dám động tới con mồi của ngươi, nên có thể chậm rãi chơi đùa? Đừng quên, còn có một con rồng nhỏ như hồ rình mồi, có lẽ một khi tìm được cơ hội sẽ ngậm con mồi của ngươi trong miệng tha đi mất, không phải sao?”

Những lời này trong nháy mắt đánh thức Đôn Hoa, khiến hắn nảy sinh cảm giác nguy cơ lần nữa. Kỷ Tuần liên tiếp tìm cơ hội đến gần Lam Đề, điều này làm hắn đặc biệt đề ý, nhưng không có cách nào ngăn cản, hắn biết mình đã không thể buông nữ nhân trước mắt ra, có lẽ nên nói là không muốn buông ra, vậy không bằng theo lời Nghi Khâm trực tiếp thú nàng, chặt đứt cơ hội của Kỷ Tuần, như vậy không phải tốt hơn sao?

Huống chi vừa nghĩ tới việc Lam Đề trở thành thê tử của hắn, chẳng những hắn không cảm thấy bài xích, ngược lại còn vô cùng mong đợi, không giống mỗi lần trưởng bối hữu ý vô ý ám hiệu cho hắn cân nhắc thú Hoàn Dung khiến hắn sinh ra chán ghét.

Hắn không nghĩ rằng thành thân có gì tốt, cố ý để trống vị trí thê tử này, nhưng nếu đối tượng là Lam Đề, ngược lại nội tâm của hắn phát lên một cỗ vui sướng, hơn nữa còn nóng lòng muốn thử.

“Lấy thân báo đáp liền lấy thân báo đáp đi, ngươi nghĩ ta không dám sao?” Nói là làm, Đôn Hoa lập tức từ cạnh giường đứng dậy: “Ngay bây giờ ta sẽ đi xin Vạn Tuế Gia chỉ hôn, xin Lam Đề trở thành phúc tấn của ta.”

“Cái gì?” Lam Đề kinh ngạc vội vàng bắt hắn lại, quả thực bị dọa sợ: “Đợi chút Bối lạc gia, ngươi..... Không phải ngươi đang nghiêm túc chứ?”

Nào có ai lấy hạnh phúc cả đời của chính mình ra vui đùa? Điều này không đáng, hơn nữa cái giá quá đắt, hắn không thể không rõ ràng!

“Ta rất nghiêm túc, hơn nữa bắt buộc phải làm” Đôn Hoa quay đầu dịu dàng cười với nàng: “Vậy nàng nghĩ ta không xứng với nàng?”

“Sao có thể? Là ta không xứng với ngươi!”

“Ta không cảm thấy nàng không xứng, ta sẽ như vậy với một người đơn thuần như nàng, ai cũng không ngăn cản được.” Hắn dịu dàng dụ dỗ: “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn dưỡng tốt thân thể, chờ làm tân nương, những thứ khác toàn bộ để ta xử lý.”

“Không phải vậy, Bối lạc gia, Bối.....”

Đôn Hoa chỉ nghĩ nàng thẹn thùng, hoàn toàn không nhìn thấy thần sắc bàng hoàng trong mắt nàng, phản phó Tam Hi chăm sóc nàng thật tốt lập tức rời khỏi phòng, trực tiếp đi tìm Hoàng đế, nhất định phải xin Hoàng đế tự mình chỉ hôn để Lam Đề gả cho hắn.

Vừa nghe đến thỉnh cầu của hắn, thật sự Hoàng đế có chút kinh ngạc, không ngờ hắn sẽ làm ra điều này khiến người ta thật ngoài ý muốn: “Đôn Hoa, ngươi nói thật? Xuất thân của cô nương kia không cao, theo lý thuyết trèo không nổi ngươi.”

“Chính vì vậy, nên vì thần mới hi vọng Vạn Tuế Gia tự mình chỉ hôn, như vậy thì không ai dám nói gì.”

“Lý do gì?”

“Đã nói nàng có công cứu thần, vì thần nên lấy thân báo đáp.”

“Lấy thân báo đáp? Ha ha ha! Hay cho một cái lấy thân báo đáp nha!” Hoàng đế cười ha ha, rồi trêu ghẹo trừng mắt nhìn: “Nhưng nếu trăm chỉ phiền diện đồng ý hôn sự của ngươi, chỉ sợ sẽ có người sinh lòng bất mãn.”

“Vạn Tuế Gia là nói.....” Đôn Hoa âm thầm cau mày, biết Hoàng đế tuyệt đối sẽ không dễ dàng để hấn như nguyện.

Hoàng đế lập tức phản phó thái giám bên cạnh: “Đi kêu Kỷ Tuần đến đây.”

“Dạ, Vạn Tuế Gia.”

Không bao lâu sau, Kỷ Tuần xuất hiện tại Thiên Điện, lễ độ khom người với Hoàng đế: “Hoàng a mã, gọi nhi thần tới đây có không biết có chuyện gì?”

“Trẫm cảm thấy nên để ngươi biết chuyện này.” Hoàng đế lấy tâm tình xem kịch vui chờ bọn hấn sẽ đối chọi gay gắt như thế nào: “Đôn Hoa muốn trăm chỉ hôn Lam Đề cho hấn, con cảm thấy thế nào?”

Quả nhiên, Kỷ Tuần có vẻ vô cùng kinh ngạc: “Chỉ hôn?”

“Không sai, đúng là chỉ hôn.”

“Nhưng thân phận của Lam Đề.....”

“Mặc kệ nàng là thân phận gì ta đều không để ý, ta để ý chính con người nàng mà thôi.” Mặc dù Đôn Hoa còn mang theo nét cười, thế nhưng nụ cười đã có chút lạnh nhạt: “Bất a ca nếu chỉ chấp nhất thân phận của nàng, có nghĩa là không phát hiện được chỗ tốt của nàng, nên để lại cho người chân chính để ý nàng thôi.”

Kỷ Tuần khịt mũi cười lạnh: “Ngươi thật sự rất hiểu rõ nàng, thật tâm đối với nàng hay sao? Ta nghĩ cũng chưa chắc.”

“Ít nhất mấy ngày nay nàng dưỡng bệnh, ta đều tự mình xử lý tất cả mọi chuyện của nàng, Bất a ca có đi thăm nàng lần nào không?”

“Gì?” Kỷ Tuần rõ ràng có chút chột dạ: “Chuyện này.....”

Thật ra Đôn Hoa sớm đã cảm thấy kỳ quái, nếu Kỷ Tuần thật có ý tứ với Lam Đề, như thế nào trong lúc nàng dưỡng bệnh hoàn toàn không xuất hiện nửa lần? Cái này không hợp lý, hơn nữa nếu hấn thật sự yêu Lam Đề, vậy sẽ không để ý thân phận của nàng mới đúng, không phải sao?

Ánh mắt xem xét kia khiến Kỷ Tuần vô cùng không được tự nhiên, lập tức hấn quay đầu nói: “Hoàng a mã, quân tử thành nhân chi mỹ*, nếu Đôn Hoa bối lạc để ý Lam Đề, muốn thú nàng làm phúc tấn như thế, thần cũng không thể nói gì hơn.”

(*) Nguyên văn “Quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ó” nghĩa là Người quân tử làm thành cái tốt cho người ta, không làm thành cái xấu cho người ta.

“Hả?” Thật ra Hoàng đế không ngờ nhi tử của mình sẽ dễ dàng buông tha như vậy. “Con xác định?”

“Nhi thần xác định.”

Không chỉ Hoàng đế kinh ngạc, ngay cả Đôn Hoa cũng có chút kinh ngạc, càng thêm hoài nghi động cơ hấn tiếp cận Lam Đề.

Tuy rằng cảm thấy buồn bực, Hoàng đế chỉ có thể đồng ý thỉnh cầu của Đôn Hoa: “Vậy cũng tốt, trăm chỉ hôn Lam Đề cho ngươi, chọn ngày thật tốt thành hôn đi.”

Đôn Hoa lập tức quỳ xuống tạ ơn, tạm thời đặt nghi ngờ sang một bên: “Đa tạ Vạn Tuế Gia thành toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Gà

Một Thánh chỉ tứ hôn ban xuống, thân phận của Lam Đề lập tức nhảy lên ba cấp, từ cung nữ nhỏ bé biến thành phúc tấn của Bối lạc gia, ghen chết một đám người, cũng khiến rất nhiều người ghen tỵ với nàng tới cực điểm.

Cũng may thời gian trước nàng rời đi đến Tị Thử Sơn Trang, sau bị đuổi về nhà tiếp tục điều dưỡng thân thể, chờ ngày đại hôn, nhưng chẳng những sắc nàng không vui vẻ, ngược lại có vẻ vô cùng lo âu, tâm tình thấp thỏm bất an.

“Ha, ai nói sinh nữ nhi không dùng được? Lam Đề của ta không phải kết thân với Đôn Hoa bối lạc sao, sắp gả vào phủ Quận Vương làm phúc tấn hưởng hạnh phúc rồi!”

Trên đại sảnh, mẫu thân Lam Đề đối diện với các thiếp thất khác khoe khoang, rất đắc ý, mặc dù bà ta không giúp trượng phu sinh được nửa đứa con trai, nhưng Lam Đề cũng không chịu thua kém, không uống phí bà ta khổ tâm vun trồng.

Mặc dù những thứ thiếp thất khác có nhi tử, nhưng đều còn nhỏ, vẫn chưa thành tài, chỉ có thể âm thầm buồn bực không lên tiếng, có nữ nhi thì cũng bắt đầu từ từ bồi dưỡng đưa vào cung, xem tương lai có thể lại thành phúc tấn được hay không, khiến bản thân hành diện một phen.

Nhìn không khí trong phòng khách khiến người phiền chán, Lam Đề khê thở dài, vội vàng cách xa đại sảnh, không muốn lại nhìn thấy sắc mặt cay nghiệt phân tranh cao thấp, nội tâm lo lắng dần dần tăng thêm, không bỏ qua được bóng ma càng ngày càng đậm.

Tính toán thời gian, Hoàng đế đã trở về Từ Cẩm thành từ Tị Thử Sơn Trang rồi, chắc Đôn Hoa đã sớm trở lại, bây giờ nếu nàng không đi tìm hấn, chậm nữa có lẽ sẽ không tới kịp.

Đi tới chờ trước phủ Quận Vương, nàng muốn nói chuyện rõ ràng với Đôn Hoa, nàng không muốn hấn thú nàng chỉ vì một câu nói đùa của Nghi Khâm, cũng không cần hấn mang lòng báo ân mà thú nàng, như vậy nàng thả cả đời không lập gia đình, còn tốt hơn sau khi gả đi phải run run rẩy rẩy sống qua ngày, càng không muốn hấn dùng ân tình đáp lại tình cảm của nàng.

Tình cảm? Đúng rồi, trải qua chuyện hạ độc lần này, cùng mấy ngày nay hấn cẩn thận chăm sóc nàng, cuối cùng nàng đã hiểu rõ cảm giác khi vừa thấy hấn tay chân liền bối rối, thấy hấn vì nàng lo lắng, vội cố gắng nghĩ kỹ tâm tình này là như thế nào, nàng có thể xác nhận được trái tim của mình, nhưng không thể hiểu rõ hấn.

Bây giờ có lẽ hấn cảm thấy nàng thú vị, nhưng lúc hấn mất đi hứng thú với nàng thì nàng cũng sẽ giống như mẫu thân, trở mặt nhìn trượng phu nạp thiếp, sau đó sẽ bắt đầu lục đục đầu óc với các thiếp thất khác ư?

Đợi một hồi lâu, thật vất vả nàng mới phát hiện bóng dáng của Đôn Hoa cười ngượng trở về phủ, hấn vừa đến trước cửa phủ liền nhìn thấy Lam Đề đứng một bên, lập tức nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt nàng. “Lam Đề? Sao nàng không ở nhà đợi, tới nơi này làm gì?”

“Ta muốn gặp người.”

Nghe vậy, hấn lập tức nâng lên nụ cười, ái muội: “Ồ, nhớ ta hả?”

Nàng kinh ngạc dừng lại, phát hiện hấn đã hiểu sai ý, mặt bất giác đỏ lên. “Không phải, ý ta không phải vậy.....”

“Đã đến rồi, thì đi vào ngồi một chút, vừa đúng lúc ta có thứ muốn cho nàng xem.”

Đôn Hoa dắt tay nàng, trực tiếp đưa nàng vào phủ. Tuy rằng gần đây bởi vì chuẩn bị đại hôn hại hấn bận tới mảy tới mảy, nhưng vừa thấy nàng đến tìm hấn, tinh thần hấn lại phấn khởi, nhiều chuyện vặt vãnh hơn nữa cũng có thể ứng phó.

Lam Đề bất đắc dĩ bị dắt đi, thử muốn nói rõ: “Đôn Hoa, ta có chuyện muốn nói với người.....” Kể từ khi Thánh chỉ ban xuống, nam nhân này không cho nàng gọi hấn là Bối lạc gia nữa, mới đầu nàng luôn quên, nhưng trải qua vài lần hấn dùng miệng hung hăng ‘Trừng phạt’, nàng không muốn nhớ cũng khó.

“Có chuyện gì đợi lát nữa lại nói, rốt cuộc nàng đã đứng bên ngoài bao lâu rồi? Tay đều đã lạnh, ta gọi người pha cho nàng một chén trà nóng làm ấm cơ thể trước.”

“.....Ồ.” Lúc nào nàng mới có thể hoàn chỉnh câu nói vậy?

Đi tới viện của Đôn Hoa, thị nữ lập tức dâng trà nóng lên, không dám chậm trễ chút nào.

“Sao lại nhìn trà sùng sờ? Nếu không uống..., đợi lát nữa sẽ lạnh.” Thấy nàng chậm chạp không hề động, hấn nhìn không được liền thúc giục.

“Ừm.” Nàng chỉ đành ngoan ngoãn nâng trà khê uống, thỉnh thoảng liếc trộm hấn: “Đôn Hoa, hình như người..... Rất vui vẻ?”

Nụ cười của hấn sâu hơn, cố ý ném vấn đề lại cho nàng: “Nàng nghĩ sao?”

Dáng vẻ rất vui, xác thực có người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, nhưng hấn có tâm trạng gì đối với hôn sự của hai người, đáng vẻ sao có thể hài lòng như thế?

“Nhưng là nàng, vừa vào cửa đã bĩu môi, ai chọc nàng tức giận?”

A a, thiếu chút nữa thì quên chính sự, hiện tại thừa dịp nói nhanh một chút! “Đó là bởi vì.....”

“Bối lạc gia.”

Đang lúc Lam Đề chuẩn bị mở lời thì một đám thị nữ đột nhiên đẩy cửa ra, kiêng rất nhiều đồ tiến vào, tất cả đều là một đồng tơ lụa cao cấp, châu báu phục sức, thấy vậy Lam Đề hỗn loạn hoa mắt.

“À, vừa đúng lúc.” Đôn Hoa lập tức cầm lên một mảnh tơ lụa vàng nhạt úm trên người nàng: “Những thứ này vải vóc này nàng chọn thử, xem thích cái nào, ta bảo sư phụ giúp nàng may vài bộ y phục mới, sau khi nàng gả vào thì có thể mặc.”

“Đợi chút, đợi chút, những thứ vải vóc này.....”

Lam Đề luống cuống tay chân hăm sâu trong biển vải vóc không ra được, bất ngờ Đôn Hoa cầm một trâm cài hoa màu lam cắm vào tóc nàng: “Còn nữa, trang phục của nàng mặc quá, một chút quý khí cũng không có, ta sai người thu thập không ít trang sức, sau này nàng thích cái gì liền đeo cái đó, không cần khách khí, hiểu không?”

“Trâm cài tóc?” Sờ sờ cây trâm trên đầu mình, lại nhìn một chút nhiều loại trang sức đặt trong khay, nàng không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối: “Nhiều đồ như vậy, người muốn ta phải đeo đến năm nào tháng nào mới xong?”

“Nàng không cần gấp, không ai buộc nàng nhất định phải đội tất cả lên.”

Nhìn vẻ mặt nàng khổ não ứng phó không được, Đôn Hoa nâng lên nụ cười ôn nhu, thường thức phản ứng ngây thơ của nàng. Đến bây giờ hẳn mới biết, thì ra sùng một người là một chuyện vui thích như vậy, chỉ cần nàng muốn, chỉ cần nàng mở lời, dù đồ gì hẳn cũng sẽ giúp nàng tìm, dù cho bằng bất kỳ giá nào.

Đây không phải là thích đơn thuần, mà là mê muội thật sâu, hẳn cam tâm tình nguyện thua trên tay nàng, không một câu oán hận.

“Bối lạc gia, thì ra ngài ở đây.” Lão quân gia vội vàng vàng cầm sổ ghi chép sinh lễ xông vào: “Ngài vội vàng muốn thành hôn, rất nhiều chuyện đều cần ngài quyết định, không ngờ ngài vẫn nhàn rỗi ở đây?” Giọng điệu không khỏi oán giận.

“Được được được, ta không phải đang đến sao?” Trước khi rời đi theo quân gia, hẳn vẫn không quên dặn dò vị hôn thê: “Từ từ chọn, đừng nóng vội, đợi lát nữa ta bảo Tam Hi đưa nàng trở về, được không?”

Lam Đề vẫn còn cùng đồng đảng thị nữ hăng hái chiến đấu với vải vóc trong tay, khiến đầu choáng váng, lời của hẳn nàng vốn không nghe được, chỉ theo bản năng đáp một tiếng: “Ừm.”

“Vậy thì tốt, ta theo quân gia đi có việc.”

“Ừm.”

Qua một khoảng thời gian, rốt cuộc nàng bắt gặp nhớ tới chuyện bản thân nên làm nhưng vẫn bị ngăn chặn, đột nhiên lên tiếng kinh hô, từ trong biển vải vóc giùng giàng thò đầu ra: “A! Đôn Hoa đâu?”

“Bối lạc gia đi xử lý công việc, nửa khắc hơn nữa chắc sẽ không trở về.”

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Ta muốn nói chính sự với hẳn.....”

Tiếp đó Tam Hi xuất hiện, cười hi hi phụng mệnh đưa đích phúc tấn về nhà, sau đó Đôn Hoa tiếp tục vội vàng lo hôn sự, hai người hoàn toàn không có thời gian ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng, ngày thành thân càng lúc càng gần, Lam Đề cũng càng ngày càng không dám nhắc tới lo lắng của bản thân, chỉ sợ sự do dự của nàng sẽ làm người nhà gặp nạn, vì vậy cuối cùng, nàng chỉ có thể ôm tâm trạng thấp thòm lo lắng, chính thức gả vào phủ Quận Vương.

Hôn sự này do chính Hoàng đế tự mình chỉ hôn, nên dù cho gia thế của Lam Đề và phủ Quận Vương không tương đương, cũng không ai dám ngăn cản, cho nên mặc dù Lam Đề sợ hãi, nhưng vẫn không dám kháng chỉ không nghe, chính thức thành phu thê với Đôn Hoa.

Cuộc đời của nàng bắt đầu sang một hướng khác, vốn nàng muốn cự tuyệt, nhưng bây giờ nàng không có lựa chọn khác, chỉ có thể tiếp nhận, sau đó.....
Đi một bước tính một bước.

Nhưng nàng không thể không thừa nhận, kể từ khi gả vào phủ Quận Vương, Đôn Hoa đối với nàng tốt vô cùng, tốt đến mức nàng thường nghĩ mình đang nằm mộng, nàng muốn cái gì, hẳn đều cho cái đó, thậm chí nàng không nói ra miệng, chỉ cần hẳn nghĩ nàng sẽ thích, đều không chút nào do dự mang về cho nàng, khiến nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không kiềm hãm được vui lấp sâu hơn trong lưới tình của hẳn, trừ tụy bất tỉnh*.

(*) Say mãi không tỉnh

Còn nữa, hẳn biết nàng rất ưa thích xem sách dạy nấu ăn của Ngự Thiện Phòng, trực tiếp sai người lấy một chồng lớn từ phòng đương án mang về cho nàng, đợi nàng xem xong rồi lại lấy thêm trở về đôi, Hoàng cung do bọn hẳn quản đúng là không giống nhau, thích làm cái gì thì làm cái đó, không ai dám mở miệng nói nhiều.

Cho dù nàng có tri độn mảy, cũng cảm thụ được tâm ý của Đôn Hoa, thật sự hẳn có cảm tình với nàng, mới có thể bất chấp tất cả thủ nàng, muốn nàng trở thành thê tử của hắn.

Trong lòng ngọt ngào tình ý càng phát sinh nhanh chóng, đối với hành động thương yêu cưng chiều không tiếc của hắn, tình yêu của nàng càng ngày càng tăng.

Tuy Đôn Hoa đối tốt với nàng, nhưng lòng của nàng vẫn mơ hồ lo lắng, bởi vì người nhà hắn..... Đối với nàng vô cùng lạnh nhạt.

“Ngạch nương, Đôn Tiệp, điểm tâm này do con thay đổi một chút, các người thừa dịp còn nóng mau nếm thử một chút.”

Phòng khách trong Vương phủ, Lam Đề kích động bụng lên một măm điểm tâm to nóng hổi, muốn Quận Vương phi và tiểu cô ngồi trong phòng khách uống trà cùng nếm thử, hy vọng có thể dựa vào điều này cải thiện quan hệ lẫn nhau.

Cái khác nàng không dám nói, nhưng nếu là thức ăn, nàng rất tự tin, cảm thấy thật ra thủ nghệ của mình không tồi.

Nhưng Đôn Tiệp và Quận Vương phi chỉ nhìn nhau một cái, cũng không có bất kỳ động tác gì, cuối cùng Đôn Tiệp mở miệng, giọng nói lạnh lẽo: “Quái, rốt cuộc đại ca thủ một phúc tấn trở về phủ, hay dẫn theo một nữ đầu bếp vậy?”

Quận Vương phi cũng lớn giọng than vãn: “Ta vẫn nghĩ Hoàn Dung và Hoa nhi tương đối xứng đôi, kết quả thật không ngờ.....”

“Đúng vậy, thật không ngờ.....”

Hai người bọn họ cố ý không nói hết lời, cố ý khiến Lam Đề khó chịu, nhưng nàng chỉ cười gượng mấy tiếng, không như các nàng dự đoán sẽ khóc lóc rời đi... Hành động đó, làm cho các nàng có chút kinh ngạc.

Gia thế bối cảnh của Hoàn Dung cao hơn Lam Đề không biết bao nhiêu lần, hơn nữa từ rất nhỏ nàng ta thường tới phủ Quận Vương, Quận Vương phi và Đôn Tiệp đã sớm chọn nàng trở thành phúc tấn tương lai của Đôn Hoa, ai ngờ một đạo Thánh chỉ ngoài ý muốn khiến Lam Đề gả vào, làm các nàng vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Theo các nàng thấy, Lam Đề hoàn toàn không xứng vào phủ, nếu không phải có ý chỉ của Hoàng đế hậu thuẫn, họ tuyệt đối sẽ không đồng ý để nàng gả vào, muốn cũng chỉ có thể làm Trắc phúc tấn thôi!

Thật ra Lam Đề hiểu rõ suy nghĩ của các nàng, cho nên khi bị gây khó khăn cũng đều là chuyện đã đoán trước, nhưng đã gả vào phủ Quận Vương, nàng vẫn sẽ cố gắng hết sức của mình đánh vào vòng lần quân này của các nàng, để các nàng tán thành, trở thành người một nhà chân chính.

“Ngạch nương, Đôn Tiệp, Lam Đề mới vừa gả vào phủ không bao lâu, rất nhiều chuyện vẫn không hiểu, nếu làm sai ở đâu, xin trực tiếp mở lời, nếu không Lam Đề vĩnh viễn sẽ không biết mình cần sửa đổi ở đâu.”

Đôn Tiệp không khách khí cãi lại: “Người đó, từ lúc bắt đầu xuất hiện trong phủ Quận Vương chính sai lầm to lớn của ông trời ——”

“Đôn Tiệp, rốt cuộc giọng nói chanh chua khó nghe kia do học được từ đâu thế, ta rất ngạc nhiên, có thể nói cho ta biết không?”

“Hả?” Đôn Tiệp nín thở, không dám tin nhìn người đến. “Đại, đại ca?”

Lúc này hắn không phải vẫn ở trong cung xử lý sự vụ sao, thế nào không nói một tiếng liền trở lại sớm như vậy?

Chỉ thấy Đôn Hoa mang theo nụ cười đột nhiên xuất hiện trong phòng khách, trực tiếp đến gần các nàng, Đôn Tiệp lúng túng ho nhẹ mấy tiếng, lập tức giả ngu: “Ta...ta vừa rồi có nói gì sao? Đại ca, ca..... chắc là nghe lầm rồi?”

Ai nàng cũng dám trêu, chính là không dám giương oai trước mặt ca ca của mình, ngay cả Quận Vương phi cũng giống vậy, hoàn toàn không hiểu được trong đầu nhi tử đang suy nghĩ cái gì, cũng lo lắng.

“À? Do ta nghe lầm?” Hắn trực tiếp ngồi xuống bên cạnh thê tử: “Vậy đổi lại Lam Đề nàng nói cho ta biết, mới vừa rồi Đôn Tiệp đã nói gì?”

“Hả?”

Lam Đề vẫn đang giả chết đánh mặt, không biết nên trả lời làm sao mới phải, nếu thành thật nói, ấn tượng của Đôn Tiệp với nàng nhất định sẽ càng không tốt, nhưng nếu nàng nói dối, rõ ràng mới vừa rồi Đôn Hoa đã nghe được những lời đó, nàng hoàn toàn không thể nào giấu giếm được mà.

Quận Vương phi thấy sắc mặt nhi tử không tốt, vội vàng ra mặt hoà giải: “Hoa nhi, Tiệp nhi chỉ nói đùa thôi, nghe qua thì coi như xong, con cũng đừng quá so đo mới vừa rồi nó đã nói những gì.”

“Đúng đó đúng đó, không sai không sai!” Đôn Tiệp vội vàng phụ họa, chỉ sợ mình bị ca ca cho một búa.

Lam Đề cũng giúp vội xin tha thứ: “Đúng vậy Đôn Hoa, ta đang cùng ngạch nương và Đôn Tiệp nói việc nhà, kết quả người vừa tới liền phá hư bầu không khí.”

Nghe vậy, Đôn Hoa ngược lại nhún mày, thân mật gây nhẹ chóp mũi nàng một cái, nụ cười có chút âm áp: “Ngu ngốc.”

“Ai da!” Nàng lập tức che mũi kháng nghị: “Sẽ đau đó, người đừng khi dễ người khác như vậy.”

“A..... Chi ta mới có thể khi dễ nàng, người khác không được.”

Lời này nghe giống như đối thoại tình cảm giữa phu thê với nhau, nhưng Đôn Tiệp cùng và Quận Vương phi nghe vào tai đặc biệt kinh hãi, vì rõ ràng hân đang cảnh cáo họ, đừng nghĩ thừa dịp hân không có ở đây mà khi dễ Lam Đề!

Không ngờ hân bảo vệ Lam Đề đến mức này, họ chưa từng thấy hân quan tâm một người như thế, trong khoảng thời gian ngắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, càng không hiểu rốt cuộc Lam Đề có sức quyến rũ gì, đáng giá để hân đối đãi như vậy?

“Khụ khụ, ta đột nhiên phát hiện vẫn còn có chuyện phải đi xử lý.” Quận Vương phi tìm lý do vội vàng đứng dậy rời khỏi phòng khách, chỉ vì bà còn chưa nghĩ ra nên giải quyết vấn đề này như thế nào, chỉ có thể tạm thời án binh bất động: “Các người từ từ tán gẫu, ta đi trước một bước.”

Thấy ngách nường rút lui, Đôn Tiệp cũng đứng dậy muốn chạy theo: “Ai nha, ta lại quên, lát nữa ta có hẹn với các cách cách của vương phủ khác, cần phải chuẩn bị trước một chút.”

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng khách chỉ còn phu thê Đôn Hoa và Lam Đề, không ai dám tới tham gia náo nhiệt nữa, điều này khiến Lam Đề ảo não, oán giận nam nhân bên cạnh: “Đều tại người, hại kế hoạch lôi kéo hai người bọn họ của ta bị ngấm nước, sau này họ nhất định càng không bao giờ đến gần ta.”

“Nếu ta không xuất hiện làm rồi, nàng cũng rất khó lôi kéo họ.”

“Nhưng phải thử một chút chứ, không thử thì sao biết có được hay không?”

“Nữ nhân này, thật ngốc quá.” Yêu thương khế vượt gương mặt tức giận của nàng, hân cảm giác sau khi nàng thành thân, hình như càng ngày càng mê người: “Lần sau nếu lại bị khi dễ, đừng nên buồn bực cũng không nói một tiếng, tuyệt đối phải nói cho ta biết, hiểu không?”

Nếu không phải thị nữ bình thường hay chăm sóc Lam Đề len lén mật báo cho hân, hân không biết mình sẽ bị nữ nhân ngốc này lừa gạt bao lâu, thú nàng về không phải muốn nàng chịu tội, nàng cần gì phải giống như tiểu tức phụ**, bị khi dễ còn rầu rĩ không lên tiếng?

(**)Dùng để chỉ những người con gái đã kết hôn, hoặc gọi con dâu.

“Không được, người không thể nhúng tay, ta phải dựa vào khả năng của bản thân để các nàng tiếp nhận ta, nếu người một mực ra mặt che chở, họ chỉ càng thêm ghét ta.”

Nhưng Đôn Hoa hoàn toàn không nghĩ thê tử đơn thuần sẽ đấu thắng mẫu thân và muội muội: “Vậy thì tốt, ta có thể ‘tận lực’ không ra mặt, nhưng nếu họ quá đáng, ta buộc phải nhúng tay, được không?”

Lam Đề biết đây đã là giới hạn thấp nhất của trượng phu***, tuyệt sẽ không nhượng bộ nữa, cũng đành phải tạm thời lựa chọn thỏa hiệp: “Ừ, vậy người cho ta một chút ý tưởng, nên làm như thế nào mới có thể khiến phòng bị của các nàng rơi xuống, ta được.....”

(***)chồng

Nhìn nàng không chút nào bị ngăn trở mới vừa rồi đánh ngã, còn liều chết muốn hân hỗ trợ nghĩ biện pháp, Đôn Hoa không khỏi bật cười ra tiếng.

Hân biết rõ, Đôn Tiệp chỉ thích gây ồn ào, không có tính chất uy hiếp, thật ra người chân chính nên đề phòng chính là mẫu thân của hân.

Nhưng hân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, sẽ chờ xem các nàng có thể ra hoa chiêu gì, sau đó mới gấp chiêu phá chiêu, xem ai lợi hại hơn ai!

Editor: Gà

Quả nhiên như Đôn Hoa dự đoán, một thời gian sau Hòa Quận Vương phi luôn không có động tĩnh gì, rốt cuộc ra chiêu, bà vừa ra chính là ngoan chiêu*, khiến Lam Đề không nhận được kinh ngạc, quả thực không thể tin được.

(*) chiêu ngoan độc

Vào bữa cơm đoàn viên lễ mừng năm mới, trên bàn cơm tự nhiên xuất hiện người ngoài —— Hoàn Dung cách cách!

Rõ ràng là bữa cơm đoàn viên, nàng ta chạy tới đoàn viên cái gì? Nàng ta cũng là một phần trong phủ Hòa Quận Vương sao?

“Năm nay Hoàn Dung hiếm khi cùng chúng ta đón lễ mừng năm mới, hơn nữa sẽ ở đây một khoảng thời gian, mọi người cũng đừng lạnh nhạt với con bé.” Hòa Quận Vương phi cười nhạt, tựa như hoàn toàn không thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lam Đề: “Hoa nhi, con và Hoàn Dung từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù bây giờ đã thành gia, nhưng cũng không thể quá mức coi thường người ta, biết không?”

So với thê tử đang không biết sao, ngược lại Đôn Hoa lấy bất biến ứng vạn biến: “Nhưng ngách nường, trước kia khi Hoàn Dung đến đây, đều cùng ngài và Đôn Tiệp tán gẫu, con thấy các người rất quen thuộc với nàng, để tránh nàng cảm thấy lúng túng, chỉ có thể xin ngách nường và Đôn Tiệp tiếp tục chiêu cố nàng.”

Vốn khuôn mặt Hoàn Dung tươi cười bỗng hơi cứng lại, nhưng vẫn cố gắng gượng, trước đây khi nàng ta đến, tốt xấu gì Đôn Hoa cũng sẽ lễ phép tiếp đón nàng ta, thế nhưng lần này hẳn nhìn cũng không nhìn nàng ta, khiến nội tâm nàng ta tức giận không nguôi.

Nàng ta không hiểu, rốt cuộc Lam Đề tốt hơn nàng ta ở chỗ nào? Gia thế không tốt như nàng ta, tư sắc cũng không xuất sắc hơn nàng ta bao nhiêu, rốt cuộc tại sao có thể gả cho Đôn Hoa người mà nàng ta thầm mến đã lâu làm phúc tấn? Vị trí này vốn là của nàng ta, nàng ta không cam lòng, hơn nữa còn hận tới cực điểm!

“Hoa nhi, làm sao con có thể nói như vậy? Ngạch nương thật vất vả mời tới vị khách quý này, tuyệt đối không được phép làm như không thấy con bé!”

“Làm như không thấy nghĩa là như thế nào?” Đương nhiên hẳn biết mình mẫu thân đang đánh tính toán điều gì: “Hơn nữa trong mắt của con đã không thể chứa thêm những nữ nhân khác rồi, nhìn lâu cũng vô ích.”

“Hoa nhi, con.....”

Lam Đề âm thầm kéo ống tay áo của trượng phu ở dưới bàn, muốn hẳn đừng khiến mẫu thân mình khó chịu nữa, không ngờ hẳn nhìn nàng cười nhạt: “Nãy giờ, nàng chưa ăn miếng nào, nhanh dùng thiện thôi.”

Không ngờ cư nhiên hẳn không coi ai ra gì che chở nâng niu Lam Đề, điều này làm cho Hòa Quận Vương phi vô cùng căm tức, Hoàn Dung nhìn thấy tình huống như vậy, lập tức khéo léo trấn an: “Con không sao, có thể cùng Vương phi và Đôn Tiếp muội muội tán gẫu cũng rất tốt mà, Hoàn Dung cầu còn không được đấy.”

“Ngạch nương ngài nghe không, người ta là khách nhân mà cũng nói như vậy.” Đôn Hoa vừa lúc thuận thế đáp lại, chặn lời, sắc mặt Hoàn Dung lúc xanh lúc tím, nhưng vẫn cố gắng giả vờ nở nụ cười.

Nàng ta âm thầm hít sâu một hơi, tiếp tục lấy lòng Hòa Quận Vương phi, tự mình gấp một khối thịt xào khô bỏ vào chén bả: “Hoàn Dung nhớ Vương phi thích ăn thịt xào khô? Khối thịt này béo gầy vừa vặn, đương nhiên muốn để lại cho Vương phi thưởng thức.”

Hành động này lập tức khiến Hòa Quận Vương phi tươi cười rạng rỡ: “Ha ha, làm sao không biết xấu hổ như vậy, cư nhiên để cho khách nhân như con.....”

“Lam Đề, ăn đùi gà.” Đôn Hoa cũng gấp cái đùi gà bỏ vào trong chén nữ nhân mình yêu, cũng cố ý nói: “Nhớ kỹ, khách nhân nên có dáng vẻ của khách nhân, đừng nên giọng khách át giọng chủ, như vậy sẽ chỉ làm chủ nhân cho rằng quá mức càn rỡ, hiểu không?”

Vốn Hòa Quận Vương phi đang cười đến vui vẻ nhưng vì một câu nói này mà lập tức cứng đờ, giận dữ tròn mắt nhìn nàng dâu, điều này khiến Lam Đề vô cùng vô tội chỉ có thể yên lặng ăn đùi gà, nghĩ thầm Đôn Hoa giúp nàng ngày càng có nhiều trở ngại, nhiều đến nỗi nàng sắp không biết nên làm sao mới tốt nữa.

Hoàn Dung cũng âm thầm lườm nàng một cái, sau đó tiếp tục tìm đề tài: “Đúng rồi, thời gian thành thân cũng đã mấy tháng, Lam Đề tẩu tử có tin tức gì chưa?”

“Tin tức? Có thể có thì tốt rồi.” Thật ra trước đó Hòa Quận Vương phi đã sớm cùng Hoàn Dung bàn bạc, cố ý nhắc tới chuyện này khiến Lam Đề khó chịu: “Nhớ năm đó, ta vào phủ không bao lâu liền có thai, thuận lợi sinh hạ Hoa nhi, ai biết hiện tại.....”

Hai người bọn âm thầm quét mắt về phía người trong cuộc, xem nàng sẽ có phản ứng gì, chỉ thấy Lam Đề thật vất vả mới giải quyết xong một cái đùi gà, Đôn Hoa lại lập tức gấp một khối thịt xào khô khác cho nàng, nàng bị sợ vội vàng ngăn cản: “Ta không ăn nhiều như vậy, người muốn cho ta mập chết sao?”

“Ta hi vọng nàng dư thêm chút thịt, như bây giờ là quá gầy.”

“.....” Đôi phu thê như keo như sơn khiến người ta bất mãn này rốt cuộc có đang nghe hay không vậy?

Thật ra bọn họ không phải không nghe được, chỉ là lựa chọn không để ý tới thôi, bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng, nếu có phản ứng đối với lời nói của các nàng, sẽ khiến các nàng đắc ý thôi.

Nhưng Lam Đề cũng không nhịn được ở trong lòng trộm mắng trượng phu, nếu không phải hẳn vẫn chưa muốn có hài tử sớm như vậy, phá hư thế giới ngọt ngào của hai người, làm một chút biện pháp dự phòng, có lẽ nàng cũng sớm mang thai hài tử của hẳn, mẹ chồng cũng không có cơ hội lấy vấn đề này ra mà nói vãn vãn.

Nhưng cho dù bọn họ làm như không nghe thấy đi, Hòa Quận Vương phi vẫn tiếp tục nói: “Nếu qua một thời gian Lam Đề vẫn không có bất cứ tin tức gì, ta không thể ngồi nhìn mặc kệ được.”

“Ngạch nương, sao người lại muốn đại ca nạp Trắc Phúc Tấn nhanh như vậy?” Đôn Tiếp rất không có đầu óc bật thốt lên: “Như vậy người khác sẽ đối đãi với chị dâu như thế nào chứ?”

Vừa nghe đến ba từ ‘Trắc Phúc Tấn’, cơ thể Lam Đề lập tức cứng lại một chút, Đôn Hoa phát hiện ra sự lo lắng của nàng, ngay sau đó ngăn muội muội lại: “Đôn Tiếp, muội đừng ăn nói lung tung.”

Hắn thiếu chút nữa đã quên, nàng rất nhạy cảm, rất phản cảm đối với loại chuyện nhiều nữ chung một chồng như vậy, mặc dù nàng chưa từng đề cập tới chuyện này, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy, nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

“Nó cũng không phải nói lung tung.” Hòa Quận Vương phi thừa nhận: “Thật sự ta có ý như vậy, huống chi theo địa vị của Vương phủ chúng ta, đương nhiên nên nạp thêm một nàng dâu có gia thế tương xứng, như vậy mới có mặt mũi.”

“Ồ? Ngạch nương hào phóng với hài nhi quá, đối với trượng phu của mình lại không như thế. A Mã, trong lòng ngài cảm thấy rất bất bình đúng không?”

Hòa Quận Vương gia vốn không muốn tham gia vào cục diện rối loạn này rồi cuộc mở miệng: “Mới một nữ nhân thôi mà ta sắp không chịu nổi rồi, hay là thôi đi.”

Không ngờ trượng phu của mình lại có thể đứng về phía nhi tử, Hòa Quận Vương phi tức giận không thôi: “Vương Gia chàng.....”

“A Mã thật không có dự định nạp thiếp ư? Đã như vậy, hài nhi sao lại dám qua mặt A Mã, một mình hưởng thụ tề nhân chi phúc chứ?”

“Hoa nhi, con.....” Phản phản, hai người nam nhân này đều phản rồi!

“Còn Đôn Tiếp muội rất vui lòng nếu trượng phu tương lai thú muội qua cửa chưa tới nửa năm liền nạp thiếp đúng không?”

“Hả?”

Đôn Tiếp vốn còn cười xem kịch vui bị một câu nói này chặn họng không cười nổi, chỉ có thể lúng túng ăn cơm của mình, không dám bày tỏ ý kiến gì nữa.

“Không trả lời? Vậy là không đồng ý sao?” Đôn Hoa lại chìa mũi dùi trở về mũi thân: “Cho nên ngạch nương à, ngài không muốn con gái của mình đụng phải chuyện như vậy chứ?”

“Vậy thì như thế nào?”

“Hài nhi chỉ muốn nói, điều bản thân không muốn, đừng gây cho người khác, còn nữa, đừng để bị người ngoài kích động làm ra bất cứ chuyện gì, chính là hành động cực kỳ không lý trí.”

Vừa nói xong, lập tức khiến hai nữ nhân đang ngồi chột dạ không thôi, nhưng Hòa Quận Vương phi vẫn cật lực chống lên khí thế của bản thân, quả quyết trả lời: “Vì muốn tốt cho con, con đừng cố ý vạ vạ tâm ý của ta.”

“Con..... Thân thể con có chút không thoải mái.....” Đúng lúc này, sắc mặt Lam Đề có chút tái nhợt đứng dậy: “A Mã, ngạch nương, thật xin lỗi, xin cho Lam Đề về phòng nghỉ ngơi trước.”

Vừa nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi, trốn tránh trận lúng túng này, Đôn Hoa thấy nàng rời đi, cũng lập tức đứng dậy muốn đuổi theo: “Lam Đề.....”

“Hoa nhi, con có ý gì, trong mắt con còn có những trường bối như chúng ta không?”

“Trong mắt ngạch nương rốt cuộc có người con dâu như Lam Đề hay không?”

“Con..... con.....”

“Có ‘khách quý’ ở đây, hài nhi không thể chiều dài, kính xin ngạch nương cùng Đôn Tiếp chiếu cố nhiều hơn, mới không thất lễ, hài nhi đi trước một bước, cáo từ.”

Không để ý mẫu thân căm tức, hắn lập tức đuổi theo, được nửa đường vội vàng giữ chặt bóng dáng thê tử đang chạy trốn: “Lam Đề.....”

“Ngươi không cần kéo ta!” Lam Đề hất tay của hắn ra, hốc mắt ửng hồng, cổ nén không để nước mắt chảy xuống: “Tại sao ngươi đến đây, còn không mau trở về bồi nàng dâu mà ngạch nương chân chính lựa chọn đi?”

Không để ý lời nói trong lúc tức giận của nàng, Đôn Hoa vô cùng thận trọng hứa hẹn: “Ta thú nàng, sẽ không lấy những nữ nhân khác, nàng là thê tử duy nhất của ta.”

“Nhưng người nhà ngươi không nghĩ như vậy!” Nàng lại mất mắc vừa tức giận liền chét đánh vào ngực của hắn: “Đều do ngươi, cái người tùy hứng làm bậy này, tại sao nhất định phải cuốn ta vào thế giới tàn khốc này mới được hả?! Ngươi biết rõ ta không hề muốn với cao đến người như ngươi!”

Ở nơi này, ngay cả thở một hơi nàng đều cảm thấy áp lực mười phần, còn phải đối mặt với sự bất mãn của mẹ chồng và di nhỏ, làm cái gì cũng không đúng, quả thực có miệng khó trả lời, kết quả hiện tại nàng phải đối mặt với cách nghĩ bức bách Đôn Hoa thú người khác của mẹ chồng, chuyện nàng không muốn đối mặt nhất vẫn đã xảy ra, hơn nữa còn đến nhanh chóng như vậy, bảo nàng làm sao có thể chấp nhận được?

Đôn Hoa đau lòng ôm chặt nàng, hắn biết bản thân rất ích kỷ, biết trong lòng nàng lo lắng, nhưng hắn vẫn không cách nào buông nàng ra được, chỉ có thể dùng phương pháp hèn hạ nhất để lấy được nàng: “Lam Đề, tha thứ cho ta.....”

Tình tình của nàng ôn hòa, luôn yên lặng chịu đựng tất cả, cho đến khi không chịu nổi mới phản kích hoặc bộc phát ra, biểu hiện như vậy khiến hán nghĩ nàng đủ kiên cường, có thể đối mặt với mọi chuyện, cho đến bây giờ hán mới phát hiện bản thân sai lầm rồi, thật ra nàng rất yếu đuối, chẳng qua đã che đậy kín yếu đuối của bản thân, không để người khác biết thôi.

Lam Đề vẫn giãy giụa trong ngực hán, nghẹn ngào nói: “Người buông ta ra, buông ta ra.....”

“Không, ta không buông.” Hán dịu dàng cam đoan: “Ta sẽ không để ngạch nương có cơ hội thực hiện được, cho nên nàng cũng không cần buông ta ra nhanh như vậy có được không?”

“Không muốn, ta chán ghét người.....”

“Nhưng ta yêu nàng, cho nên sẽ không buông tha cho nàng đâu.”

Vốn Lam Đề đang liều mạng giãy giụa lập tức dừng lại, không dám tin nhìn hán, chỉ vì từ lúc hai người quen biết đến giờ, hán không bao giờ chính miệng nói ra tâm ý của bản thân, ngay cả khi xin Hoàng đế chỉ hôn, cũng dùng lý do đùa cợt là ‘Bảo ân’, mà không phải vì thích nàng.

Hán yêu thương hôn lên môi nàng, giải đáp nghi hoặc của nàng: “Chuyện ta không muốn, ai cũng đừng mong ép buộc được ta, nàng hiểu không? Lấy thân báo đáp chỉ là nguy trang, quan trọng nhất, lòng của ta đã sớm bị nàng cướp mất, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là đoạt người của nàng, như vậy ta mới sẽ không tổn công cả đời chứ.”

Không ngờ hán chọn lúc mấu chốt này bày tỏ tâm ý của bản thân với nàng, điều này làm cho trong lòng Lam Đề vốn uể oải lại chấn phấn hán lên, rất vui mừng, rất vui vẻ, rồi lại không thể không oán giận: “Chàng thật dễ tiện.....”

“Dễ tiện cũng không sao, chỉ cần có thể giữ nàng lại, ta không ngại mình dễ tiện thêm một chút.” Đôn Hoa dịu dàng trấn an lòng nàng, nhu tình như nước: “Đồng ý với ta, chúng ta cùng nhau cố gắng, đừng để cho kế hoạch của ngạch nương được như ý, được không? Chỉ cần ta kiên trì, nàng cũng kiên trì, chống đỡ lâu, ngạch nương sẽ buông tay thôi, được không?”

Lam Đề rốt cuộc không giãy giụa nữa, nhu thuận rúc vào lòng hán: “Dạ.”

Nhìn bóng dáng hai người trên đất, đột nhiên nội tâm rất cảm động, do nàng quá ngốc, trải qua khoảng thời gian vẫn không có cách nào dung nhập vào gia tộc này, cho nên mới hại Đôn Hoa phải bất chấp tất cả như vậy để che chở nàng, không tiếc đối lập với mẫu thân mình.

Vốn tâm tình lay động rơi xuống đáy cốc lần nữa tỉnh lại, nàng âm thầm hạ quyết tâm, vì hán, nàng phải tiếp tục cố gắng, tuyệt đối không thể bị đánh ngã, trừ phi chính miệng hán nói không cần nàng, nếu không nàng sẽ không dễ dàng nhượng bộ!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Gà

Không ngờ trải qua cục diện bế tắc trong bữa cơm đoàn viên ngày đó, Hoàn Dung còn mặt mũi tiếp tục ở lại phủ Hòa Quận Vương làm khách, nhưng cũng khó trách, có Hòa Quận Vương phi và Đôn Tiệp làm chỗ dựa giúp nàng ta, ở trong vương phủ xác thực nàng ta nhân nhả tự tại, càng giống chủ tử của vương phủ hơn so với Lam Đề.

Vì tránh việc hai người gặp mặt sẽ khó coi, Lam Đề lựa chọn tận lực không xuất hiện trước mắt nàng ta, nàng biết mình làm như vậy rất uất ức, nhưng nàng vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt với vị tình địch này như thế nào, cho nên trước tránh xung đột chính diện vẫn tốt hơn.

Một mình tản bộ trong hậu hoa viên, nàng đột nhiên phát hiện phía trước cách đó không xa sau núi giả hình như có âm thanh gì đó rất nhỏ, lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng chậm rãi đến gần, rốt cuộc nghe được, hình như có hai nữ nhân đang thảo luận chuyện gì đó ——

“Không thể nào, tỷ nói thật sao?”

“Đương nhiên thật rồi, tỷ lừa muội bao giờ?”

Là âm thanh của Đôn Tiệp và Hoàn Dung ư? Lam Đề hơi nhú mày, nghĩ thầm không nên chạm mặt hai nàng sẽ tốt hơn, tránh cho hai bên đều lúng túng.

“Đi đã đồng ý với tỷ, chỉ cần tỷ có thể nghĩ biện pháp gao sòng nấu thành cơm chín với Đôn Hoa ca, khiến chàng không còn cách nào, đi sẽ xin Vạn Tuế Gia chỉ hôn, khiến Đôn Hoa ca nhất định phải lấy tỷ.”

“Cái gì?” Lam Đề kinh ngạc dừng bước chân đang muốn rời đi, không dám tin quay người lại, vừa rồi nghe được lời nói thật thâm hiểm

“Nhưng..... Như vậy không phải tỷ sẽ biến thành Trắc phúc tấn sao? Tỷ chịu được à?”

“Làm sao có thể chịu được? Cho nên đi cũng nói, đi sẽ xin Vạn Tuế Gia cho phép tỷ gả vào cửa với thân phận Đích phúc tấn, tuyệt đối không cho nữ nhân kia áp chế.”

Hai Đích phúc tấn ư? Bước chân Lam Đề lao đảo lui về phía sau vài bước. Không ngờ Hoàn Dung có loại tính toán này, dựa vào di của bản thân là Tĩnh phi, là có thể muốn làm gì thì làm như vậy, cố ý chen chân vào hôn nhân của người khác sao? Không được, nàng tuyệt đối không thể để nàng ta làm như vậy!

“Ta nhất định phải mau nói cho Đôn Hoa mới được, nếu không chàng.....”

Lam Đề đang định rời đi, đột nhiên sau lưng có người cầm tơ lụa bịt mũi miệng nàng, trên tơ lụa có mùi gay mũi kỳ quái lập tức khiến nàng mất ý thức ngã xuống, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Cho đến sau khi nàng bất tỉnh, Hoàn Dung và Đôn Tiệp mới đi ra từ sau núi giả. “Hoàn Dung, chúng ta làm như vậy..... Được không?”

“Không có gì không tốt.” Hoàn Dung không hề có cảm giác tội lỗi: “Trước đây nàng đoạt vị trí của ta, ta chỉ đoạt lại thôi, không trực tiếp đá nàng ra khỏi phủ Hòa Quận Vương đã xem như đối xử đủ tử tế với nàng rồi.”

Nàng ta cố ý muốn Lam Đề biết chuyện này, nhưng không có cách nào ngăn cản, nàng ta muốn nàng cũng phải ném thừ một chút tư vị thống khổ khi nhìn thấy người mình yêu bị cướp mất, như vậy mới công bằng!

“Vây..... Vây tỷ nhất định phải thành công mới được, nếu không một khi đại ca truy cứu, hai chúng ta sẽ xong đời, không cần phải nói đến ngách nương, có lẽ di của tỷ cũng không bảo vệ được cho tỷ.”

“Yên tâm, chỉ cần muội chịu giúp tỷ, cơ hội thành công sẽ tuyệt đối rất lớn!”

Không ai có thể ngăn cản nàng ta lấy được Đôn Hoa, thứ nàng ta muốn, nhất định sẽ dùng hết biện pháp để đoạt được!

Kỳ quái, đây rốt cuộc là ở đâu?

Chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê, Lam Đề mới phát hiện ra hai tay hai chân nàng đã bị trói, miệng cũng bị bịt chặt bằng vải bông, hầu như không thể phát ra được tiếng nào, bị ném vào một gian phòng bỏ hoang đã lâu không ai sử dụng, không một ai để ý đến.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ ngoài cửa sổ, xem ra bây giờ là hoàng hôn rồi, đột nhiên nhớ đến lúc trước khi hôn mê nghe được cuộc nói chuyện kia, lập tức nàng giãy giụa đứng lên, muốn nhanh chóng trốn ra khỏi nơi này.

Tuyệt đối không thể để kế hoạch của Hoàn Dung được như ý, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản, không thể để Đôn Hoa gặp phải nữ nhân đó!

Nhưng đôi tay bị trói chặt sau lưng, hoàn toàn không thể tháo ra, chỉ khiến cổ tay của bản thân càng ma sát đau đớn hơn, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ dần dần ảm đạm, nàng càng lúc càng nóng lòng, không biết rốt cuộc bản thân nên làm gì mới phải.

Nàng đã đồng ý với Đôn Hoa, cho nên hẳn không thể nhận thua, không thể bị thảm bại dưới tay loại nữ nhân như Hoàn Dung, cho nên hẳn tuyệt đối phải trốn thoát!

Nóng lòng nhìn hoàn cảnh chung quanh, Lam Đề đột nhiên phát hiện ở trên tủ thấp có một bình hoa cũ kỹ, nàng lập tức dùng bả vai cố gắng đụng vào tủ, bình hoa rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh vụn, điều này khiến nàng vui vẻ nở nụ cười, nàng nhặt lên một mảnh vụn, nỗ lực muốn cắt đứt sợi dây quấn quanh cổ tay.

Dù tay rất đau, nhưng cũng không sánh nổi sự sốt ruột trong lòng khiến nàng khổ sở, cho nên nàng cắn răng chịu đựng, không thể bị ngăn trở đánh ngã như vậy!

Cố gắng cạy sát một hồi, rốt cuộc dây thừng cũng bị đứt, nàng lập tức kéo vải bông ra khỏi miệng, tiếp đó bắt đầu tháo gỡ dây thừng buộc ở chân, hoàn toàn không để ý đến vết máu loang lổ trên tay của bản thân, trong đầu chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Thật vất vả tháo bỏ trói buộc tay chân, nàng lập tức muốn đẩy cửa đi ra ngoài, không ngờ cửa này đẩy như thế nào cũng không đẩy được, phía ngoài đã bị người ta dùng xích sắt khóa kín, xem ra đã chuẩn bị chặt chẽ để vây khốn nàng.

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy chứ?”

Nôn nóng đi đến phía cửa sổ, phát hiện cửa sổ cũng bị khóa như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng đẩy ra khe hở nhỏ, thấy tình trạng bên ngoài.

Chỉ thấy phía ngoài căn phòng này bao phủ toàn cỏ dại, rất ít người đi qua, nhưng nàng thấy cách đó không xa có lầu các quen thuộc, đại khái có thể xác định bản thân đang bị khóa trong một tiêu viện hoang phế nào đó ở phủ Hòa Quận Vương.

“Không được, ta không thể cứ bị nhốt như vậy, nếu không nhanh chóng nghĩ biện pháp ra ngoài, có lẽ sẽ không đến kịp mất!”

Cần răng, cảm ghế dựa trong phòng, đối diện cửa sổ, bởi vì thoát nhìn cửa sổ tương đối có vẻ đồ nát, nàng nghĩ có lẽ có thể có cơ hội cho nàng phá hỏng, đây là phương pháp tốt nhất nàng có thể nghĩ ra thôi.

Chỉ cần có thể xuyên thủng, chỉ cần có một lỗ hổng giúp nàng có thể chen ra ngoài thì tốt rồi, nàng không dám hy vọng quá nhiều, nhưng nàng nhất định phải ra ngoài!

Cố gắng giong cái ghế có chút nặng nề lên, Lam Đề nhất cổ tác khí* hét lên một tiếng: “Aaa ——”

(*)NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

“Lam Đề đâu rồi? Tại sao nàng không xuất hiện?”

Mặt trời chiều ngã về tây, Đôn Hoa trở lại vương phủ từ trong cung, nhưng không thấy thê tử, bình thường, nàng đã sớm vui sướng đứng ở trước mặt nghênh đón hán rồi.

Đi đến đại sảnh hán nhìn thấy muội muội trước tiên, lập tức hỏi: “Đôn Tiếp, Lam Đề đâu?”

“Há? Đại ca?” Đôn Tiếp sợ hết hồn, nhưng vẫn cố gắng giữ vững tự nhiên, dựa theo phản phó của Hoàn Dung nói: “Tẩu tử nàng..... Sau khi tẩu tử ăn trưa xong, lập tức về phòng rồi.”

“Vì sao?”

“Muội cũng không biết, chỉ cảm thấy biểu tình của tẩu tử có chút kỳ lạ, hỏi tẩu tử ấy, tẩu tử buồn buồn không trả lời, trực tiếp tránh về phòng, chúng ta cũng hết cách với tẩu tử ấy.”

Nghe được nàng ta nói như vậy, Đôn Hoa theo trực giác hoài nghi: “Muội và ngạch nương lại khiến nàng khó chịu?”

“Không có đâu!” Nàng ta lập tức phủ nhận: “Muội và ngạch nương không phải cả ngày đều không có chuyện làm, liệu chết tìm tẩu tử gây phiền toái, lần này thật sự không biết tẩu tử bị làm sao rồi, không có liên quan đến chúng ta.”

“Muội nói thật?”

Đôn Tiếp liệu mạng gật đầu, chỉ sợ ca ca không tin: “Đại ca, ca nhất định phải tin tưởng, nhanh trở về phòng nhìn tẩu tử đi, tự mình hỏi tẩu tử bị làm sao, như vậy chẳng phải sẽ biết rõ sự việc sao.”

Hán đang có ý định này, cho nên lập tức đi về viện, thấy thế, rốt cuộc Đôn Tiếp thở dài một hơi.

Nhiệm vụ của nàng đến đây là xong, kế tiếp chỉ có thể xem vận mệnh của Hoàn Dung thôi: “Hoàn Dung, tỷ cần phải biết nắm chắc cơ hội.....”

Vội vàng chạy về phòng, Đôn Hoa chỉ thấy ngay cả đèn trong phòng cũng không đốt, sắc trời ngoài cửa sổ đã mờ dần, cảnh tượng trong phòng vô cùng mơ hồ, không bao lâu, sẽ trở nên đen kịt.

Nhưng bản thân hán nôn nóng nên không lo được nhiều như vậy, đi thẳng vào phòng trong, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đưa lưng về phía hán đang nằm ngang trên giường, bên ngoài chân chỉ lộ ra mái tóc dài xõa tung, cả người cuộn tròn lại như vừa gặp đá kích gì, khiến hán thật đau lòng, đến ngay trước giường.

“Lam Đề?”

Nghe được hán kêu lên, thân thể người trên giường đầu tiên khẽ cứng lại, sau đó càng kéo chặt chắn, tiếp tục co lại, còn phát ra tiếng khóc sùt sùi.

Đôn Hoa vội vàng ngồi trên giường, khẽ vuốt mái tóc của nàng ta, quan tâm hỏi: “Sao thế, là ai lại khi dễ nàng sao?”

Nàng ta chỉ lắc đầu, tiếp tục sùt sùi khóc, hơn nữa hình như càng khóc càng lớn, điều này khiến Đôn Hoa không biết nên làm sao an ủi, chỉ có thể tự suy đoán: “Mới vừa rồi Đôn Tiếp nói muội ấy không gây chuyện với nàng, nhìn muội ấy không giống nói dối, hay tại ngạch nương khiến nàng khó chịu?”

Lời vừa nói xong, thân thể của nàng ta lại cứng một chút, tựa như bị nói trúng tâm sự, mà hán không hề bỏ qua bất kỳ phản ứng nào của nàng ta, tiếp tục hỏi: “Vì chuyện gì? Hoàn Dung? Vẫn là hài tử?”

Nhưng nàng ta không hề phản ứng, ngay cả khóc thút thít cũng dừng lại, trầm mặc như vậy khiến Đôn Hoa nghĩ nàng ta cam chịu, lập tức muốn ra khỏi phòng đi tìm mẫu thân của mình hỏi rõ ràng: “Bà vẫn chưa từ bỏ ý định? Vậy thì ta và nàng đi nói rõ ràng!”

“Không..... Không cần.....” Rốt cuộc nàng có phản ứng quay người lại, đưa ra một tay bắt lấy ống tay áo hán: “Đôn Hoa..... Không cần đi.....”

“Rốt cuộc nàng chịu lên tiếng rồi?”

Giọng nói của nàng ta, Đôn Hoa phỏng đoán do mới vừa rồi khóc thầm, nên cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, mà hơn phân nửa khuôn mặt của nàng ta cũng bị chắn che kín, ánh sáng trong phòng càng tối hơn vừa rồi rất nhiều, hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt nàng ta.

Nàng ta tiếp tục vừa sụt sùi khóc vừa trả lời: “Thiếp chỉ muốn chàng giúp thiếp là tốt rồi..... Được không?”

Đang làm nũng hả? Trên mặt hần cung chịu cười: “Dĩ nhiên được, nàng muốn ta giúp nàng thế nào?”

Chỉ thấy nàng rốt cuộc bỏ chân ra, cả khuôn mặt tựa vào ngực hần, hai tay ôm chặt lấy hần, khiến thân thể hai người kề nhau thật chặt: “Đôn Hoa..... Ôm thiếp.....”

“Hả?”

“Thiếp chỉ muốn chàng ôm thiếp thôi, thương thiếp, tối nay ở cùng thiếp, được không?”

Hần hơi chấn động, cũng không đáp lại cái ôm này, ngược lại có vẻ hơi chần chờ, cho đến giờ phút này, hần mới phát hiện hình như có chỗ kỳ quặc, về mặt vốn dịu dàng dần lạnh xuống.

Thân thể dưới chân của nàng ta chỉ mặc một cái yếm mỏng, tựa như đã sớm chuẩn bị muốn hấp dẫn hần, một nữ nhân đau lòng sẽ có hành động này sao? Hần nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Hướng chi..... Lam Đề không phải kiểu nữ nhân chủ động, nàng cực kì xấu hổ, mỗi lần luôn là hần khơi mào trước, nàng mới thẹn thùng đáp lại, hoàn toàn thả ra nhiệt tình với hần.

Cho nên..... Hiện tại nữ nhân này, thật sự là Lam Đề sao?

“Trước tiên nàng buông ta ra trước.” Cố ý thả mềm giọng nói, nhưng trên mặt không hề có chút dịu dàng nào: “Để ta đi đốt đèn trước đã, được không?”

Vừa nghe đến đốt đèn, nàng ta lập tức liều mạng lắc đầu, ôm hần thật chặt.

“Tại sao không cần? Mỗi lần chúng ta hoan ái đều làm như vậy, chẳng lẽ nàng quên rồi sao?”

Nữ nhân trong ngực kinh ngạc hơi cứng người, vội vàng tìm lý do: “Tối nay tâm tình thiếp không tốt, không muốn đốt đèn, chàng nghe thiếp đi.”

“Nghe theo người?” Hần cười lạnh: “Cho đến bây giờ chỉ có người nghe theo ta, khi nào đến lượt ta nghe theo người?”

Nàng ta có chút kinh hoàng, không biết như thế nào cho đúng: “Đôn Hoa.....”

“Không cho ta đốt đèn, chẳng lẽ trong lòng người có quỷ?”

“Không phải, thiếp.....”

Phịch một tiếng, cửa phòng ngoài xuất hiện âm thanh bị người vội vàng đẩy ra, tiếp theo là tiếng vang vật nặng rơi xuống đất, âm thanh nữ nhân đau đớn nhỏ giọng kêu truyền đến, Đôn Hoa hung dữ đẩy nữ nhân trong lòng ra, xông ra ngoài.

“Lam Đề?”

Lam Đề một thân nhếch nhác, vấp vào cửa trật chân té xuống chống nửa người trên lên, giọng nói khản trương không thôi: “Đôn Hoa, là thiếp đây!”

Hần vội vàng đốt đèn lên, ngồi xổm xuống vịn bả vai nàng, phát hiện trên người nàng có không ít vết thương, trên mặt còn có vài vết máu đã khô, lòng bàn tay đều là máu, khiến hần nhìn thấy thật ghê người.

“Trời ơi, làm sao nàng biến thành ra thế này, mau nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Lam Đề thật vất vả mới đập bả một góc cửa sổ, vật lộn bò ra ngoài, không để ý vết thương trên mặt bị xước thành nhiều vết, vội vàng chạy như bay trở về phòng.

Nàng nắm chặt cánh tay hần, vội vã hỏi: “Thiếp đã đến muộn sao? Thiếp nghe Hoàn Dung nói nàng ta muốn hấp dẫn chàng, buộc chàng phải thú nàng ta, vốn muốn nói sớm cho chàng biết, nhưng lại bị giam, hiện tại mới thoát ra, thật sự thiếp sợ bản thân đã đến chậm một bước.....”

“Đừng sợ, quý kẻ của nàng ta không thành công.” Đôn Hoa đau lòng ôm chặt nàng vào lòng, dịu dàng trấn an: “Nàng không đến trễ, hơn nữa rất dũng cảm, ta thật sự rất tự hào về nàng.”

Cả người nàng bị đá thương đều vì hần liều chết ra ngoài, tuyệt đối hần sẽ không bỏ qua cho nữ nhân chết tiết kia!

“Thật sao? Vậy thì tốt..... Tốt quá rồi.....”

Sau khi cảm xúc của tiểu nữ nhân trong lòng ổn định lại, Đôn Hoa lập tức hướng vào phòng trong lạnh giọng ra lệnh: “Hoàn Dung, tốt nhất ngươi nên vội vàng mặc lại xiêm áo ra ngoài, nếu để ta cho người đi vào bắt ngươi thì đừng trách ta.”

Qua không bao lâu, Hoàn Dung ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng đi ra, vẻ mặt không cam lòng: “Thật không biết nên nói năng may mắn hay là ta xui xẻo nữa, cứ nhiên đề nằng kịp thời trốn ra được.”

“Nói như vậy, ngươi thừa nhận nằng bị ngươi tính kế bắt giam?”

“Đúng thì sao, chẳng có thể làm khó dễ được ta sao?”

“Thật sự ngươi cho rằng ta không làm gì được ngươi ư?” Hắc khịt mũi cười lạnh, khát máu trong mắt khiến người không rét mà run: “Vậy chúng ta lập tức đến đại sảnh, cho ngươi nhìn kết quả của bản thân một chút!”

Editor: Gà

Một lát sau, người trong phủ Hòa Quận Vương đều tụ tập trong đại sảnh, nhìn sắc mặt mỗi người đều không tốt, có người còn chột dạ thấy rõ, đáng vẻ như sắp có tai vạ đến nơi.

Lam Đề cũng ngồi ở một bên, đại phu vội vàng chạy đến giúp nằng bôi thuốc, cẩn thận nhìn xem, mọi người mới biết tay nằng bị thương nghiêm trọng đến mức nào, khiến người ta không đành lòng nhìn tiếp.

Mặc dù đau, nhưng Lam Đề vẫn cố nén, cắn môi không lên tiếng, điều này càng khiến Đôn Hoa đau lòng đến cực điểm, hận mình không thể giúp nằng chịu đựng tất cả khổ sở.

Nhưng Hoàn Dung vẫn không có nửa điểm áy náy, thậm chí còn cho rằng chỉ cần Lam Đề không xuất hiện, cuối cùng nằng ta nhất định có thể thành công, nhất định có thể thuận lợi gả cho Đôn Hoa làm thê tử!

Sau khi lo xong miệng vết thương của Lam Đề, Đôn Hoa lập tức tiến vào vấn đề chính. “Tam Hi.”

Tam Hi đang đợi lệnh bên ngoài lập tức vào sảnh: “Bối lạc gia, có gì phân phó?”

“Ta muốn ngươi đến Tông Nhân phủ một chuyến, mời bọn họ phái người đến đây.”

“Cái gì?” Hoàn Dung mạnh mẽ thờ ắt ra vì kinh ngạc, không dám tin trừng mắt nhìn về phía hắn: “Chàng gọi người của Tông Nhân phủ đến bắt ta?”

Phàm là vương công quý tộc, thậm chí hoàng tử phạm tội, đều do Tông Nhân phủ xử lý, không có gì khác biệt với đại lao nhốt phạm nhân trong dân gian, như vậy rõ ràng muốn Tông Nhân phủ trị tội Hoàn Dung!

“Hoa nhi, con đang làm gì vậy?” Rốt cuộc Hòa Quận Vương phi đã cảm thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng lên tiếng: “Rốt cuộc Hoàn Dung phạm vào lỗi gì, sao con đối xử với con bé như thế?”

“Nằng ta phạm vào lỗi gì, cần hài nhi nói rõ sao? Tại sao Lam Đề đang yên đang lành hiện tại lại biến thành đáng vẻ một mối vết thương đầy người thê này, còn nằng ta nhân cơ hội vào phòng hài nhi là rập tâm gì, tất cả mọi người đều biết rõ, không phải sao?”

“Chuyện này..... Đây chỉ là vì, con bé rất thích con.”

“Cho nên nếu như một ngày nào đó có một nữ nhân vì rất thích A mã mà đã thương ngạch nương, ngài cũng sẽ dùng lý do này giúp nữ nhân đó giải vây sao?”

“Cái gì?! Con...ví dụ này của con chẳng ra làm sao cả!”

“Ngược lại hài nhi không cảm thấy như vậy, lại nói, nếu hài nhi thật sự thú loại nữ nhân này vào phủ, ngạch nương nên bắt đầu lo lắng có phải hay không, nếu như một ngày ngài khiến con dâu này không vui, nằng ta sẽ âm thầm tính toán ngài, tựa như bây giờ nằng ta đã tính toán Lam Đề?”

Hòa Quận Vương phi thờ ra một hơi, đột nhiên có chút kinh hồn bạt vía. Không sai, trước đây, Hoàn Dung đến vương phủ luôn ngoan ngoãn khéo léo, không gây ra nhiều loạn gì, nhưng ai ngờ bây giờ lại gây ra chuyện lớn như vậy, cảm giác kia dường như là nằng ta đã bộc lộ ra bộ mặt thực.

“Ngạch nương, hài nhi thật không hiểu, tại sao ngài không chịu tiếp nhận Lam Đề? Nằng tuyệt đối là một con dâu hiền, chẳng qua từ đầu đến cuối ngài không chịu cho nằng cơ hội thôi.”

“Còn phải nói, vì gia thế của nằng.....”

“Vì gia thế của nằng kém xa so với Hoàn Dung ư?” Đôn Hoa không nhịn được cười lạnh: “Ngạch nương, ngài đừng lừa mình dối người nữa, vương phủ của Hoàn Dung bọn họ đã sớm từ từ xuống dốc, nếu không phải còn có một Tĩnh phi, nằng ta còn làm mưa làm gió như bây giờ sao?”

Hắn càng nói Hòa Quận Vương phi càng chột dạ, càng tìm không ra lời phản bác: “Nhưng..... dù sao Hoàn Dung cũng là cách cách.....”

“Vậy thì sao? Phạm sai lầm chính là phạm sai lầm, cho dù thân phận của nàng ta là công chúa, cũng vậy thôi!”

“Đôn Hoa, chàng dám can đảm kêu Tông Nhân phủ bắt ta?” Phát hiện hắn làm thật, Hoàn Dung then quá thành giận, phần hận uy hiếp: “Đúng, vương phủ của chúng ta có Tĩnh phi làm chỗ dựa, chàng thật dám đụng đến ta, cẩn thận Tĩnh phi sẽ cho phủ Hòa Quận Vương của các người gánh lấy hậu quả!”

“À, vậy người có muốn nhìn thử một chút không, đến cùng xem phủ Hòa Quận Vương sẽ sợ Tĩnh phi, hay Tĩnh phi sẽ sợ phủ Nội Vụ?”

“Cái gì?!” Nhất thời sắc mặt nàng ta trắng bệch, không ngờ hắn đem phủ Nội Vụ ra dọa nàng ta.

Trong cung người người đều rất rõ ràng, người nào cũng có thể chọc, nhưng không nên đụng vào phủ Nội Vụ trông coi tất cả sự vụ của Hoàng cung, vì chỉ cần bọn họ cố ý, tuyệt đối có thể khiến người ta ngậm miệng nuốt hoàng liên, có khổ mà không nói ra được!

“Đôn Hoa, đủ rồi.” Lam Đề vội vàng ra mặt giúp trượng phu hạ cơn tức, nếu không nàng sợ thật sự sẽ có một đồng người vì nàng mà gặp nạn: “Nếu thiếp đã không có việc gì, coi như xong đi.”

“Nàng nữ nhân ngốc này!” Nghe vậy, Đôn Hoa không nhịn được mắng nàng: “Nếu có một ngày nàng xảy ra chuyện gì, vậy thì ta sẽ không chỉ đối xử với nàng ta như vậy thôi đâu, tuyệt đối sẽ để nàng ta chôn theo nàng!”

“Được rồi Đôn Hoa, xem như con giúp Lam Đề tích đức đi.” Rốt cuộc giờ phút này Hòa Quận Vương giả mở lời: “Nếu không thì làm như vậy đi, từ nay về sau, phủ Hòa Quận Vương vĩnh viễn cự tuyệt Hoàn Dung cách cách viếng thăm, chuyện này đối với nàng ta mà nói, đã xem như là trừng phạt không nhỏ rồi.”

“Đúng đó Đôn Hoa, đề nghị này của A mã không tệ.” Lam Đề lập tức đệm theo lời đề nghị của ông, không hy vọng hắn tàn nhẫn như vậy: “Dù sao chỉ cần không cho Hoàn Dung vào vương phủ, nàng ta sẽ không hại được thiếp, như vậy là tốt rồi.”

“Nàng chịu thiệt thòi lớn như vậy, mà vẫn nói giúp người khác?”

Nàng chu môi, lôi kéo tay hắn bắt đầu làm nũng. “Thiếp chỉ không hi vọng tạo thêm nhiều ân oán hơn thôi, Đôn Hoa, chàng xem bây giờ thiếp là bệnh nhân, chàng liền nghe thiếp đi ——”

“Nàng.....” Bất đắc dĩ thở dài, thật không có cách nào nhìn nàng cầu tình: “Tam Hỉ, lập tức đưa Hoàn Dung cách cách trở về phủ, ta không muốn tiếp tục nhìn thấy nàng ta ở đây.”

“Tuân lệnh, bổi lặc gia.”

“Đôn Hoa, chàng điên rồi, hãy đợi đây!”

Hoàn Dung thờ phỉ phi lao ra đại sảnh, hoàn toàn không ai dám đến gần, cho đến lúc nàng ta đi xa, Đôn Hoa mới cảm thật chặt tay không bị thương của Lam Đề, nhìn mẫu thân nói ra nguyện vọng: “Ngạch nương, hài nhi hi vọng ngạch nương cũng có thể có điều cam đoan.”

“Con muốn ta cam đoan cái gì?”

“Hài nhi hy vọng có thể khiến Lam Đề an tâm, mà người duy nhất có thể khiến nàng an tâm, chính là ngạch nương.”

“Đôn Hoa.....”

Lam Đề cảm động nhìn hắn, hắn không tiếc giằng co với mẫu thân của mình, chỉ vì muốn giúp nàng đổi lấy một lời hứa hẹn, nắm chặt tay nàng như đang truyền cho nàng thêm sức mạnh, hốc mắt nàng không khỏi đỏ lên, nắm chặt lại tay hắn, tuyên thệ muốn cùng hắn quyết tâm

Cùng nhau đi, đều do hắn che chở nàng, đặt nàng bên dưới cánh chim để yêu thương, hắn luyện tiếc nàng, nàng cũng luyện tiếc hắn, không muốn rời khỏi hắn, không muốn dâng hắn cho người khác, luyện tiếc mất đi tất cả của hắn, không nữa..... Thật sự nhiều thứ không nữa, cho nên nàng nhất định phải cố gắng, cố gắng bảo vệ duyên phận trân quý giữa hai người.

Thấy đáng về hai người thâm tình gắn bó, Hòa Quận Vương phi có chút xấu hổ, từ chối một hồi lâu rốt cuộc mới trả lời: “Ta cam đoan, sẽ không nghĩ cách để gả nữ nhân khác cho con nữa, Lam Đề có thể an tâm làm phúc tấn duy nhất của con rồi, như vậy con đã hài lòng rồi chứ?”

“Ngạch nương đối với Lam Đề.....”

Bà biết nhi tử trừ con dâu ra, sẽ không nhìn những nữ nhân khác, đời này cũng chỉ nhận định một người, cho nên cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, bắt đầu thay đổi tâm trạng: “Biết rồi, ta sẽ thử tiếp nhận Lam Đề, đại khái con có thể yên tâm.”

Vất vả lắm mới khiến mẫu thân mềm lòng, rốt cuộc Đôn Hoa buông xuống tảng đá lớn trong lòng: “Đa tạ ngạch nương, hài nhi có thể yên tâm rồi.”

Lam Đề cũng vui vẻ nở nụ cười, vội vàng nói tạ ơn: “Đa tạ ngạch nương, Lam Đề nhất định sẽ hết sức cố gắng.”

Người khó dây dưa nhất đã giải quyết xong, chỉ còn người cuối cùng thôi. “Đúng rồi, hình như còn có một đồng phạm.....”

“Hà?” Mỗi lần bị gọi tên, Đôn Tiếp lập tức sợ hãi chạy trốn sau lưng Lam Đề: “Tẩu tẩu, muội biết sai rồi, muội sẽ không làm khó tẩu nữa đâu, có thể làm phiền tẩu giúp muội cầu tình với đại ca không?”

“Hà?” Thái độ nhất gan của nàng ấy thật đủ rõ ràng, Lam Đề không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng chỉ có thể vội vàng giúp cầu tình, ai bảo nàng ấy là tiểu cô* của mình!” Đôn Hoa, đừng hù dọa muội tử của mình như vậy, chẳng lẽ chàng cũng định đưa muội ấy đến Tông Nhân phủ sao?”

(*) em chồng

“Chắc sẽ không, nhưng ta có thể ‘đổi phương thức khác’ để cho muội ấy được dạy dỗ một chút, tin tưởng hiệu quả sẽ rất tốt.”

Vừa nhìn thấy hần cười nói ra những lời này, toàn thân Đôn Tiếp nhin không được nổi da gà, kinh hoàng đến cực điểm: “Tẩu tẩu cứu mạng ——”

“Được rồi, Đôn Hoa chàng đừng hù dọa muội ấy nữa.”

Nhìn nữ nhân mình yêu nỡ nộ cười rục rờ, không còn đáng vẻ yếu đuối kinh hoàng như vừa rồi, nội tâm Đôn Hoa bình tĩnh không ít, cũng theo nàng nâng lên nộ cười nhạt, thậm lam nhìn ánh mắt phát sáng của nàng lúc này.

Nàng vì hần liễu cả bản thân, hần đương nhiên cũng có thể vì nàng bất chấp tất cả, nữ nhân này là một nửa còn lại hần tự mình chọn, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào có cơ hội phá hỏng, hần sẽ tận sức bảo vệ nộ cười vui vẻ này, chỉ vì đây là vẻ mặt xinh đẹp nhất của nàng, ở trong lòng hần, không ai so được với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tán Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: Gà

“Dì, con không cam lòng, ngài nhất định phải giúp Hoàn Dung làm chủ!”

Tĩnh phi nhức đầu day day huyết thái dương. Sáng sớm cháu gái chạy vào Hoàng cung oán trách với bà ta, muốn bà ta giúp làm chủ, nghe vậy bà ta phiền chết đi được, chỉ hy vọng sau khi phát tiết xong nàng ta có thể nhanh chóng rời khỏi.

Nói thật, bà ta rất không muốn đụng vào người của phủ Nội Vụ, hơn nữa đối phương là một trong những người chủ quản của phủ Nội Vụ, nếu Hoàn Dung không có bản lĩnh bắt được người ta, bà ta cũng không muốn lợi vũng nước đục này, miễn cho bản thân gặp phiền toái.

“Hoàn Dung, ta thấy hay là con buông tha cho Đôn Hoa đi, hần nhất định không phải của con, cưỡng cầu cũng vô ích thôi.”

“Dì, tại sao liền cả ngài cũng không ủng hộ con chứ?” Điều này khiến Hoàn Dung cực kỳ tức giận: “Cuối cùng các người đều sợ hần sao? Hừ, nhưng con không sợ, hần khiến con không dễ chịu, con cũng không cho hần tốt hơn, xem ai lợi hại hơn ai!”

“Hoàn Dung, con muốn làm gì? Đợi đã..... Hoàn Dung!”

Không đề ý đi ngăn cản, Hoàn Dung cảm phần rời khỏi cung của Tĩnh phi, trong lòng đã triệt để hận Đôn Hoa hoàn toàn đã không còn yêu thích gì nữa, dù sao đi nữa nàng cũng phải khiến hần trả giá thật lớn!

“Ta không có được người, người cũng đừng hòng có được cô nương ta, mọi người đều cùng nhau thề thắm đi!”

“Hoàn Dung, muội làm sao vậy?”

“Biểu ca?”

Kỷ Tuần tình cờ đi đến từ phía hành lang bên kia, thấy dáng vẻ nàng ta đờ đờ tức giận, lập tức tiến lại hỏi han: “Hoàn Dung, là ai chọc muội tức giận? Nhìn muội giận đến mặt đều căng cứng hết.”

“Biểu ca, muội không cam lòng!” Ngay lập tức nàng ta nắm lấy ống tay áo hần bắt đầu kể khổ: “Ta hận Đôn Hoa, hần chọn Lam Đề mà không chọn ta, dù thế nào ta đều không thể nuốt trôi con tức này!”

Vừa nghe đến tên Đôn Hoa, ánh mắt của Kỷ Tuần ảm đạm hẳn. Mỗi khi nàng ta vào cung, nói chuyện với hần ta ba câu đều tuyệt đối không thoát khỏi Đôn Hoa, khiến hần ta bất mãn vô cùng, quan trọng nhất, nàng ta thích Đôn Hoa, từ trước đến giờ không hề thay đổi.....

Nội tâm chất chứa khổ sở đã lâu sắp tràn đầy, nhưng hần ta vẫn chỉ có thể cố nén không biểu hiện ra ngoài: “Muội bị hần từ chối nhiều lần như vậy, còn không muốn buông tay, huynh đây cũng không có biện pháp nào.”

“Không được, muội nhất định phải báo thù, dỉ không giúp muội, biểu ca huynh nhất định phải giúp muội!”

“Báo thù?” Kỳ Tuấn không khỏi bật cười: “Muội thật sự cam lòng sao?”

“Dù sao lòng muội đã quyết, không thể nói có bỏ được hay không.”

Lần này nàng ta tuyệt đối sẽ khiến Đôn Hoa đau đến không muốn sống, hoàn toàn hối hận đã từng nhục nhã nàng ta như vậy, vô luận như thế nào nàng ta đều muốn tranh con tức này!

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

“Tẩu tử, tẩu đừng lên nói với đại ca do muội dẫn tẩu ra ngoài nha, ca bảo vệ tẩu thật chặt, ngay cả cửa phủ cũng không để tẩu bước ra nửa bước, chỉ sợ sẽ có gì sơ sót, quả thực cẩn thận hơi quá rồi.”

“Dĩ nhiên, tẩu sẽ không lảm lời như vậy, tự tìm phiền toái.”

Đầu xuân đến, tuyết xuân tan dần, nhân dịp thời tiết tốt, Đôn Tiếp dẫn theo Lam Đề xuất phủ hóng mát một chút, nếu không cả ngày lẫn đêm nàng luôn phải ở trong phủ, sợ sắp buồn sinh đến bệnh rồi.

Kể từ sau sự kiện lần kia, thái độ của Hòa Quận Vương phi và Đôn Tiếp đối với Lam Đề thật sự có biến chuyển, từ từ thực sự tiếp nhận nàng là người một nhà, điều này khiến Lam Đề rất vui vẻ, rất hứng phấn, những cử chỉ khó xử trước kia, trở nên tự nhiên thân thiện hẳn.

Đi đến một quán trà náo nhiệt, Đôn Tiếp dẫn Lam Đề lên sương phòng lầu hai uống trà, khoát tay bảo tiểu nhị bưng một phần điểm tâm trong quán trà lên, để tẩu tẩu nhà mình có thể nếm thử một chút, có lẽ có thể giúp nàng này sinh linh cảm mới không biết chừng.

Thật ra, nàng ấy và Hòa Quận Vương phi đã thích điểm tâm Lam Đề tự mình làm, ăn thế nào đều không ngán, hiện tại thật tâm bội phục nàng, sẽ không bao giờ cố ý nói lời châm chọc để nàng khó chịu nữa.

“Tẩu tử, thật ra thì..... Lần đầu tiên muội đến quán trà này, điểm tâm ở đây ngon, thật ra do người khác nói cho muội biết.” Nhìn nàng vui vẻ thưởng thức điểm tâm, dường như vô cùng thích những thứ kia, giờ phút này Đôn Tiếp mới dẫn vào chủ đề.

“Ồ? Tại sao người đó nói cho muội biết điều này?”

“Bởi vì tỷ ấy biết tẩu thích, muốn muội dẫn tẩu đến đây nếm thử một chút, xem như muốn bồi tội với tẩu.”

Vừa nghe đến hai từ ‘bồi tội’ này, động tác dùng điểm tâm của Lam Đề lập tức dừng lại, nội tâm hơi động: “Ý của muội là Hoàn Dung cách cách.....”

“Đừng đó, tỷ ấy nói cho muội biết, sau khi trở về tỷ đã tự kiểm điểm lại rồi, cảm thấy hối hận đối với chuyện bản thân đã làm, nhưng bây giờ phủ Hòa Quận Vương hoàn toàn không hoan nghênh tỷ ấy, cho nên..... Tỷ ấy hi vọng muội có thể đưa tẩu ra ngoài, tự mình nhận lỗi với tẩu.”

Để điểm tâm xuống, Lam Đề trầm mặc, điều này khiến Đôn Tiếp có chút khẩn trương, không biết nàng suy nghĩ gì: “Tẩu tẩu, tẩu..... có đồng ý gặp tỷ ấy một lần không? Muội thấy tỷ vô cùng có thành ý, cho nên mới đáp ứng giúp tỷ lần này.”

Thật ra nội tâm Lam Đề có chút giằng giũa, không biết có nên gặp tình địch ngày xưa hay không, nhưng thấy Đôn Tiếp cũng vội nói giúp, lòng của nàng mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Hoàn Dung cách cách ở đâu, muội kêu nàng ra đi.”

Chờ đến khi Lam Đề chấp thuận, Đôn Tiếp lập tức vui vẻ gật đầu: “Được.”

Đôn Tiếp vừa ra khỏi sương phòng không bao lâu, sau đó dẫn theo Hoàn Dung có chút tiểu tỳ xuất hiện, khí thế ngạo nghễ vốn có trên người nàng nay đã không còn, điều này khiến Lam Đề vô cùng kinh ngạc, không ngờ nàng ta thay đổi nhiều như vậy.

Ngồi xuống đối diện nàng, câu nói đầu tiên của Hoàn Dung là xin lỗi: “Lam Đề, thật xin lỗi, ta không nên tính toán tỷ như vậy, lúc đó ta thật sự bị ghen tỵ làm cho đầu óc hôn mê, nên mới phải làm ra chuyện tình đáng sợ như vậy, tỷ..... Có thể tha thứ ta không?”

Lời nói của nàng chứa hối hận nồng đậm, khiến Lam Đề không nhịn được lộ vẻ xúc động. Thật ra thì nàng cũng không muốn để thù hận tiếp tục kéo dài như vậy, nếu Hoàn Dung thật sự đã thông suốt, nàng có thể không ngại: “Cô thật lòng hối cải rồi ư?”

Hoàn Dung lập tức gật đầu, chỉ sợ nàng không tin: “Nếu tỷ muốn thấy ta nhìn trời phát thề độc, vậy cũng không sao cả!”

“Đừng làm vậy, ta cũng không phải là không tin cô, vậy cô đối với Đôn Hoa.....”

Vừa nhắc đến người yêu, Hoàn Dung âm thầm hơi cúi đầu: “Ta đã hiểu rõ chàng vĩnh viễn sẽ không thuộc về ta, cho nên..... Ta sẽ thử buông tay chàng.....”

“Cô có thể nghĩ như vậy, ta thật sự vô cùng vui mừng thay cô.” Cho đến giờ khắc này, Lam Đề mới nở nụ cười thật sự: “Chuyện này xem như xong, trở về ta sẽ thử nói chuyện với Đôn Hoa một chút, khiến phủ Hòa Quận Vương có thể tiếp nhận cô một lần nữa, hoan nghênh cô đến chơi.”

“Cám ơn, thật sự rất cảm ơn tỷ!” Hoàn Dung cảm kích đáp tạ: “Lam Đề, điểm tâm này ăn thật ngon, tỷ không cần khách khí, dù sao bữa nay ta mời, xem như là lễ bồi tội với tỷ.”

“Muội nhờ tẩu tẩu mà hưởng phúc lây, có lộc ăn.” Đôn Tiệp vui vẻ cầm điểm tâm lên ăn: “Đúng rồi Hoàn Dung, trong quán có trà ngon nào, tỷ cũng giúp chúng ta giới thiệu một chút đi.”

“Đương nhiên rồi, ta lập tức gọi tiểu nhị đem lên.”

Cục diện trong lòng cuối cùng cũng tháo gỡ, Lam Đề nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm không ít, nụ cười trên mặt rực rỡ hơn rất nhiều, ba nữ nhân ríu rít đông nam tây bắc tùy tiện tán gẫu, quả thực không khí vô cùng vui vẻ.

“Đúng rồi!” Hàn huyền đến một nửa, Hoàn Dung đột nhiên nhắc đến: “Lam Đề, tỷ cứ ở trong vương phủ như vậy không được đâu, nên giống như những phúc tấn khác lôi kéo tình cảm, lôi kéo quan hệ, đến lúc đó nếu trượng phu của mình có chuyện gì, có giao thiệp tốt mới có thể giúp một tay đó.”

Sau đó Đôn Tiệp gật đầu: “Ừ, nói vậy cũng đúng.”

Ngược lại Lam Đề không nghĩ đến việc này, lập tức tỏ vẻ có chút luống cuống: “Vây..... Vây ta nên làm như thế nào mới được?”

Hoàn Dung lập tức đề nghị: “Như vậy đi, ta biết không ít nương nương trong cung, ta giúp tỷ tiến cử giới thiệu, như thế nào?”

“Thật sự có thể sao?”

“Dĩ nhiên có thể, trạch nhật bất như chàng nhật*, nếu không chúng ta bây giờ lập tức vào cung đi, tỷ cảm thấy được không?”

(*)chọn tới chọn lui không bằng lúc này luôn

“Bây giờ sao?” Vội vàng như vậy?

“Tẩu tẩu vào cung, ta cũng muốn đi theo, ta phải tự mình dẫn tẩu tẩu hoàn hoàn chỉnh chỉnh về phủ mới được, nếu không tuyệt đối sẽ bị đại ca lột xuống một lớp da.”

“Được, Đôn Tiệp cùng đi theo, hiện tại thừa dịp thời gian vẫn còn sớm, chúng ta mau chóng lên đường.”

Lam Đề hoàn toàn không tìm được cơ hội nói chen vào, không thể làm gì khác hơn là cùng các nàng lên đường tiến về phía Tử Cẩm thành. Trở lại nơi ở trước kia, nội tâm có loại cảm khái không nói thành lời, vốn nghĩ bản thân sẽ ở đây đợi đến hai mươi lăm tuổi rồi có thể ra cung, không ngờ kể từ khi gặp được Đôn Hoa, cuộc đời của nàng liền xoay theo một phương hướng khác, hoàn toàn không phải là dự liệu nàng có thể đoán trước được.

Ở hành lang phía trước Hoàn Dung giải thích tác dụng của các cung, khiến lần đầu tiên Đôn Tiệp vào cung tò mò theo sát, Lam Đề rơi ở phía sau họ một đoạn ngắn, lần nữa trở về nơi này, trên mặt có nụ cười nhật hoà niềm.

Nửa đường đi qua một gốc cây cao lớn, mặc dù nhánh cây trơ trụi, lá mới còn chưa dài ra, hoàn toàn khác với ngày trước, nhưng vẫn khiến Lam Đề nhớ lại, chỉ vì nàng và Đôn Hoa gặp nhau dưới tàng cây này, nhờ tiểu Hồ gia làm mối, mới đưa hai người bọn họ đến với nhau.

“Đúng rồi, không biết sau khi ta rời khỏi Hoàng cung, tiểu Hồ gia..... Ừm?”

Đột nhiên, một bàn tay xa lạ từ phía sau che miệng Lam Đề, khiến nàng không phát ra được âm thanh nào, ngay sau đó nàng lập tức bị người xa lạ phía sau mạnh mẽ kéo vào chỗ tối, ở phía trước Hoàn Dung và Đôn Tiệp hoàn toàn không phát hiện, lập tức đi về phía trước.

Tốc độ người nọ kéo nàng thật nhanh, cho dù nàng giãy giụa như thế nào đều không có tác dụng, tiếp đó đối phương hung hăng đánh vào gáy nàng, đau đến nàng không còn hơi sức phản kháng, lập tức bị người vác lên vai nhanh chóng rời đi.

“Cứu..... Cứu mạng.....”

Nàng yếu đuối kêu gọi, đáng tiếc không có bất kỳ ai phát giác, nhưng sau đó một bóng dáng chợt lóe lên, dừng trên hành lang dài, nhìn nàng bị người nhanh chóng mang đi, hai mắt hiện lên thần sắc hoang mang.

“Tiểu..... Hồ Gia.....”

Nó không có trả lời nàng, qua không bao lâu lại nhảy xuống hành lang, hoàn toàn biến mất trước mặt Lam Đề, điều này khiến nàng nản lòng thoái chí, không dám tưởng tượng kết quả của mình sẽ như thế nào.

Qua không bao lâu, Lam Đề bị ném vào một chỗ vô cùng rét lạnh, sau đó nàng nghe được âm thanh đóng khóa cửa, sau khi người nọ hoàn thành sứ mạng lập tức nhanh chóng rời đi, động tác gọn gàng, không hề lưu lại dấu vết.

Đợi đến đau đớn trên người thật vất vả mới giảm xuống, Lam Đề mới miễn cưỡng từ dưới đất bò dậy, muốn nhìn rõ ràng nơi này rốt cuộc là đâu.

Trong không gian u ám từng cơn ón lạnh, dường như chứa rất nhiều thứ, nàng duỗi tay lần mò, lập tức bị sợ thu tay lại, cả lòng bàn tay lạnh lẽo không người.

Là khối băng, nàng cư nhiên bị khóa trong hãm băng ở vự phủ!

Hốt hoảng đi đến trước cửa, nhưng vô luận nàng đẩy thế nào, cửa chính vẫn bất động như núi, thậm chí không phát ra một chút tiếng vang, tình huống lần này hoàn toàn khác với lần trước bị khóa bên trong căn phòng bỏ hoang, với sức lực của bản thân nàng hoàn toàn không thể trốn thoát được!

“Mở cửa! Mở cửa nhanh đi!”

Nàng liều mạng vỗ vào cánh cửa, nhưng vô ích, hiện tại vừa đến mùa xuân, bên trong Hoàng cung chắc chắn sẽ không dùng đến khối băng, cho nên hầu như không có ai sẽ đi ngang qua hãm băng, huống chi phủ Nội Vụ có đến năm cửa giấu băng, nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc bản thân đang bị khóa ở đâu.

Khí lạnh trong hãm vẫn phả vào nàng, qua không bao lâu tay chân nàng đã lạnh lẽo, dần dần không sử dụng được sức, chỉ có thể vô lực ngồi xổm trên mặt đất, đầu gối cong lại, rúc thân thể vào một chỗ, nhưng vẫn không ngăn cản được khí lạnh xâm lấn.

Nếu như nàng thật sự bị đông cứng chết ở đây, có lẽ phải đợi đến mùa hạ, mới có thể được người phát hiện, thật ư? Thê thảm kéo nhẹ đôi môi đông cứng, không ngờ kết quả cuối cùng của bản thân là như thế. “Cứu mạng..... Cứu mạng, Đôn Hoa ——”

Editor: Gà

“Lam Đề?”

Trong phủ Nội Vụ bỗng nhiên tâm thần Đôn Hoa kinh hoảng không yên, Nghi Khâm ở một bên lập tức phát hiện sự khác thường của hân, tò mò hỏi: “Sao thế?”

“Ta.....” Hân hoang mang lắc đầu: “Hình như ta nghe được âm thanh của Lam Đề.”

“Lam Đề? Ta không thể không nói, ngươi thật sự hãm quá sâu rồi.” Nghi Khâm không nhịn được bật cười: “Gặp phải nàng, ngươi thật đã hoàn toàn thay đổi tính tình rồi, ta không thể không bội phục lực ảnh hưởng của nàng đối với ngươi.”

“Ngươi đang nhân cơ hội nhạo báng ta.” Mặc dù trong lòng lo lắng, Đôn Hoa vẫn cố gắng kéo sự chú ý về: “Ngươi mới vừa nói, tất cả những người trong Ngự Thiện Phòng cùng đến Tị Thử sơn trang đều đã được điều tra kỹ lưỡng, nhưng không hề phát hiện nhân vật hạ độc khả nghi, cho nên người hạ độc có thể là người khác?”

“Không sai, cho nên lúc đầu trên đường Lam Đề từ Ngự Thiện Phòng đến phòng ngươi có lẽ đã gặp được ai đó, người nọ thật sự có thể là hung thủ muốn hại ngươi.”

Điều này khiến Đôn Hoa hồi tưởng lại thời điểm ban đầu Lam Đề đến tìm hân nàng rất tức giận, tựa như mới vừa cùng ai đó tranh cãi, có lẽ thật sự nàng ở trên đường gặp phải người khác, mới có thể khiến người nọ có cơ hội bỏ thuốc trong cháo, muốn mượn dịp hại hân.

“Trở về ta sẽ hỏi thử, xem rốt cuộc nàng gặp phải người nào trên đường, có lẽ chuyện này có thể tra ra được manh mối.”

“Không sai, có lẽ đáp án đang ở trên người nàng, mặt khác..... Trước ngươi đã từng đề cập đến cảm giác của Kỳ Tuần đối với Lam Đề có chút mâu thuẫn, điều này khiến ta nghĩ đến một chút liên hệ thú vị.”

“Liên hệ gì?”

“Sinh mẫu của Kỳ Tuần là Tĩnh phi, mà Hoàn Dung là cháu gái của Tĩnh phi, chắc hân nàng ta biết Kỳ Tuần, thật trùng hợp, Hoàn Dung muốn cướp ngươi, Kỳ Tuần muốn cướp Lam Đề của ngươi, bọn họ đều có sở thích giống nhau vậy sao?”

“Sao?”

Mặc dù Nghi Khâm chỉ nói đùa, không có gì kỳ lạ nhưng khiến Đôn Hoa có cách nghĩ khác, trong lòng nghi hoặc dường như sáng tỏ: “Nghi Khâm, có khi nào, thật ra Kỳ Tuần hân.....”

“Đại ca! Không xong rồi! Đại ca rốt cuộc ca đang ở đâu?”

Đúng lúc này, đột nhiên Đôn Tiệp lỗ mãng xông vào phủ Nội Vụ, khiến Đôn Hoa kinh ngạc nhú mào: “Đôn Tiệp, làm sao muội có thể vào hoàng cung được?”

“Đại ca, không xong không xong!” Không có tâm tư trả lời câu hỏi này, nàng ấy vội vàng nói: “Không thấy tẩu tử đâu nữa, nên làm sao bây giờ?”

Nàng ấy không biết Lam Đề mất tích khi nào, nhưng lúc nàng ấy phát hiện nàng không đi theo sau bước chân của mình và Hoàn Dung, liền vội vàng quay đầu lại tìm, rốt cuộc không thấy người, điều này khiến nàng ấy vô cùng gấp gáp, chỉ sợ tẩu tử đã xảy ra chuyện gì rồi.

Vốn nàng ấy muốn nhờ Hoàn Dung giúp một tay, không ngờ thái độ của nàng ta lại đột nhiên thay đổi, hoàn toàn không quan tâm tẩu tử sống chết ra sao, nàng ấy mới phát giác chuyện này có chút cổ quái, tùy tiện bắt một gã thái giám bảo hân dẫn đường đến phủ Nội Vụ cầu cứu.

“Muội nói Hoàn Dung dẫn muội và Lam Đề vào cung sao?” Đôn Hoa không nhịn được trách cứ: “Ta không phải nói với các muội đừng qua lại với nàng ta nữa mà, sao các muội không nghe?”

“Muội cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, muội nghĩ rằng Hoàn Dung thật sự rất có thành ý nhận lỗi với tâu tâu, ai biết.....”

“Thật đáng chết!”

Khó trách trong lòng hần không yên, thì ra Lam Đề thật sự có chuyện ngoài ý muốn! Hần vội vàng ra lệnh Tam Hi: “Tam Hi, lập tức triệu tập thị vệ và thái giám trong cung tìm kiếm hành tung của Lam Đề, càng nhiều người càng tốt!”

“Dạ, bổi lặc gia!”

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều khẩn trương, cho dù phải rất nhiều người trong hoàng cung tìm kiếm, nhưng vẫn không có tin tức, thời gian cứ thế trôi qua, Đôn Hoa càng ngày càng nôn nóng, chỉ sợ nếu không tìm được người, tình huống của nàng sẽ càng ngày càng nguy hiểm.

Đợi thêm một lúc nữa, hần cũng đợi không nổi rồi, lao ra khỏi hàng ngũ tìm kiếm, Đôn Tiệp và Tam Hi cũng lo lắng theo sát ở phía sau, hy vọng có thể nhanh sớm có tin tức tốt.

Dù sao Lam Đề đã từng làm cung nữ trong cung, như thế nào cũng không thể lạc đường, nếu có tư tâm, trong Hoàng cung này có quá nhiều góc chết có thể giấu người, nếu hần không có biện pháp tìm người về trước lúc mặt trời chiều ngã về tây, chỉ sợ nàng có thể sẽ lẩn ít dữ nhiều, sẽ không trở về bên cạnh hần được nữa rồi!

“Đáng chết! Không được, ta phải tỉnh táo lại, không thể rối loạn trong lúc này.....”

Cố gắng đè xuống tâm tình phiền não, Đôn Hoa cố gắng bắt đầu phân tích tình trạng, nếu đây là thủ đoạn của Hoàn Dung, nàng ta sẽ người giấu ở đâu? Căn cứ vào nơi Lam Đề biến mất theo như Đôn Tiệp hình dung, có thể suy đoán được, lần này Hoàn Dung có đồng phạm giúp nàng ta, mới có thể dễ dàng được như ý.

Nàng ta nhất định đã tìm người vô cùng quen thuộc địa hình Hoàng cung hỗ trợ, sẽ là ai đây?!

“Meo meo..... Meo meo ——”

Đột nhiên, tiếng kêu của tiểu Hồ gia từ nơi xa xôi truyền đến, nếu không phải giờ phút này Đôn Hoa đang bình tâm, tuyệt đối không thể nghe được, hần lập tức men theo tiếng mèo kêu đi về phía trước, trực giác báo có lẽ sẽ phát hiện được điều gì.

Vội vội vàng vàng tìm được tiểu Hồ gia, chỉ thấy nó đang liều mạng dùng móng vuốt đào một cái hố trước cửa hầm băng, tiếp tục kêu meo meo.

Chỉ có lúc nó đói bụng mới phát ra loại âm thanh uy hiếp này, cho nên hiện tại loại phản ứng này, không lẽ là.....

Tim phát lạnh, giờ phút này dự cảm xấu trong nội tâm càng thêm mãnh liệt: “Tam Hi, mau trở về mang chìa khóa hầm băng đến đây!”

“Dạ!”

Tam Hi hoàn toàn không dám lơ lơi bước chân, không lâu sau lập tức mang theo chìa khóa trở lại từ phủ Nội Vụ, Đôn Hoa mau chóng mở khóa cửa, vừa đẩy cửa ra, tiểu Hồ gia chạy vào hầm băng đầu tiên, thanh âm kêu la lại nổi lên.

“Meo meo ——”

Nóng lòng xông vào hầm băng, trong khoảng thời gian ngắn đôi mắt của Đôn Hoa vẫn chưa thể thích ứng với sự tối tăm bên trong, hần cố gắng đi theo tiếng meo meo của tiểu Hồ gia, chỉ thấy một dáng người nhỏ nhắn lui ở góc tường không hề nhúc nhích, ngay cả khi tiểu Hồ gia cao y phục của nàng cũng không có bất kỳ phản ứng nào, tựa như đã.....

“Lam Đề!”

Lòng hần kinh sợ chạy về phía nàng, vội vàng ngồi xổm người xuống vỗ lên gương mặt lạnh lẽo của nàng, chỉ sợ thật sự sẽ mất đi người mình yêu thương nhất: “Lam Đề, nàng đừng làm ta sợ, mau mở mắt ra nhìn ta!”

Toàn thân nàng không có một chỗ nào ấm áp, tâm của Đôn Hoa dường như cũng bị ném vào hàn băng, gần như đông lạnh: “Lam Đề, ta đến cứu nàng rồi, nàng có nghe ta gọi nàng không?”

Hần đã đến chậm rồi sao? Hần đã không thể tiếp tục ở bên người hần yêu nhất sao? Không, hần không chấp nhận kết quả như thế, hần muốn trời cao trả Lam Đề lại cho hần!

“Lam Đề!”

Đang lúc hần sắp phát điên, rốt cuộc lông mày và mi của Lam Đề khẽ giật, như muốn mở mắt ra, đã không còn hơi sức nữa rồi, điều này dường như khiến Đôn Hoa lại nhìn thấy một tia sáng rạng đông, vội vàng ôm lấy người lao ra khỏi hầm băng, giọng nói cấp bách không thôi.

“Mau! Nhanh đi kêu thái y đến đây! Ta muốn lò lửa, chăn mền, càng nhiều càng tốt, nhanh đi!”

Nhìn người của phủ Nội Vụ một mảnh rối ren, Hoàn Dung có một loại sung sướng thực hiện được quỷ kế, quả thực vui đến đắc ý.

Chỉ cần vừa nghĩ đến giờ phút này nhất định Đôn Hoa đang hốt hoảng tìm kiếm hành tung của thê tử, nàng ta đã cảm thấy đáng đời hần, đây do hần không chọn nàng ta nên bị báo ứng!

“Ta muốn người hồi hận, hồi hận vì đã chọc giận ta, để người mất đi thứ quan trọng nhất, ha ha ha!”

Nàng ta vừa điên cuồng cười to vừa đi trên hành lang, muốn đi gặp người kia, khi nàng đi đến sau tiểu viện vắng vẻ mà hai người hẹn trước, Kỷ Tuân đã sớm ở đó đợi nàng xuất hiện.

“Biểu ca, huynh đối với muội tốt nhất.” Hoàn Dung vui vẻ nói với hần ta: “Chỉ có huynh chịu giúp muội, đến bây giờ muội mới biết, huynh là người tốt với muội nhất.”

Thấy nụ cười sáng lạn của nàng ta, Kỷ Tuân có chút vui mừng, không quan tâm bản thân bị nàng ta lợi dụng: “Chỉ cần muội vui vẻ là được rồi.”

Trước kia trong mắt hần ta luôn chỉ có Hoàn Dung, yên lặng thích nàng ta, đáng tiếc trong mắt nàng ta chỉ nhìn thấy Đôn Hoa, khiến tinh thần hần ta chán nản thật lâu, rốt cuộc không hiểu bản thân không bằng người kia ở chỗ nào.

Nhưng bây giờ vì một Lam Đề, rốt cuộc Hoàn Dung đã trở mặt thành thù với Đôn Hoa rồi, điều này khiến hần ta vui vẻ không thôi, chỉ cần nàng ta không hề một lòng một dạ với hần nữa, muốn hần ta làm gì hần ta đều nguyện ý, cho dù vì nàng ta khiến tay mình dơ bẩn cũng không sao cả!

“Đừng rồi biểu ca, rốt cuộc huynh phái người giấu nữ nhân kia ở đâu vậy?”

“Huynh giấu nàng ở trong vại phủ, có thể tìm được nàng hay không, phải xem vận mệnh của Đôn Hoa rồi.”

Hần cố ý muốn giấu người trong địa bàn của phủ Nội Vụ, nếu Đôn Hoa có thể tìm được nàng còn sống thì thôi, nếu hần tìm được nàng nhưng nàng đã không còn hơi thở, đó cũng do hần tự tìm.

Nữ nhân mình yêu cư nhiên chết trong địa bàn của mình, đây là chuyện châm chọc bao nhiêu chứ? Hần ta muốn hành hạ Đôn Hoa như vậy, để hần hồi hận cả đời, mới có thể thỏa mãn oán khí trong lòng!

Trong khi bọn họ đang bí mật gặp mặt, trò chuyện, tất cả đều bị Nghi Khâm đã âm thầm theo Hoàn Dung đến nghe rất rõ ràng, đôi mắt y không khỏi lạnh xuống, rốt cuộc hôm nay đã biết tất cả mọi chuyện do ai giờ trò quý.

“Dám động đến người của phủ Nội Vụ chúng ta ư? Hừ, ta sẽ cho người hiểu, chúng ta không phải là người mà các người nên động vào.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Gà

Mặc dù kịp thời cứu Lam Đề từ trong hầm băng ra, nhưng nàng chịu lạnh quá lâu, bệnh nặng suốt một tháng mới dần dần chuyển biến tốt.

Tuy nói tình huống của nàng rốt cuộc ổn định, nhưng thân thể vẫn suy yếu, tâm thể nào vẫn không hề khỏi sắc, nhưng nàng không muốn để Đôn Hoa lo lắng, nên vẫn như thường ngày luôn tươi cười, không để thân thể suy yếu đã kích nàng, đã kích người mà nàng yêu thương.

Xuân về hoa nở, hiếm khi Lam Đề bước ra cửa phòng đến vườn hóng mát một chút, tiểu Hồ gia vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, lập tức đến gần nàng, theo thói quen meo meo gọi nàng, muốn nàng vuốt nó ăn.

Lam Đề chỉ cười nhạt, ôm lấy nó, dặn thị nữ bên cạnh đến phòng bếp lấy chút thức ăn, bản thân ôm theo mèo đến lương đình ngồi trước.

Nếu không có tiểu Hồ gia, có lẽ nàng thật sự sẽ chết rét trong hầm băng, nó là một con mèo có ân lớn đối với bọn họ, cho nên sau đó Đôn Hoa lập tức đưa nó về phủ, trở thành một phần trong phủ.

“Meo meo ——”

“Tiểu Hồ gia, mi đợi thêm một lát, thức ăn lập tức đến ngay.”

“Con mèo kia chỉ thích ăn, lại muốn đòi nàng cho nó ăn nữa sao?” Mới ngồi trong lương đình không lâu, Đôn Hoa xuất hiện, từ phía sau dịu dàng ôm lấy nàng: “Nàng đừng quá cưng chiều nó, bằng không sớm muộn nó sẽ bị nàng làm hư.”

“Nhưng thiếp cảm thấy lúc nó ở trong hoàng cung, trước đó đã bị chàng làm hư rồi.” Lam Đề khẽ cười đổi tư thế: “Sao hôm nay xuất cung sớm như vậy?”

“Ta dẫn theo một người đến gặp nàng.”

“Gặp thiếp? Là ai?”

Vừa hỏi xong, liền thấy Đỗ thái y xuất hiện sau lưng trượng phu, ông cười khanh khách mở lời: “Phúc tấn, đã lâu không gặp.”

“Đỗ thái y? Làm sao ông rảnh rồi mà đến đây?”

“Đương nhiên đến để phục chẩn*, thấy Phúc tấn hồi phục rất tốt.”

(*) tái khám

Lam Đề không nhịn được tròn mắt nhìn Đôn Hoa một cái, nghĩ cũng biết, hẳn nhất định lại lạm dụng quyền lực của phủ Nội Vụ, dám bắt Đỗ thái y đến xem bệnh nữa.

Đôn Hoa vội vàng cười giải thích: “Đừng trừng ta, Đỗ thái y cũng rất quan tâm tình trạng của nàng, thật sự ông ấy tự nguyện đến đây xem bệnh.”

“Thật sao? Không phải chàng ‘vô ý’ uy hiếp chứ?”

“Ha ha..... Phúc tấn, người nên tin Bối lạc gia đi.” Đỗ thái y đi vào trong đình, bảo thái giám theo hầu để hòm thuốc trên bàn đá: “Trước hết để lão phu xem mạch đã, hai phu thê các người đợi lát nữa hãy cãi nhau.”

Lam Đề xấu hổ đưa tay ra, tròn mắt nhìn trượng phu đang cười đến vô tội, một lát sau, Đỗ thái y bắt mạch xong, thị nữ cũng vừa lúc mang thức ăn đến cho tiểu Hồ gia.

“Lam Đề, nàng cho tiểu Hồ gia ăn trước đi, ta sẽ đến chỗ nàng sau.” Thấy Đỗ thái y lui ra khỏi đình, đi đến nơi khá xa, Đôn Hoa lập tức dặn dò.

“Dạ.”

Hắn thân nhiên rời khỏi lương đình, tựa như không có chuyện gì, đến khi gặp Đỗ thái y, vẻ mặt bỗng chốc biến đổi, lo lắng hỏi: “Đỗ thái y, rốt cuộc tình trạng của nàng như thế nào?”

Khuôn mặt tươi cười của Đỗ thái y cũng biến mất, không nhịn được thở dài: “Ai da, khó khăn đây, thân thể Phúc tấn đã bị tổn hại, muốn khôi phục khỏe mạnh như ngày trước, quả thật rất khó.....”

Hắn miễn cưỡng lắm mới có thể đưa Lam Đề từ trước quý môn quan trở về, sau khi trải qua hai lần sống chết, tình trạng thân thể của nàng hoàn toàn không thể như trước đây, đây là chuyện có thể đoán trước được.

“Lần này nàng bị lạnh quá nặng, tứ chi có thể hoạt động bình thường đã vô cùng may mắn rồi, nhưng muốn hoàn toàn tiêu trừ khí lạnh trong cơ thể sẽ rất khó khăn, lão phu chỉ có thể nghĩ biện pháp giúp nàng bồi bổ thân thể, có thể bổ bao nhiêu tính bấy nhiêu thôi.”

Nghe được câu trả lời của ông, nét mặt Đôn Hoa càng thêm nặng nề: “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác?”

“Bối lạc gia, thật xin lỗi, lão phu chỉ có thể nói..... Lão phu học nghệ không tinh, thật không thể ra sức.”

Ngay cả thái y Hoàng thất ngơ dưng đều nói không thể ra sức, trên đời còn ai có biện pháp nữa? Điều này khiến Đôn Hoa vừa đau lòng vừa thất vọng, đến cùng không biết nên làm gì mới phải.

“Còn nữa, có một việc ta phải nhắc nhở Bối lạc gia.” Mặc dù đây lại là một đá kích khác, nhưng ông vẫn không thể không nói: “Thân thể Phúc tấn quá mức suy yếu, tương lai sợ rằng khó có thể mang thai, xin Bối lạc gia tốt nhất nên có chuẩn bị trước.”

Những lời này khiến Đôn Hoa chấn động mạnh, quả thật không dám tin: “Ông nói..... thật ư?”

“Lão phu cũng không muốn nói vậy, nhưng chuyện thật sự như thế, rốt cuộc chuyện này có nên nói cho Phúc tấn biết hay không, xin Bối lạc gia..... tự mình cân nhắc.”

Đá kích như vậy khiến Đôn Hoa quá mức chấn động, hẳn không dám nghĩ sau khi Lam Đề biết tin tức này sẽ có phản ứng gì, chỉ biết tuyệt đối nàng sẽ bị đá kích còn nhiều hơn hẳn, vì hẳn hiểu rõ nàng hơn bất kỳ ai, không thể chịu đựng được việc không thể sinh hài tử!

Không thể để nàng biết, tuyệt đối phải giấu nàng!

“Meo meo ——”

Tiểu Hồ gia ăn no nê xong chạy đến cạnh bọn họ, khiến hai người bọn họ giật nảy mình, Đôn Hoa vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Lam Đề dường như vừa đi đến, về mặt không có bất kỳ khác thường gì: “Đôn Hoa, tình trạng ra sao, các người tốt xấu gì cũng nên nói cho thiếp biết một tiếng chứ?”

“Lão phu đã nói tình trạng của Phúc tấn cho Bối lạc gia rồi, Phúc tấn hãy trực tiếp hỏi Bối lạc gia.” Đỗ thái y lập tức hành lễ: “Bối lạc gia, Phúc tấn, lão phu đi trước một bước.”

“Đỗ thái y, thứ cho ta không thể tiễn.”

“Không sao cả, các vị cứ từ từ mà nói.”

Sau khi Đỗ thái y đi khỏi, Lam Đề mới hỏi: “Đôn Hoa, tình trạng của thiếp..... Vẫn rất không tốt sao?”

“Ai nói thế?” Hắn lập tức nở nụ cười, đưa tay dắt nàng, đưa nàng trở về lương đình: “Đỗ thái y nói, nàng chỉ cần tiếp tục điều dưỡng theo đơn thuốc của ông ấy, tuyệt đối thân thể sẽ càng ngày càng tốt.”

“Thật không?”

“Đương nhiên thật rồi, đừng mất lòng tin vào bản thân.”

“Ừm.”

Trở lại lương đình, Đôn Hoa và Lam Đề cùng nhau ngắm hoa uống trà, nhưng nàng trầm mặc một hồi lâu, lại hỏi: “Đôn Hoa, chàng..... Có chuyện gì chàng vẫn chưa nói với thiếp hay không?”

“Ngốc, rốt cuộc nàng đang lo lắng gì chứ?” Hắn bật cười véo nhẹ má nàng tỏ vẻ trêu chọc: “Nếu dám suy nghĩ lung tung nữa, cẩn thận ta không tha cho nàng.”

“..... Dạ.” Ngoan ngoãn uống một hớp trà, nhưng bỗng nhiên nàng phát hiện, nước trà ấm áp không làm ấm được sự tuyệt vọng trong lòng.

Lam Đề đợi trượng phu thẳng thắn với nàng, nhưng hình như từ đầu đến cuối hắn không có ý định sẽ nói, vẫn như cũ luôn vô cùng yêu thương nàng, có thể nói càng thêm thương yêu nàng.

Vì vậy nàng suy tư rất lâu, rốt cuộc làm ra một quyết định thật nhẫn tâm. Đôn Hoa không có ý định gì, nhưng chuyện này cũng không bày tỏ là không có hành động gì.

“Tẩu tẩu, làm vậy..... có được không?”

Ở trong phòng tiểu cô, Lam Đề cẩn trọng nhờ Đôn Tiếp giúp nàng vụng trộm đem họa trục** vào trong phủ, trong họa trục đều là những nữ tử chưa gả có gia thế tương xứng với phủ Hòa Quận Vương, ai cũng trẻ tuổi xinh đẹp.

(**) tranh vẽ

Thật ra Đôn Tiếp có chút lo lắng, nhớ ngày đó tẩu tẩu liều mạng ngăn cản không để Hoàn Dung có cơ hội gả cho ca ca mà, thế nào mới chớp mắt một cái, bây giờ đã tự thân giúp ca ca chọn Trắc phúc tấn vậy chứ?

Nhưng nàng ấy cũng không nhìn ra rốt cuộc giữa ca và tẩu đã xảy ra chuyện gì, bọn họ vẫn ân ái như cũ, càng khiến nàng ấy chịu không nổi đó là, tẩu tẩu không cho phép nàng ấy nói chuyện này với bất kỳ ai, đặc biệt là ca ca, thật ra nàng ấy cũng không dám nói đâu, nếu để ca ca biết muội của mình giúp làm chuyện như vậy, mạng nhỏ này của bản thân chắc chỉ còn lại một nửa!

“Tẩu tẩu à tẩu tẩu, rốt cuộc trong đầu của tẩu đang suy nghĩ gì vậy, dù sao cũng nói cho muội biết một chút xui đi chứ?”

“Muội đó, tốt nhất nên biết càng ít càng tốt.” Xem xong họa trục Đôn Tiếp mang về, Lam Đề cau mày hỏi: “Còn nữa không?”

“Cái gì? Chẳng lẽ muội mang về bao nhiêu đây còn chưa đủ nhiều sao?”

“Dĩ nhiên không đủ.” Lam Đề chán nản than nhẹ: “Ánh mắt Đôn Hoa rất cao, những thứ này chàng nhìn còn không thuận mắt, ta phải nghĩ biện pháp giúp chàng chọn nữ nhân có điều kiện tốt hơn mới được.”

Nàng đã không có lựa chọn, bây giờ nàng không có tư cách yêu cầu Đôn Hoa chỉ có một mình nàng, nàng biết hắn không muốn phụ nàng, nhưng nàng không thể trở thành tội nhân thiên cổ của gia tộc, nhất định phải nghĩ biện pháp..... Nhường cho nữ nhân khác giúp Đôn Hoa có con nối dõi.

Thật sự rất đáng buồn, nhưng không thể không làm như vậy, tuy trong lòng nàng rất đau, vô cùng đau.....

Đang lúc nàng vẫn đang mãi suy nghĩ chưa hồi thần thì âm thanh gõ cửa nhẹ vang lên, Đôn Tiếp bị dọa vội vàng ôm hết họa trục trên bàn lên. Nếu thật là

ca ca, nếu bị hấn phát hiện cái này, nàng ấy lập tức chết chắc!

Nhưng rất không may, người mở cửa vào chính là Đôn Hoa. “Lam Đề, quả nhiên nàng ở đây, gần đây hình như nàng rất thích qua chỗ Đôn Tiệp?”

So với Đôn Tiệp đang chột dạ, ngược lại Lam Đề thản nhiên đứng dậy đi đến trước mặt hấn, cười đến ngọt ngào. “Như vậy không phải rất tốt sao, nếu thiếp không đến chỗ Đôn Tiệp tâm sự, chàng nên lo lắng mới phải.”

“Nghe nàng nói như vậy cũng đúng.” Nhưng Đôn Hoa vẫn nhìn không được liếc muội muội một cái: “Đôn Tiệp, sao trên tay muội ôm một đồng họa trục vậy, vẽ mặt còn chột dạ như thế?”

“Muội...muội không có.” Đôn Tiệp chỉ có thể cứng ngắc cười gượng: “Họa trục này..... Là bảo bối rất quý của muội, nên mới che chở trong lòng chứ sao.”

“Vậy à? Thật sao?”

“Đương nhiên thật rồi!”

“Được rồi Đôn Hoa, chàng đừng trêu muội ấy nữa.” Lam Đề chủ động lôi kéo trượng phu ra khỏi phòng, không để hấn có cơ hội thấy những bức vẽ kia: “Đến lúc uống thuốc rồi hà, nếu không sao chàng đến đây?”

“Nàng còn biết phải uống thuốc ư, ta nghĩ nàng nói chuyện phiếm hàn huyên đến quên rồi.”

“Không cần thận trì hoãn chút thôi, như vậy chàng cũng so đo.....”

Nghe tiếng nói chuyện của hai người bọn họ càng ngày càng xa, rốt cuộc Đôn Tiệp thở phào nhẹ nhõm thật to.

Nhưng nàng ấy không ngờ, không qua mấy canh giờ, nàng ấy liền bị huynh trưởng ‘mời’ đến thư phòng, nói hấn rất có hứng thú với những họa trục kia, muốn nàng ấy mang đến cho hấn ‘xem một chút’.

Vừa nhìn hết đồng họa trục Đôn Tiệp mạo hiểm tính mạng dâng lên, lập tức sắc mặt Đôn Hoa trầm xuống, toàn thân tản ra một cỗ sát khí, lập tức Đôn Tiệp bị dọa cách hấn thật xa, nhưng không dám trực tiếp chạy ra khỏi thư phòng, quả thực là số khổ mà!

“Xem ra..... Nàng đã biết.”

Không ngờ Lam Đề vội trộm giúp hấn chọn lựa Trắc phúc tấn, điều này khiến hấn rất tức giận, tại sao nàng muốn hành hạ bản thân như vậy, càng giận nàng tại sao không hỏi ý hấn?

Chắc hấn nàng đoán hấn tuyệt đối sẽ cự tuyệt, nên trực tiếp hành động, nhưng rốt cuộc nàng biết hay không, nàng làm như vậy thật khiến hấn vô cùng thất vọng, khiến hấn rất muốn lập tức mắng bảo nàng dừng lại!

Hấn vẫn không buông tay, nhưng sao nàng lại buông tay chính mình như vậy? Thật sự là một nữ nhân ngọc, hơn nữa còn ngọc đến mức không thuốc nào cứu được!

“Tam Hi!”

Vừa nghe âm thanh giận dữ của chủ tử, Tam Hi vội vàng xuất hiện: “Bối lạc gia, có gì phân phó?”

“Cầm toàn bộ những họa trục trên bàn đi thiêu hủy, một cái cũng không được lưu lại!”

“Vâng.”

Y nhanh chóng thu hồi họa trục trên bàn, vội vàng vàng thối lui khỏi thư phòng, gần như chạy trốn, chỉ còn dư lại Đôn Tiệp đáng thương còn đang đợi trong phòng, sợ cái mạng nhỏ này của mình ngay sau một khắc sẽ tiêu luôn.

“Đại ca..... Muội..... Muội thật sự không cố ý..... Là tẩu tẩu nhờ muội giúp một tay, muội..... Muội không thể không giúp mà.....”

Đôn Hoa tức đến mức không muốn nói chuyện, Đôn Tiệp chỉ có thể độc diễn, liều mạng nói giúp bản thân, hi vọng đợi lát nữa sẽ không cần chết quá mức thâm

Giận một lúc, rốt cuộc Đôn Hoa miễn cưỡng bình tâm, lớn tiếng cảnh cáo: “Ta cảnh cáo muội... nếu muội lại dám mang về bất kỳ họa trục nào cho Lam Đề xem, để ta biết, tuyệt đối muội sẽ không xong đâu!”

“Cái gì? Vậy, vậy muội phải làm như thế nào với tẩu tẩu đây?”

“Ta mặc kệ, tùy tiện tìm lý do gì cũng được, nói tóm lại, ta tuyệt đối không cho phép nàng tiếp tục giúp ta xem xét đối tượng, muội nghe hiểu không?”

“Dạ..... Nghe hiểu.” Tại sao người cuối cùng gặp xui xẻo lại là mình chứ?! Ai da....

“Nhưng, đại ca rốt cuộc ca và tấu làm sao vậy, tại sao đột nhiên tấu nghĩ cách giúp ca tìm Trắc phúc..... Ách..... Xem như mới vừa rồi muội chưa nói gì.”

Lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ vì mới vừa rồi ánh mắt kia của ca ca như muốn giết chết nàng ấy, mặc dù nàng ấy vẫn cực kỳ tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không nên tiếp tục hỏi nữa, tránh cho mạng nhỏ khó giữ được.

Thật là một đôi phu thê kỳ quái, rõ ràng yêu nhau, lại..... Thật là vụ lý khán hoa***, thế nào đều không hiểu rõ mà!

(***) chỉ người già mắt mờ, sau thường chỉ việc mơ hồ. Cụm từ này xuất phát từ bài thơ “Tiểu hàn thực chu trung tác” của Đỗ Phủ thời Đường: “Xuân thủy thuyền như thiên thượng tọa, lão niên hoa tự vụ trung khán.”

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *****

“Đôn Hoa, mới vừa rồi chàng đi đâu, thần thần bí bí không nói cho thiếp biết?”

Lam Đề đợi một hồi lâu mới thấy trượng phu trở lại, mặc dù hắn muốn nàng ngủ trước, nhưng nàng cố ý chờ hắn, nội tâm có chút lo lắng.

“Đột nhiên ta nhớ đến có một số việc còn chưa có xử lý xong, mới đi thư phòng xử lý một chút thôi.”

Cởi áo khoác, ngồi lên giường, Đôn Hoa nâng lên nụ cười mập mờ: “Hay do ta không ở đây, nàng ngủ không được, đánh người vậy sao?”

“Ít dát vàng lên mặt đi, ai đánh người hả?”

Lam Đề xấu hổ phản bác, lập tức nằm ngủ ở bên trong, còn cố ý đưa lưng về phía hắn, hai người cách xa nhau một cự ly ngắn, điều này khiến nụ cười trên mặt Đôn Hoa lập tức biến mất, hơi nhíu lông mày.

Mặc dù cố gắng điều dưỡng, tinh thần Lam Đề đã khôi phục không ít, nhưng làn da nàng vẫn lạnh lẽo, không ấm lên được, nàng không muốn khiến hắn không thoải mái, cho nên luôn cố ý ngủ gần bên trong, tránh cái ôm của hắn.

Rốt cuộc nàng có biết, tránh như vậy là chuyện khiến hắn đau lòng nhất không? Hắn không quan tâm nàng trở nên như thế nào, chỉ muốn thương yêu nàng, dùng hết sức lực của bản thân bảo vệ nàng!

Phát hiện Đôn Hoa chỉ ngồi ở bên giường, hoàn toàn không có ý định nằm xuống, Lam Đề mới quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Sao chàng chưa ngủ?”

Hắn chỉ vờn tay, nhẹ giọng kêu: “Đến đây.”

“Sao thế?”

“Đến đây, nàng cách ta xa như vậy, sợ ta ăn nàng sao?”

Nếu ngày trước, nghe được câu nhạo báng này nàng tuyệt đối sẽ thờ ơ phớt lờ phản bác, để phép khích tướng của hắn được như ý, nhưng bây giờ nàng chần chờ, thật lâu không có bất kỳ động tác gì.

“Nàng không đến đây, vậy đến lượt ta qua bắt nàng.”

Không cho nàng cự tuyệt bỗng dung kéo nàng lại gần hơn, nằm trên giường ôm nàng thật chặt, muốn dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn, khiến nàng thoải mái một chút.

Đã gần đến mùa hè, thân thể của nàng vẫn như thế, thật sự hắn sợ hãi không thôi, thật lo lắng nếu cứ để nàng tiếp tục như vậy, có lẽ nàng sẽ không chống nổi mùa đông giá rét.

Rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể bảo vệ nữ nhân bệnh đến khiến người thương tiếc này đây? Lần đầu tiên hắn cảm thấy vô cùng suy sụp, điều này khiến hắn thật không cam lòng, thật khổ sở, vẫn như trước..... Không thể ra sức.

“Đôn Hoa, đừng ôm chặt như vậy.” Lam Đề khẽ giãy giụa trong lòng hắn: “Thân thể của thiếp lạnh, sẽ khiến chàng không thoải mái.....”

“Ta không quan tâm.” Hắn giữ nàng thật chặt, dùng hành động này công khai quyết tâm của hắn: “Nữ nhân ngọc, đừng cố ý tránh ta nữa, đừng có bất kỳ ý nghĩ giao ta cho nữ nhân khác nữa, hiểu không?”

Nữ nhân vốn đang giãy giụa đột nhiên kinh ngạc dừng lại, giọng nói có chút suy yếu, “Chàng..... biết rồi sao?”

“Ừ, ta biết tất cả rồi, không cho phép nàng làm vậy, lại càng không chấp nhận nàng dùng loại phương thức này giúp ta, điều này đối với ta không phải giúp, mà là một loại tổn thương khác.”

Nàng cũng không muốn làm như vậy, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác!” Nhưng..... Thiếp đã không thể.....”

“Mặc kệ Đỗ thái y nói thế nào, ta chỉ muốn một mình nàng thôi, cho dù thật sự nàng không thể sinh hài tử cũng không sao cả, nếu cứ để nữ nhân khác làm mẫu thân của hài tử ta, ta thà rằng không muốn!”

Nội tâm nàng chưa xót nghẹn ngào, hầu như không nói thành lời: “Đôn Hoa..... Đừng như vậy.....”

“Những lời này phải do ta nói chứ?” Hấn cười khỏ: “Đừng hành hạ ta như vậy nữa, ta chỉ muốn nàng ở cùng ta thôi...trong lòng ta đã không thể chứa thêm những nữ nhân khác nữa rồi, nàng ép ta tiếp nhận những nữ nhân khác như vậy, sẽ chỉ làm nội tâm ta hung hăng bị xé rách, đau đớn không chịu nổi đâu.”

“Không..... Thiếp không muốn chàng khổ sở, đó cũng không phải ý của thiếp.....” Cuối cùng nàng khóc nức nở trong lòng hấn, hoàn toàn phát tiết tâm tình của mình: “Thiếp thật không cam lòng..... Thiếp muốn cùng chàng sinh hài tử..... Bây giờ thật sự thiếp rất hận bản thân mình, Đôn Hoa, rốt cuộc thiếp nên làm sao đây.....”

Chuyện này đối với nàng đã kích mạnh hơn bất kỳ chuyện gì khác, khiến tâm tình nàng mềm yếu, không dám lại dựa vào tình yêu duy nhất của hấn đối với nàng, nội tâm mâu thuẫn và giằng giũa khiến nàng thật khổ sở, tựa như ngã vào vực sâu tuyệt vọng, ép nàng đến mức không cách nào hít thở được.

“Nữ nhân ngốc, nàng khóc thảm như vậy, cũng làm ta đau lòng.” Dịu dàng hôn lên vệt nước mắt trên gò má nàng, Đôn Hoa ở bên tai nàng nhẹ nói: “Đỗ thái y vẫn không nói đã tuyệt vọng, nên ta không tin hoàn toàn không có biện pháp khác.”

Lòng nàng vẫn hoảng loạn, nhưng hấn từ từ trấn an được, khiến nàng chậm rãi ngừng nước mắt: “Có thật không?”

“Đương nhiên thật.”

Chạm khẽ chớp mũi xinh xắn của nàng, một tay lặng lẽ thăm dò vào trong y phục của nàng, khẽ vuốt ve sống lưng bóng loáng của nàng, hấn không muốn nàng tiếp tục suy nghĩ những loại chuyện khiến bản thân đau lòng, cho nên bắt đầu nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của nàng, để nàng chỉ có thể luôn nghĩ đến hấn: “Đồng ý với ta, ta không buông tay nàng trước, tuyệt đối nàng không thể buông tay chính mình, được không?”

Mặc dù vẫn cực kỳ mờ mịt, đối mặt với thâm tình của hấn, Lam Đề chỉ có thể gật đầu, cố gắng điều chỉnh lòng mình: “Dạ.”

“Rất tốt, đây mới là thể tử tốt của ta.”

Thương yêu hôn lên môi nàng, Đôn Hoa cuồng dã muốn lưỡi của nàng và hấn thân mật quấn quít, đôi tay cũng bận rộn vuốt ve chỗ mẫn cảm trên người nàng, khiến hô hấp nàng bắt đầu dồn dập, bắt đầu khát vọng hấn yêu thương, không còn tâm tư nghĩ đến bất cứ chuyện gì.

Lam Đề nhiệt tình đáp lại, nàng rất yêu hấn, hoàn toàn không muốn chia sẻ hấn với bất kỳ nữ nhân nào, bây giờ nàng chỉ muốn bóc đồng chiếm lấy hấn, cái gì cũng không quan tâm, hoàn toàn cùng hấn hoan ái.

Đôn Hoa một lần lại một lần khiến nữ nhân dưới thân trần ngập suy nghĩ về hấn, trái tim vì hấn mà mãnh liệt nhảy lên, thân thể cũng bởi vì hấn mà nóng lên, mồ hôi nóng bỏng giao hòa lẫn nhau, đẩy lòng hấn không tiếng động kiên định ưng thuận cam kết.

Hấn sẽ không buông tay nàng, vĩnh viễn sẽ không.

*** Phụng ngữ Minh hiền độc gia chế luyện *****

“Đôn Tiệp, bọn họ đi ra đi vào chuyển đông chuyển tây, đến cùng muốn làm gì thế?”

Ngồi trên lầu các, Lam Đề nhìn những người làm đang bận rộn phía dưới, trăm mối vẫn không hiểu. Gần nhất không có ngày lễ quan trọng gì, vậy rốt cuộc bọn họ đang bận gì vậy?

“À, nghe nói đại ca sẽ sớm xuất cung trở về, ra lệnh người làm chuẩn bị hành lý, hình như muốn đi xa.”

“Đi xa?”

Hấn muốn đi xa sao nàng không biết? Lam Đề vội vàng hấp tấp đi xuống lầu, vội vàng đi đến cửa chính của vương phủ, quả nhiên vừa đến trước cửa phủ, lập tức nhìn thấy vài chiếc xe ngựa đang được chuẩn bị trước, còn Đôn Hoa đang cùng phu xe thảo luận.

“Đôn Hoa!”

“Lam Đề?” Hấn lập tức dừng nói chuyện, đến trước mặt nàng: “Nhìn nàng thờ hồn hèn kia, do chạy đến đây sao? Lần sau đừng như vậy.”

“Đôn Hoa, chàng thật sự muốn đi xa?”

Nhìn nét mặt vội vàng kia của nàng hỏi đến, giống như sợ hấn sẽ bỏ nàng vậy, Đôn Hoa không nhịn được bật cười, yêu thương ôm nàng vào lòng: “Không phải là ta sẽ đi xa, là ‘chúng ta’ sẽ đi xa.”

“Cái gì? Chúng ta?”

“Đỗ thái y nói cho ta biết, nghe nói ở núi Trường Bạch có một vị Cổ thần y, tính tình có chút cổ quái, y thuật cao minh, đề nghị ta có thể đi xem thử một chút, cho nên ta dự định dẫn nàng đi cùng.”

Nét mặt Lam Đề vốn lo sợ nghi hoặc bất an đột nhiên có một tia sáng, rồi lại lập tức âm đạm: “Hi vọng lớn không?”

Đôn Hoa cười véo nhẹ má nàng một cái. “Đừng nhanh nản chí như vậy, còn chưa thử qua, sao biết được kết quả thế nào?” Bệnh lâu không khỏi, khó trách nàng trở nên đa sầu đa cảm.

Nàng vội vàng tràn lên một nụ cười, cố gắng phấn chấn tinh thần: “Ừm, thiếp đã đồng ý với chàng, chàng chưa buông tay thiếp...thiếp cũng sẽ không buông tay chính mình.”

“Không sai, như vậy là được rồi.”

“Vậy chuyện trong cung chàng cứ giao cho thuộc hạ như vậy, được không đó?”

“Không sao cả, dù sao phủ Nội Vụ không chỉ có một mình ta, ta đi, bọn họ vẫn ứng phó được.”

Hắn không muốn nói quá nhiều về chuyện trong cung, cho nên cứ âm ờ cho qua, mặc dù hắn tạm thời rời đi, nhưng điều này không biểu thị hắn không thể dùng những phương pháp khác điều khiển sự vụ trong cung, tiếp tục tiến hành chuyện nên làm.

Hắn còn chưa giúp Lam Đề đòi lại công đạo, chuyện gì cũng có thể chậm, chuyện này..... Tuyệt đối không thể chậm!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tán Bị Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Mặc dù dần dần vào hè, nhưng nhiệt độ trên núi Trường Bạch vẫn khá lạnh, vào ban đêm càng giống mùa đông, nhiệt độ khác biệt trong ngày quá lớn làm người ta rất khó thích ứng.

Đôn Hoa vốn muốn Lam Đề ở lại chân núi, tự mình lên núi mời Cổ thần y, nhưng nàng vẫn kiên trì muốn đi cùng hắn, nói nếu nàng không tự mình lên, sẽ không tỏ rõ thành ý, cơ hội Cổ thần y chịu đồng ý chữa trị có lẽ sẽ cực kỳ nhỏ bé.

Đường núi gập ghềnh khó đi, đối với thân thể suy yếu của nàng quả thực là một loại tra tấn, nhưng nàng vẫn kiên cường, điều này khiến Đôn Hoa vô cùng đau lòng, nhưng không lay chuyển được nàng, chỉ có thể đi một đoạn nghỉ một đoạn, chậm rãi rảo bước về phía sườn núi.

Thật vất vả, rốt cuộc hai người nhìn thấy một gian nhà gỗ ở giữa sườn núi, bốn phía của ngôi nhà gỗ dùng tre trúc vây lại thành hàng rào, bên trong hàng rào có một nam tử khoảng ba mươi tuổi đang cho gà ăn, tuy rằng dáng vẻ lôi thôi không hề giống với hình tượng thần y, nhưng bọn họ biết rõ, rốt cuộc đã tìm được Cổ thần y trong truyền thuyết rồi!

“Thật tốt quá! Cổ thần y, cuối cùng chúng ta đã tìm được người!”

Vốn đang cho gà ăn được một nửa thì thân thể nam nhân dừng lại, lập tức xoay người muốn vào trong nhà, Đôn Hoa vội vàng bước lên trước ngăn ở cửa, không để ý đóng lại: “Cổ thần y, chúng ta thiên tâm vạn khổ* lên núi Trường Bạch là muốn mời người chữa bệnh, có thể làm phiền người nhìn thể của ta một chút không?”

(*) trăm cay nghìn đắng

Về mặt Cổ thần y không kiên nhẫn nhìn hắn chằm chằm: “Thiên tâm vạn khổ* lên núi Trường Bạch thì sao? Cũng không phải ta ép các người đi, tại sao ta nhất định phải giúp thể từ người xem bệnh?”

“Học y không phải để tế tế thế** giúp người hay sao? Tất cả mọi người đều nói y giả nhân tâm, chẳng lẽ người không như thế?”

(**) cứu thế

“Ha, ta không giống thế.” Y nhún vai tỏ ý không sao cả: “Nói thật, ta rất hoài nghi rốt cuộc mình từng có lương tâm không, bệnh ở trên người người khác, chứ không phải trên cơ thể ta, nên sao lại liên quan đến ta?”

“Người.....” Hắn nghe nói Cổ thần y xảo trá tai quái, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, đối phương có thể lãnh huyết vô tình như thế này, là một tên gia hỏa xem thường bệnh nhân!” Uống phỉ người khác xưng người là thần y, người xưng sao?”

“Xưng hô này vốn do người khác tùy ý thêm cho ta, đâu phải tự ta muốn vậy.”

“Cái gì? Người.....”

“Đôn Hoa, thôi đi.” Lam Đề đi đến trước cửa ngăn cản trợ lực: “Y không chữa thì chúng ta trở về đi, có được không?”

Thái độ Cổ thần y rất rõ ràng, chính là không muốn chữa, điều này khiến hy vọng nàng ôm trong lòng bị hung hăng đánh nát, không dám có bất kỳ ý nghĩ nào nữa.

“Hừm, thật sự xem ra thể tử của ngươi bệnh không nhẹ đấy.” Cổ thần y hả hê nở nụ cười: “Lục phủ ngũ tạng bị khí lạnh xâm lấn, cho dù có cố gắng cũng không chống đỡ được mấy năm, xin nín bi thương đi.”

Không ngờ y không cần bắt mạch, trực tiếp nhìn khí sắc Lam Đề đã biết tình trạng thân thể của nàng, Đôn Hoa càng thêm không muốn bỏ cuộc. “Chỉ cần người chịu chữa, muốn giá cao bao nhiêu cứ việc nói, vô luận như thế nào ta đều sẽ đáp ứng người!”

“Ngươi cho ngươi là ai, ta nói cái gì ngươi đều có thể làm được? Ha, thật nực cười!”

“Người chưa thử qua, sao có thể xác định ta tuyệt đối không làm được?”

“Được lắm, nếu ta nói muốn mạng của ngươi, bắt ngươi mạng đổi mạng với thể tử ngươi, ngươi chấp nhận không?”

“Sao?!”

“Không cần, ta tuyệt đối không đồng ý!” Lam Đề vội vàng cự tuyệt: “Nếu quả thật phải làm như vậy, ta chết cũng không để ngươi chữa!”

“Lam Đề.....”

Lam Đề ôm Đôn Hoa thật chặt từ phía sau, nghẹn ngào nói: “Nếu chàng không ở đây, chỉ có một mình thiếp sống trên cõi đời này thì có ích lợi gì? Thiếp không cần.....”

Nếu quả thật phải hy sinh tính mạng của hân mới có thể đổi được sự khỏe mạnh của nàng, nàng tình nguyện để cơ thể tiếp tục như vậy, ít nhất vẫn còn thời gian vài năm có thể ở cùng với hân, sau khi nàng mất hân còn có thể lại đi tìm một nữ nhân khác khiến hân yêu, để nữ nhân kia giúp hân sinh con dưỡng cái, hoàn thành chuyện nàng vẫn tiếc nuối nhưng không cách nào làm được.

“Lam Đề, đây là cơ hội duy nhất có thể cứu nàng.”

“Thiếp không muốn, tuyệt đối không muốn!”

“Chắc chắn, thật là một màn cảm động.” Bên ngoài Cổ thần y cười nhưng trong lòng không cười, cố ý trêu chọc họ: “Nếu không như vậy đi, ta lập tức cho các ngươi một cơ hội biểu hiện thành ý, nhưng cuối cùng có biện pháp nào đã động ta hay không, phải xem tạo hóa của chính các ngươi.”

“Thật sao?” Đôn Hoa không chút do dự đồng ý: “Phải làm sao mới có biện pháp đã động người... người cứ nói đi!”

“Rất tốt, rất thẳng thắn, ta muốn ngươi quỳ gối trước nhà, quỳ đến khi ta hài lòng mới thôi, như thế nào?”

Xem y phục trên người của hai người bọn họ không bình thường, nhất định là phú quý nhân gia, hơn nữa trên người nam nhân trước mắt này không hề che giấu ngạo khí sẵn có, cho nên y muốn dùng phương thức này khiến hân nhục nhã, nhìn xem hân có biện pháp nào chịu đựng khuất nhục này hay không, cam tâm tình nguyện quỳ xuống!

Nhưng Đôn Hoa không hề do dự, hai đầu gối quỳ xuống đất trước mặt y, còn quỳ trực đỉnh đỉnh***. “Quỳ như vậy người đã hài lòng chưa?”

(***) thẳng tắp

“Chà chà, thật không đơn giản, cảnh cáo ngươi trước... nếu ngươi không chịu nổi mà đứng lên, đừng trách ta không chữa cho thể tử của ngươi, nếu ngươi muốn bỏ cuộc, lúc nào cũng có thể rời đi, ta sẽ hoàn toàn không ngăn cản.”

“Người yên tâm, ta tuyệt đối quỳ đến khi người nguyện ý chữa trị cho thể tử của ta mới thôi, nói thế nào cũng sẽ không bỏ cuộc!”

“Ồ? Thật ư?” Cổ thần y vừa cười lạnh, vừa từ từ đóng cửa: “Thật không biết khi nào ngươi mới có thể khiến ta cảm động đây, ôi chao.....”

Y không tin người này có thể chịu đựng bao lâu, để xem đi!

Mặc dù Đôn Hoa rất rõ ràng, Cổ thần y lấy điều kiện này thật sự cố ý muốn gây khó khăn cho hân, nhưng vì cơ hội cực kỳ nhỏ bé kia, hân vẫn cắn răng chống đỡ, dù sao sẽ không buông tay!

Lam Đề không cách nào ngăn cản hân, không thể làm gì khác hơn là yên lặng bồi bên cạnh hân, giúp hân chắn gió, che nắng, nhưng liên tiếp mấy ngày trôi qua, Cổ thần y cứ thờ ơ nhìn tất cả mọi chuyện, có lúc còn giễu cợt, hoàn toàn không có ý định chữa bệnh cho người ta, điều này khiến Lam Đề vừa tức vừa nóng lòng.

Nhưng nếu Đôn Hoa cứ tiếp tục quỳ như vậy, tuyệt đối chân của hân sẽ bị phế bỏ, Lam Đề thật sự tức không kiềm được, hôm đó, rốt cuộc nàng đợi đến lúc Cổ thần y từ trong nhà đi ra lần nữa, vội vàng thừa dịp chặn y lại lúc y muốn đến hậu viện để trồng rau.

Cổ thần y chau mày, tò mò hỏi thăm: “Ngươi có chuyện gì à?”

“Người làm ơn có tâm một chút đi, một câu nói chặt đứt ý niệm của chúng ta, đừng để trọng phụ ta quỳ gối trước cửa nhà người nữa, chờ một đáp án không có hy vọng gì.”

“Người nói lời này có ý gì?”

“Ta bị bệnh, thái y trong cung đã giúp ta xem qua, ngay cả lão nhân gia như ông ấy cũng thúc thủ vô sách****, người cứ trực tiếp trả lời cho chúng ta rằng người cũng không có biện pháp chữa trị cho bệnh của ta, khiến chúng ta hoàn toàn chết tâm, trọng phụ ta sẽ theo ta rời khỏi đây.”

(****) không còn cách nào khác

Nàng không xem nổi nữa rồi, nàng không muốn Đôn Hoa vì nàng chịu khổ như vậy, nàng không cần thái y quái nhân này giúp nàng chữa bệnh, cũng không cần Đôn Hoa tiếp tục hạ mình cầu xin y, chịu loại khuất nhục này, cuối cùng kết quả của nàng sẽ như thế nào cũng không sao cả, nàng không quan tâm, chỉ hy vọng Đôn Hoa đừng hy sinh vì nàng nhiều như vậy nữa, vì không có chút nào đáng giá cả!

“Người nói thái y đã giúp người xem bệnh rồi?” Ngược lại Cổ thần y mười phần hứng thú chủ động giúp nàng bắt mạch: “Còn nói hán không thể cứu? Haaa...! Ta chỉ có thể nói do bản lĩnh của hán chưa đủ.”

Lam Đề kinh ngạc sững sờ: “Chẳng lẽ người có biện pháp chữa trị sao?”

“Dĩ nhiên, loại bệnh này của người ta không thêm đề ý, nhưng ta sẽ không giúp người chữa trị.”

Trong nháy mắt vẻ mặt nàng ngốc lảng khiến tâm tình Cổ thần y rất tốt, sau đó đi đến trước viện, cố ý nói với Đôn Hoa: “Ta mới bắt mạch cho thế tử người xong, tình trạng của nàng.....”

Đôn Hoa đã sớm quỳ đến hai chân tê dại, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng vẫn cố ôm hy vọng hỏi: “Rốt cuộc tình trạng của nàng như thế nào?”

“Đối với ta mà nói thì không tệ, chỉ cần ta ra tay, tuyệt đối nàng có thể khôi phục khỏe mạnh, hơn nữa chỉ cần trong khoảng thời gian 1 tháng.”

Lần trả lời này trong nháy mắt khiến Đôn Hoa thấy một tia sáng, khó nén hưng phấn: “Thật sao?”

“Đương nhiên thật, cho nên hiện tại phải xem thành ý của người.”

“Không! Đôn Hoa, không cần đâu!”

Lam Đề vội vàng từ hậu viện chạy về, khó nén đau lòng quỳ xuống ôm chặt hán: “Chàng không cần nghe y nói y, lời y nói đều là giả, tất cả đều là giả!”

Nàng không ngờ Cổ thần y sẽ nhẫn tâm như vậy, cố ý khiến Đôn Hoa vĩnh viễn không có hi vọng, để hán cam tâm tình nguyện tiếp tục quỳ gối, tại sao muốn hành hạ bọn họ như vậy, tại sao?

“Lam Đề?”

“Y nói những lời đó đều để gạt chàng, thiếp xin chàng đừng nên tin.....”

“Ta nói thiên chân vạn xác*****.” Cổ thần y tin tưởng Đôn Hoa nhất định sẽ lựa chọn tin lời y nói: “Còn nữa, nếu bây giờ không chữa trị, năm nay mùa đông đến, khí lạnh trong cơ thể nàng sẽ càng không cách nào ức chế, đợi đến lúc đó lại đến trị, dù là ta, cũng không cách nào bảo đảm nàng có thể hoàn toàn hồi phục.”

(*****) hoàn toàn chính xác

Nội tâm Đôn Hoa vừa động, tuyệt đối hán không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này: “Ta đương nhiên tin tưởng người, tuyệt đối sẽ đợi đến khi người chịu tự mình giúp Lam Đề trị bệnh mới thôi.”

“Đôn Hoa, đừng mà!” Lam Đề đau lòng khóc thành tiếng, liều mạng lắc lư thân thể của hán: “Thiếp xin chàng cùng thiếp xuống núi được không? Thiếp xin chàng mà.....”

Đôn Hoa không hiểu đột nhiên tại sao tâm tình của nàng mất khống chế, khó hiểu hỏi: “Lam Đề, tại sao nàng muốn bỏ qua cơ hội như vậy?”

“Vì vừa rồi y đã nói rồi, mặc dù y có biện pháp trị, nhưng sẽ không chữa trị cho thiếp đâu, nói cho chàng biết chỉ muốn hành hạ chàng...chàng vĩnh viễn sẽ không đợi được lúc y gạt đầu đầu.....”

“Thê tử người nói không sai, mới vừa rồi ở hậu viện thật sự ta đã nói với nàng như vậy.” Cổ thần y không hề có chút khó chịu nào khi bị vạch trần, còn mặt lạnh xem kịch hay: “Như thế nào, hiện tại người dự định làm như thế nào? Ta chưa từng ngăn cản các người rời khỏi đây đâu.”

“Ô..... Đôn Hoa..... Đi theo thiếp đi, thiếp xin chàng đi theo thiếp đi mà.....”

Đôn Hoa vừa khiếp sợ vừa đau lòng ôm chặt lấy thê tử, đã không biết nên làm sao mới tốt nữa rồi, câu trả lời của Cổ thần y khiến hán tuyệt vọng quá, rốt cuộc hán biết, dù cho bản thân có quỳ bao lâu đi nữa cũng sẽ không có bất kỳ cơ hội nào, cho dù quỳ đến hồng đôi chân của hán, kết cục vẫn vậy

thôi, sẽ không có gì thay đổi.

Chẳng lẽ thật sự muốn hấn trơ mắt nhìn Lam Đề ngày càng suy yếu, chờ đến thời khắc cuối cùng của sinh mạng sao? Hấn rất hận, rất khổ sở, rất không cam lòng! “Lam Đề, ta không muốn mất nàng.....”

Nước mắt nam nhi không dễ rơi, chỉ vì chưa đến mức quá đau lòng, nghe tiếng khóc tan nát cõi lòng của người thương, Đôn Hoa không kiềm được nghẹn ngào, hận ông trời cứ mãi đùa giỡn với bọn họ như vậy!

“Ồ..... Đôn Hoa..... Thiếp không muốn chờ ở đây nữa đâu.....”

“Được rồi, nàng không cần phải ở lại đây nữa đâu, chúng ta trở về thôi.....”

“Ai nha, sao ta mới về, lại bắt gặp tình huống khóc lóc sụt sùi này vậy? Thằng nhóc chết tiệt, lại tạo nghiệt gì rồi?”

Nhưng đúng lúc này, một lão nhân tóc bạc hoa râm nghênh ngang tiêu sái bước đến, vừa nhìn thấy Lam Đề núp trong lòng Đôn Hoa khóc thầm, không kiềm được kêu lên: “Tiểu cô nương tốt bụng, là người sao?”

“Hả?” Nước mắt Lam Đề lăn chã nhìn lão nhân kia, trong hốc mắt đều là nước mắt, hoàn toàn không nhìn rõ dáng vẻ của lão: “Lão là.....”

“Trước đây hai chúng ta đã từng gặp mặt rồi, vì túi tiền của ta bị trộm mất, không có tiền trả thức ăn, cô nương người đã giúp ta trả đó, người còn nhờ một vị thiếu gia có tiền khác bên cạnh giúp đỡ ta về nhà..... Ai nha, không phải người đang ôm người đây sao?”

Bọn họ kinh ngạc nhìn lão nhân, có chút không dám tin: “Thật sự lão là..... là lão bá bá kia?”

Lúc bọn họ ở chợ gần Tị Thử Sơn Trang gặp được lão nhân kia? Đôn Hoa vốn nghĩ rằng lão là tên gia hỏa hết ăn lại uống, thấy Lam Đề đơn thuần dễ khi dễ mới giúp nàng xuống tay, thật không nghĩ đến..... Lão thật sự gặp rủi ro, không phải tên lừa gạt?

“Đương nhiên đương nhiên, làm sao các người quý gói trước cửa nhà ta vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước cửa nhà lão?” Lam Đề càng thêm hoang mang: “Chuyện này..... Không phải đây là nhà của Cổ thần y sao?”

“Cổ thần y? Các người đến tìm thằng nhóc chết tiệt kia xem bệnh, kết quả nó không chịu trị đúng không?” Gặp được ân nhân tốt bụng giúp khi gặp nạn, lão nhân nghĩa bất dung từ***** cuộn tay áo lên: “Đừng sợ, không cần gấp, thằng nhóc này có tâm bệnh, mới hay gây khó khăn cho người đi cầu y, có ta ra mặt, không tin thằng nhóc chết tiệt đó không chịu chữa trị!”

(*****) làm việc nghĩa không ngại khó

Nếu không phải do nhiều năm về trước nhi tử ngốc kia xuống núi cứu người, không kịp trở lại chữa trị cho thể tử của lão, tính tình sẽ không đột nhiên thay đổi, luôn gây khó khăn cho những người đi cầu y, mặc dù thể tử mất lão rất đau lòng, nhưng cũng nhanh chóng quên được, chỉ xem duyên phận giữa thể tử và phụ tử bọn họ mỏng manh, hi vọng kiếp sau bà có thể đầu thai vào gia đình tốt.

Nhưng nhi tử luôn tự trách không cách nào quên được, cho nên mới cự tuyệt chữa bệnh cho người khác, tính cách cũng biến thành kỳ quái, trừ lão ra, ai cũng hết cách với y.

Cổ thần y vừa nhìn thấy phụ thân thờ phỉ phò đi về phía y, thái độ vốn đang xem kịch vui lập tức thu lại, trở nên có chút buồn rầu. “Cha, sao lần này người đi chơi lại trở về nhanh như vậy?”

“Khi nào ta muốn trở về người quản được sao? Thật may ta đây trở về sớm, bằng không ân nhân của ta sắp bị người đùa chết rồi! Những người khác người có chữa hay không ta mặc kệ, nhưng bọn họ ta phải quản!”

“Bọn họ thật sự là ân nhân của cha? Trên đời này tại sao có thể có chuyện xui xẻo như vậy.....”

Lão nhân gõ lên đầu nhi tử một cái. “Sao lại xui xẻo hả? Nếu không nhờ bọn họ, bây giờ ta có thể yên lành xuất hiện trước mặt người sao? Thằng con xấu xa này, mau chữa trị!”

Cổ thần y cái gì cũng không sợ, chỉ sợ phụ thân mắng y, hơn nữa trên đời này, y cũng chỉ còn dư lại một người thân duy nhất thôi, không thể làm gì khác hơn là rất không cam lòng hứa hẹn: “Con biết rồi, vì bọn họ là ân nhân của cha, con trị là được chứ gì.”

Không ngờ ban đầu chỉ là hành động giúp người vô tâm, nhưng giờ phút này cư nhiên có thể khiến cổ quái thần y đồng ý chữa trị, điều này khiến Đôn Hoa và Lam Đề không nhịn được cười rộ lên, vui vẻ ôm lấy nhau thật chặt, vui mừng khôn xiết.

“Thật tốt quá, Lam Đề, rốt cuộc nàng sẽ được cứu rồi, thật cảm tạ trời đất.....”

Editor: Gà

Vì bệnh của Lam Đề cần thời gian dài trị liệu, nên Đôn Hoa cũng ở trên núi, sau khi trị liệu xong cần thêm hai tháng điều dưỡng nữa, nên Đôn Hoa cho người dựng thêm một gian phòng nhỏ khác cạnh nhà của Cổ thần y, để hai người họ có thể ở được, hấn cũng có thể ở gần chăm sóc.

Nhưng Cổ thần y không thích quá nhiều người ở trên núi, quấy rầy thanh tịnh của y, nên một ít tùy tùng đi theo Đôn Hoa đến phải ở chân núi đợi lệnh, có chuyện mới có thể đi lên.

Trong khoảng thời gian thể từ điều dưỡng thân thể, thật ra Đôn Hoa cũng không nhàn rỗi, giữa hấn và Hoàng cung vẫn thường trao đổi thư liên lạc, nắm trong tay tất cả tin tức mới nhất.

Nhìn Tam Hỉ đưa tin tức mới nhất lên núi, hấn không nhịn được nâng nụ cười.

“Chàng đang cười chuyện gì vậy?”

Lam Đề trở lại từ chỗ Cổ thần y, nhìn thấy trên mặt hấn nâng lên nụ cười hả hê, có chút ngạc nhiên, rất muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Muốn biết sao? Vậy đến đây xem đi.”

Nàng ngồi bên cạnh hấn, tò mò nhận lấy tin, Đôn Hoa thương yêu cưng chiều ôm eo nàng, để nàng tựa vào ngực mình.

Quả nhiên Cổ thần y không gạt người, giao Lam Đề vào tay y, trong một tháng lập tức trừ đi khí lạnh tích tụ lâu ngày trong cơ thể nàng, khiến khí sắc nàng dần dần khôi phục khỏe mạnh, hơn nữa trải qua hai tháng điều dưỡng, sắc mặt của nàng trở nên xinh đẹp hồng nhuận hơn, da thịt trên người đã khôi phục, trở nên càng thêm sáng rỡ động lòng người hơn so với trước.

Đây mới là Lam Đề của hấn chứ, hấn không bao giờ muốn thấy dáng vẻ yếu ớt bệnh tật của nàng nữa, từ nay về sau, hấn sẽ không để nàng bị bất cứ thương tổn gì, hấn muốn nàng vĩnh viễn khỏe mạnh như vậy, cùng hấn đi đến hết cuộc đời.

Vừa xem xong tin tức trong tay, Lam Đề kinh ngạc nhìn hấn: “Hoàn Dung cách cách nàng..... Bị đưa đến Mông Cổ xa xôi để kết thân sao?”

Tuy nói hai bên là quý tộc kết thân, nhưng hoàn cảnh ở Mông Cổ không tốt, hoàn toàn không có nữ nhân nào tự nguyện gả đi để chịu khổ, nàng không tin Hoàn Dung sẽ nguyện ý đi.

“Không sai, Thánh chỉ hạ xuống, nàng ta không muốn gả cũng không được.”

Khi trong cung đang quyết định chọn người kết thân thì vốn Hoàn Dung khéo léo được loại bỏ ra ngoài, nhưng Đôn Hoa muốn Nghi Khâm phái người đến Mông Cổ ‘trò chuyện’ với sứ giả bên kia, sứ giả liền chỉ định muốn Hoàn Dung kết thân, để tránh phá hỏng quan hệ hai bên, Hoàng đế không suy nghĩ nhiều lập tức đồng ý, mặc cho sau đó Hoàn Dung đến chỗ Tĩnh phi khóc rống như thế nào đều vô ích.

Nghe nói hầu như nàng ta sử dụng một khóc hai nháo ba thất cô, tất cả biện pháp đều đem ra dùng hết, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản vận mệnh phải gả đến Mông Cổ xa xôi, người nhà của nàng ta lo lắng nếu kháng chỉ không nghe, sẽ phải rước lấy phiền toái, vì vậy bức nàng ta lên kiệu hoa, không dám lưu lại.

Đại khái Lam Đề đoán được do trượng phu đang giúp nàng báo thù, nhưng có một người khác nàng vẫn không hiểu. “Vậy..... Bát a ca cũng thành thân, đến đóng ở biên quan, hoàn toàn cách xa Kinh thành, chuyện này là sao?”

“Nàng còn nhớ rõ chuyện không cẩn thận bị trúng độc ở Tị Thử Sơn Trang không?”

“Nhớ, thế nào?”

“Trên đường nàng từ Ngự Thiện Phòng đến phòng ta, có phải đã gặp Kỷ Tuần đứng không?”

“Ah? Làm sao chàng biết?”

“Đoán, thật ra người hạ độc chính là hấn ta.”

“Cái gì?” Lam Đề vô cùng kinh ngạc: “Tại sao hấn muốn hại chàng, hấn và chàng có thù oán gì sao?”

“Phải nói vì Hoàn Dung hấn mới mượn cơ đến gần nàng, hết thảy đều muốn đối phó với ta.”

Càng về sau rốt cuộc hấn đã rõ, kỳ thật Kỷ Tuần vẫn luôn thích Hoàn Dung, nhưng Hoàn Dung lại thích Đôn Hoa hấn, điều này đã tạo thành oán hận của Kỷ Tuần đối với hấn, sau đó phát hiện hấn rất quan tâm đến Lam Đề, liền mượn dịp đến gần nàng, muốn dùng nàng đối phó hấn, vì Lam Đề là người duy nhất hấn không cảnh giác, rất dễ dàng khiến hấn trúng kế.

Nên lúc ở Tị Thử Sơn Trang khi Kỷ Tuần nghe được hấn cầu xin Vạn Tuế Gia gả, thì không có phản đối hay ngăn trở gì, vì hấn ta cầu còn không được, nghĩ rằng sau khi hấn thú Lam Đề thì Hoàn Dung sẽ chết tâm, thật sự không nghĩ đến chuyện không như hấn ta mong muốn.

Sau đó Hoàn Dung vì yêu mà sinh ra oán hận, muốn hại chết Lam Đề, khiến tất cả mọi người không có được người mình yêu thương, Kỷ Tuần giúp nàng ta, chuyện này lại để Nghi Khâm phát hiện ra, rốt cuộc bọn họ mới hiểu rõ ngọn nguồn trong đó.

Khiến Hoàn Dung phải gả đi xa, như vậy không chỉ giáo huấn nàng ta, mà Kỷ Tuần cũng sẽ khổ sở vì không thể có được người mình yêu, nhưng thân phận của hấn ta là hoàng tử, chuyện hạ độc không có chứng cứ chứng minh hấn ta chính là hung thủ, cho nên chỉ có thể vận dụng giao thiệp của phủ Nội Vụ góp lời với Hoàng đế, mượn cơ hấn ta đã trưởng thành, nên thành gia lập nghiệp, thuận lợi để hấn ta thú nữ nhân bản thân hoàn toàn không yêu, tiếp

theo bị phái đến vùng xa xôi khác, loại trừ đi người phiền toái nhất này.

Ngày Hoàn Dung gả đến Mông Cổ và ngày Kỷ Tuân đón dâu cử hành cùng lúc, Nghi Khâm tận mắt thấy vẻ mặt Kỷ Tuân phần hận không cam lòng, không thể đuổi theo người yêu cướp trở về, còn bị ép phụng chỉ thành thân, phải nói có bao nhiêu châm chọc.

Vừa nghe Đôn Hoa kể xong ngọn nguồn trong đó, Lam Đề mới biết thì ra mọi chuyện là như vậy, trong khoảng thời gian ngắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hai người bọn họ vì không có được tình yêu mà ma hóa, đây là chuyện thật đáng buồn.

Đề tin tức xuống, nàng nghiêng người nhẹ nhàng ôm lấy Đôn Hoa, quý trọng nói: “Thiếp rất hạnh phúc, có thể ở cùng người mình yêu, dù chết cũng không có bất kỳ tiếc nuối nào rồi.”

“Đừng nói lời xui xẻo như vậy.” Đôn Hoa lập tức nhấn mảy: “Thật vất vả bệnh của nàng mới khỏi hẳn, ta không cho phép nàng nói bản thân như vậy.”

“Được rồi, không nói thì không nói, thiếp..... Ợe.....”

Không ngờ mới nói được một nửa, đột nhiên Lam Đề nôn ra một trận, điều này khiến trong lòng Đôn Hoa rối loạn, lập tức vỗ nhẹ lưng nàng: “Lam Đề, nàng sao rồi?”

“Thiếp..... Ợe..... Ợe.....”

“Đây là hiện tượng nôn ợe khi mang thai.” Đột nhiên Cổ thần y như ma quỷ xuất hiện ở cửa: “Có thai khoảng nửa tháng rồi, ta không thể không nói, động tác của ngươi nhanh thật đấy.”

“Cái gì?” Đôn Hoa lập tức vui vẻ cười lớn: “Lam Đề, chúng ta có hài tử rồi, nàng không còn bất kỳ lý do gì đẩy ta cho những nữ nhân khác nữa đâu?”

Thật vất vả và ngừng cảm giác muốn ợi, Lam Đề ngược ngừng cười rúc vào lòng hẳn: “Sẽ không, thiếp sẽ không làm như vậy nữa.”

“Được rồi hai người các ngươi, không coi ai ra gì còn tiếp tục nồng tình mật ý như vậy nữa, lập tức sẽ đến lượt ta muốn ợi!” Cổ thần y tức giận lắc đầu: “Cơ thể của nàng đã khỏi hẳn rồi, các ngươi có thể chuẩn bị xuống núi, ta không có kinh nghiệm đỡ đẻ đâu, không cho phép các ngươi lưu lại đây tiếp tục làm phiền ta.”

“Cổ thần y, cảm ơn người, ta và Lam Đề sẽ nhanh chóng rời đi, trả lại cuộc sống thanh tịnh cho người.”

“Hừm, vậy thì tốt.” Hẳn hừ một tiếng rồi cười trộm rời đi.

Đến khi Cổ thần y rời đi được một lúc, hai người bọn họ vẫn thâm tình tựa vào nhau, cảm nhận thời khắc vui vẻ hạnh phúc này, thật lâu không muốn buông ra.

Khẽ vuốt ve bụng mình, nụ cười của Lam Đề đã tràn ngập ánh sáng tình mẫu tử: “Đôn Hoa, chúng ta phải nhanh trở về mới được, thiếp nghĩ A mã và ngạch nương nhất định sẽ rất vui nếu biết tin này.”

Hắn triu mến khẽ hôn trán nàng, thái độ che chở nàng càng thêm dịu dàng cẩn thận: “Ta biết, ta sẽ phân phó đám người Tam Hi chuẩn bị, ngày mai chúng ta lập tức xuống núi thôi.”

“Dạ.”

Rốt cuộc họ có thể có được hài tử của mình rồi, sẽ không bao giờ có bất kỳ tiếc nuối nào nữa, tin tưởng tương lai họ sẽ có nhiều hài tử ở xung quanh hơn nữa, vô cùng náo nhiệt, tiếng cười vui bên tai không dứt, chuyện này đối với hai người họ, chính là kết cục mỹ mãn nhất rồi, bọn họ ở cạnh nhau, cùng nhau khỏe mạnh đi đến cuối đời, ai cũng sẽ không buông tay ai.

Ai cũng sẽ không buông tay ai, cho dù đến Hoàng Tuyền, cũng sẽ như vậy.....

【Hoàn chính văn】

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tấn Bị Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.